Statuia ucigașă

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Statuia ucigașă

În românește de
Cristina Szabo

EDITURA Tinérama

1999

ISBN:
973-9138-69-1

Malko Productions – Paris,
Que viva Guevara
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

Statuia ucigașă

Capitolul I

Señor Orlando Léal Gomez trânti portiera grea a Lincolnului Continental de culoare azurie, și ajungând pe trotuar, își admiră silueta în vitrina de la Scotch-Club. Se simțea mândru de eleganța pe care o afișa în acea seară de Crăciun.

Considera că smokingul roșu sângeriu se armoniza perfect cu pantalonul reiat de frac, iar pantofii de catifea albastră cu piele de crocodil, care îl costaseră 300 de bolivari, îi plăceau în mod deosebit. Cămașa cu jabou de dantelă de culoare galben canar era pusă în valoare de batistuța alb cu negru. Cu toate că soția lui îi sugerase să nu poarte ceas la smoking, nu se îndurase să scoată de la mână Rolexul cât un deșteptător.

Trăsăturile grosolane ale lui Orlando Léal Gomez exprimau o satisfacție blajină. Se simțea un adevărat gentleman. Cu toate că era general în armata venezueleană, purta rareori uniformă.

În momentul în care puse mâna pe clanța ușii de la Scotch-Club, fu înconjurat de trei pușți apăruți din beznă, cu picioarele goale vârâte în niște galoși scâlciați. Unul dintre ei îl trase timid de mâneca smokingului.

— Crăciun fericit, señor.

— Crăciun fericit, răspunse mașinal Orlando Léal Gomez.

Nu-i prea plăceau sărbătorile. Soția lui invitase acasă un cârd de prietene vorbărețe, împodobite ca niște arbori de Crăciun și urâte ca moartea. Acesta era motivul pentru care se grăbea să se întâlnească cu fetele diafane și înțelegătoare de la Scotch-Club. Una dintre ele, Aurora, o indiancă cu chip trufaș și fermecător, cu un trup sculptural pus în valoare de o rochie minusculă, îi tăia răsuflarea. Aidoma tuturor fetelor venezuelene vesele însă, era extrem de susceptibilă. Înainte de a-l duce în garsoniera ei din clădirea Galipan îl obliga să o

complimenteze o bună parte din noapte, fără a mai pune la socoteală cele două sute de bolivari de rigoare.

Aducându-și aminte de toate acestea, buna dispoziție a lui Orlando Léal Gomez, general comandant al trupelor speciale din divizia Anzilor, se cam umbri. Nu-i plăcea să-și risipească banii.

Chiar în acel moment, unul dintre puști întrebă timid:

— Señor, nu vreți să vă păzesc mașina pentru o jumătate de bolivar?

— Șterge-o, parazitule! mormăi Orlando Léal Gomez. Nu ți-e rușine să stai pe stradă la ora asta?

Împinse ușa și intră în barul slab luminat, punându-și în gând să-i spună generalului Bolanos, șeful poliției municipale, să adune toți cerșetorii de pe străzi pe timpul sărbătorilor, ca să nu strice cheful oamenilor. Priponise toate târfele înainte de Crăciun...

Cei trei puști se retraseră în intrândul de unde pândeau clienții de la Scotch-Club. Cel care vorbise nu îndrăznise să-i spună generalului că locuia într-un *ranchito* de pe dealul Alta Florida. Două camere pentru unsprezece persoane, așa că el își făcuse culcuș pe verandă. Din fericire, în afara câtorva averse, vremea la Caracas, în ciuda celor o mie o sută de metri altitudine, fusese frumoasă de Crăciun. Doar cei foarte bogați, care voiau să-și etaleze hainele, purtau paltoane. La douăzeci de kilometri distanță, în portul Caracasului, La Guiara, climatul era tropical.

Scotch-Club se afla la intersecția străzii Chaquaito cu bulevardul Abraham-Lincoln, căruia toată lumea îi spunea în continuare Sabana Grande, un adevărat Champs-Elysées al Caracasului. Parcându-și Lincolnul în fața localului, Orlando Léal Gomez nu observase vechiul Pontiac oprit vizavi, în fața supermagazinului. În mașină puteau fi zăriți doar de foarte aproape patru bărbați. Caracasul era plin de mașini americane paradite, reprezentând nouăzeci la sută din parcul de mașini venezuelean.

* * *

— L-ai văzut? întrebă „Tacones" Mendoza cu o voce răgușită.

Ghemuit pe bancheta hărtănită din față a mașinii, părea încă și mai mic, în ciuda tocurilor care îi aduseseră porecla. Nimeni nu-l striga Arturo, dar nici nu avea curaj să-i spună în față „Tacones". Chipul lui palid cu trăsături ascuțite, ochii ascunși în spatele lentilelor pătrate de culoare neagră și părul lung, îi dădeau un aer ușor efeminat.

Pe genunchi ținea însă un Luger P. 08, care tăia oricui pofta de glumă pe seama lui. Arturo „Tacones" Mendoza era un ucigaș periculos. Tuberculos, nevropat și un înfocat adept al lui Castro. Văzând că nu primește nici un răspuns, se întoarse spre bancheta din spate.

— Sigur că da, răspunse imediat Malko în spaniolă.

Stătea lângă Jorge Malena, zis și „El Cura", din cauza faptului că îi plăcea să se deghizeze în preot. Căutat aproape de toate polițiile țărilor cu guvern legal din America Centrală, era un tip plăpând, micuț, dar specialist în explozivi.

Malko ținea și el un pistol extraplat pe genunchi. Deși șifonat, costumul lui albastru de alpaca era croit impecabil, iar ochii aurii străluceau puternic. Vorbea o spaniolă perfectă, cu un ușor accent gutural. Îi erau de ajuns trei luni într-o țară pentru a învăța limba, de parcă nu ar fi avut un creier aidoma celorlalți.

Un al patrulea bărbat somnola la volan: Ramos, un venezuelean îndesat și placid, cu trăsături negroide și cu un enorm Smith & Wesson la brâu. Vechi *campesino,* făcuse parte de-a lungul anilor din toate trupele de rezistență, animat de un soi de fatalism ursuz.

Tacones Mendoza întoarse spre Malko profilul lui vulturesc. Vorbea aproape fără să miște buzele, ca toți cei care cunoscuseră traiul în închisoare.

— Când iese, nu risca să te vadă. Așteaptă până se întoarce cu spatele ca să deschidă portiera.

El Cura începu să se agite, de parcă locul devenise prea strâmt. Cu toate că se deghiza în preot, uneori avea scrupule. Ramos se scotoci prin buzunare și aprinse o țigară. Cu bereta neagră a la Castro, avea aerul unui automobilist din anii 1900.

— Nu e prea periculos aici? obiectă Malko. Dacă trece o mașină de poliție?

— Refuzi, El Dorado?

În ciuda tutuielii spaniolului, ostilitatea, ura și neîncrederea nu dispăruseră.

Malko răspunse repede:

— Nu, dar nu vreau să fim prinși.

Micuțul venezuelean rânji sec.

— Asta e treaba mea, nu a ta.

Cu Lugerul P. 08 și cu buzunarele pline de încărcătoare, se simțea invulnerabil. Visul lui era să înfrunte într-o zi forțele de poliție, să tragă ca la stand și să vadă oamenii căzând. De când se alăturase acelui „Comando popular de resistencia" nu trăsese decât în bidoane goale, pe colinele din vecinătatea Caracasului.

Malko nu răspunse. Se simțea la ananghie, știind că cei trei venezueleni l-ar fi ucis dacă nu l-ar fi împușcat pe general. Lângă el, El Cura îi ținea țeava armei automate îndreptată spre pântec.

Malko simți că trebuie să destindă atmosfera, încercând să adoarmă neîncrederea lui Tacones.

— În regulă, spuse el pe un ton voit neutru. Îl voi ucide când va ieși.

— Foarte bine!

Un surâs scurt lumină trăsăturile masculine ale lui Tacones Mendoza. Și el purta o beretă neagră care îi dădea un aer complet ridicol, dar Che Guevara era idolul lui. Îl cita așa cum alții citează vorbe din Evanghelie sau din cugetările lui Mao.

— Che Guevara a murit luptând, spuse el sentențios. Trebuie să fim gata oricând să-l imităm. Astă seară însă, riscurile sunt minime. Polițiștii nu vor ieși pe stradă.

Atitudinea lui Mendoza era ambiguă. Părea fără să vrea fascinat de eleganța, farmecul și clasa lui Malko, dar împrejurările apariției acestui străin care le vorbea limba, îl făceau pe acesta să pară extrem de suspect. Tacones știa că erau înconjurați de dușmani. Chiar și în Cuba apăruseră voci care spuneau că vremea acțiunilor violente trecuse.

Tacones Mendoza aparținea însă acelei rase de *desperados*, cei care în timpul războiului din Spania se repezeau asupra trupelor franciste la volanul vechilor Cadillacuri burdușite cu dinamită, strigând *muerte o libertad*.

În momentele lui de exaltare se vedea intrând în fruntea

trupelor sale într-un Caracas eliberat, aclamat de mulțime. aidoma lui Fidel în La Havana.

Din nefericire, pentru moment transpira de frică într-o ruină de Pontiac, în noaptea de Crăciun.

Un Camaro opri în față la Scotch-Club, debarcând o bandă veselă. Femeile aveau rochii foarte scurte, iar una dintre ele, coborând din mașină, își dezveli atât de tare coapsele încât Tacones scuipă plin de dispreț.

— Târfă!

Era extrem de imprudent să aștepte așa, fără să se ascundă, în plin centrul Caracasului. Riscau să fie controlați de prima mașină de poliție care ar fi trecut, ceea ce ar fi fost un dezastru. Așezat într-o poziție incomodă pe bancheta desfundată, Malko mai că își dorea o asemenea ipoteză riscantă, altfel avea să intre într-un impas.

Dacă refuza să-l ucidă pe cel desemnat de Mendoza, acesta și prietenul lui l-ar fi împușcat pe loc.

Încurcat, se foi pe banchetă, făcând arcurile uzate să scârțâie.Mendoza întoarse spre el privirea ascunsă de lentilele negre.

— Ți-e frică?

Se simțea în vocea lui un amestec de satisfacție aproape lubrică și de dispreț.

Malko nu se trădă și spuse:

— Nu. După atâta așteptare, m-au apucat crampele.

Venezueleanul ridică din umeri.

— Cu cât așteptăm mai mult, cu atât va fi mai ușor. Fiind beat mort, nu-și va da seama de nimic. Mai avem de așteptat doar o oră.

Trecură mai multe mașini, venind dinspre vest, de la Biserica San Vicente.

Peste tot în Caracas, oamenii ieșeau de la slujba de la miezul nopții, ducându-se să petreacă. Plin de nostalgie, Malko se gândea la castelul lui pustiu și întunecat. Pe vremea aceea, ar fi trebuit să se afle la Liezen, cu Alexandra, în biblioteca pe care aceasta o iubea atât de mult, alături de o sticlă de Dom Perignon, și o cutie de caviar din Iran.

În schimb, se afla la capătul lumii, petrecând un Crăciun tropical, pândind un om pe care trebuia să-l ucidă și fiind în pericol de moarte.

Cu toate acestea, nu voia să-l împuște pe señor Orlando Leal Gomez, deși acesta se îmbrăca fără gust și putea să facă mult rău cauzei lui Castro.

Această idee nu-i dădea pace. Nu era obișnuit să ucidă cu sânge rece. După atâția ani de muncă secretă pentru Central Intelligence Agency, mentalitatea lui nu se schimbase.Nu se putea debarasa de un atavism vechi de mai multe secole. Ura violența și doar la insistențele șefilor Diviziei Planuri acceptase să ia cu el în misiune un pistol extraplat de calibru 38, o armă extrem de eficace, pe care o ținea acum pe genunchi.

Acel pistol avea povestea lui. Când se pusese problema, Malko ceruse o armă pe care s-o poată purta sub smoking, fără să arate a tâlhar. Foarte serioși, tehnicienii de la CIA abordaseră problema și creaseră o mică minune din titanium, de zece ori mai valoroasă decât o bijuterie de la Cartier și teribil de folositoare.

Aruncând o privire spre ușa de Scotch-Club, Malko suspină.

Deseori, agenții erau obligați să-și ucidă chiar prietenii pentru a ieși din încurcătură. Acestea erau însă riscurile meseriei, amintiri ascunse într-un colț al memoriei și la care se forțau să nu se gândească pentru a nu înnebuni.

Malko era un alt fel de om. În ciuda straniei lui meserii, rămăsese același, refuzând să-și știrbească reputația. Prefera să-și rișteviața, decât să intre în conflict cu principiile personale. Exercita această profesie periculoasă doar pentru a-și restaura castelul. La ce bun dacă după ce l-ar fi terminat, stăpânul nu ar mai fi existat? Cel puțin din punct de vedere moral.

Ochii aurii ai lui Malko priviră în zare, mult mai departe decât intrarea de la Scotch-Club. Se ruga cu cerul și pământul ca cel pe care trebuia să-l împuște să nu iasă decât în zori. Probabil că acum își sorbea șampania fără să știe că moartea îl aștepta lângă frumosul Lincoln. Malko se gândi la o eschivă.

— Și dacă nu iese singur? întrebă el.

Mendoza ridică din umeri.

— Nu riscăm nimic. Fetele nu au dreptul să-i însoțească pe clienți. Chiar dacă a agățat una, se vor întâlni mai târziu.

— Dacă iese cu un prieten?

— Nu ești prea cunoscut aici, și nu are importanță. Nu va avea timp să te recunoască. În orice caz, voi fi în spatele tău.

Din spusele lui se subînțelegea că era gata să-i tragă un glonț în ceafă lui Malko dacă acesta ezita. Execuția generalului Orlando Léal Gomez era testul decisiv, dovedind dacă străinul era trădător sau nu...

Se lăsă tăcerea. Din când în când câte o mașină cotea la cincizeci de metri în fața Pontiacului, intrând în parcarea subterană a super-magazinului, acolo unde se găsea una dintre discotecile la modă din Caracas: „Dolce Vita". Patronul era un tip de naționalitate și de origine incerte. Venezuela nu se preocupa niciodată de calitatea noilor săi cetățeni.

La sfârșitul războiului, pașaportul venezuelean se putea obține prin simpla prezentare a unui cazier judiciar încărcat. În lipsa lui, o condamnare la moarte era la fel de bună.

Trecu un avion, zburând foarte jos și aterizând pe terenul de la Lacarlota, situat în plin oraș, de-a lungul autostrăzii del Este.

Tacones Mendoza se uită la ceas și înjură cu voce joasă. Așteptau de două ore. Venezueleanul îi spuse lui Ramos să pornească motorul pentru a fi sigur că totul era în regulă.

Cu un nod în stomac. Malko nu scăpa din ochi ușa de la Scotch-Club. Avea prea puțin timp ca să încerce ceva. Tacones n-ar fi schițat nici un gest atâta timp cât n-ar fi traversat strada, dar cei trei erau gata să-l împuște la prima mișcare suspectă. Avea nevoie de mult noroc pentru a scăpa de gloanțe, mult mai mult decât putea să spere.

Crăciun fericit.

Privirea îi căzu pe puștii înghesuiți în dreptul ușii cu canaturi. Stând pe vine, își numărau banii.

Ușa de la Scotch-Club se deschise. Vocea seacă a lui Tacones Mendoza sparse amorțeala din Pontiac.

— Atenție!

Degetele umede ale lui Malko strânseră patul pistolului. Erau doar trei bărbați care se îndepărtau pe jos spre mașina parcată puțin mai încolo. Puștii se ridicară și se luară după ei. Unul dintre bărbați scoase din buzunar un pumn de mărunțiș și îl aruncă spre ei. Imediat, corul puștilor strigă cu însuflețire: „Crăciun fericit".

Grupul ajunsese în fața Lincolnului azuriu al celui care trebuia împușcat. După ce noctambulii se îndepărtară, puștii ținură sfat în fața mașinii. Brusc, unul dintre ei scoase un obiect

din buzunar, trecându-și cu rapiditate mâna de-a lungul caroseriei. Imediat. pe cele două portiere și pe aripa din spate apăru o zgârietură adâncă, stricând frumoasa vopsea albastră. Ca să pună capac, înainte de a băga cuiul în buzunar, puștiul scuipă pe caroserie, apoi se îndreptă cu tovarășii lui spre ascunzătoare.

Mendoza izbucni într-un râs pițigăiat și scrâșnit.

— Bună treabă!

Malko se aplecă spre scaunul din față.

— De ce au făcut asta?

— N-a vrut să le dea nimic ca să-i păzească mașina, explică venezueleanul. Au dreptate.

Tacones era încântat de festa jucată celui pe care-l condamnase la moarte, fără să realizeze că Orlando Léal Gomez n-ar mai fi avut timp să observe paguba înainte de-a muri.

Atmosfera din Pontiac devenise irespirabilă. Coborând geamul din partea lui, Malko respiră aerul proaspăt și contemplă bulevardul Abraham-Lincoln care era pustiu. Venezuelenii nu prea ieșeau în seara de Crăciun.

Cât despre Malko, noaptea lui de Crăciun risca să se termine pe asfaltul încă încins de căldura zilei, cu atâta plumb în corp, încât risca să scufunde și un cuirasat.

Atunci când ești prinț, Alteță serenissimă, cavaler de onoare al Ordinului de Malta, Mare Voievod al Voievodatului Serbiei, nu ucizi pe cineva care nu ți-a făcut nimic, chiar în numele principiilor sacre ale democrației.

Alegerea era a lui Malko, și totuși se afla în compania a trei ucigași cuprinși de un lirism revoluționar criminal. Chinuindu-se să găsească o ieșire din impas, Malko simți cum îl apucă durerea de cap. Închise o clipă ochii pentru a reflecta mai bine. Stomacul i se strânsese de teamă.

El Cura trase un vânt răsunător și rânji.

* * *

Orlando Léal Gomez ciocni atât de tare cupa cu cea a lui Pablo, patronul de la Scotch-Club, încât aceasta se sparse. Șampania Moët et Chandon se răspândi pe paietele rochiței Aurorei, care scoase un strigăt ușor. Cu grația unui elefant.

Orlando îi tamponă paietele cu frumoasa lui batistă, profitând de ocazie pentru a-i pipăi fără rușine pulpele. O atinse cu degetul mare într-un loc intim și fata tresări. Era o metisă indiană, venită de puțin timp la Caracas, și nu accepta anumite gesturi în public.

Îndepărtă plină de răceală mâna generalului și coborî de pe taburet, ducându-se să se așeze la o masă din sală.

Orlando Léal Gomez deschise gura pentru a protesta, dar Pablo îl liniști.

— Este obosită, señor Orlando, nu trebuie să vă supărați pe ea. S-a făcut târziu.

Orlando Léal Gomez nu răspunse. Urmărea fata din priviri, simțind cum îi ia foc pântecul. Aurora se așezase, rochia scurtă descoperind în întregime pulpele perfecte.

— Vreau să mă culc cu ea, mormăi el.

Pablo surâse complice, dar puțin crispat. Presimțea incidentul. Orlando Léal Gomez era beat mort, și deci capabil de orice. Odată, aproape ucisese un băiat, care nu-i dăduse restul cum trebuia. Ca toți venezuelenii înstăriți, purta în permanență armă. În plus, poziția îi asigura imunitate perfectă. Abordată de o asemenea manieră, Aurora nu avea să accepte să-l urmeze. Brusc, Pablo avu o inspirație genială. Se aplecă la urechea clientului.

— E bolnavă, senor, n-aș vrea ca...

— Nemernicule! Fă-mi rost de alta.

Din nefericire, toate celelalte fete erau ocupate. Pablo luă sticla de Moët et Chandon brut 1964 — băutura cea mai fină pe care o avea — din frapiera cu gheață și umplu o altă cupă pe care i-o întinse clientului.

— Să bem mai bine, señor, e Crăciunul. Mai sunt și alte zile ale anului bune pentru dragoste.

Opinie pe care generalul Orlando Léal Gomez n-o împărtășea. Nu reușea să-și desprindă privirile de pe pulpele lungi ale indiencei. În ciuda avertismentului lui Pablo, gânduri lubrice i se învălmășau în cap. Murea de poftă să-i sfâșie rochia și să o posede acolo pe bancheta de mușama.

În definitiv, penicilina fusese inventată pentru oameni, nu pentru câini.

Doar ideea de a nu fi ridicol îl reținu. Dacă fata se zbătea și-l pălmuia și-ar fi pierdut prestigiul în ochii celor din Caracas.

Știa și el de ce erau capabile metisele indiene. De voie, de nevoie, luă cupa și o goli dintr-o singură înghițitură.

De-abia se ținea drept pe scaun. Pereții zugrăviți în roșu de la Scotch-Club i se păreau învăluiți în ceață.

Brusc excitarea îi scăzu. Se simțea obosit și nu mai avea chef de șampanie. Se hotărî să se ducă să se plimbe prin dreptul imobilului Galipan, locul consacrat al prostituției în Caracas și să agațe o fată pe care s-o posede în mașină. Cel puțin, avea să se întoarcă bine dispus acasă.

— Fă-mi nota de plată, ceru el.

Pablo îi îndeplini dorința cu rapiditatea unui prestidigitator. Consumația făcea trei sute de bolivari. Șampania Moët et Chandon nu se servea la Scotch-Club, dar trebuia ca ajutorul american să folosească și el la ceva. Generalul Gomez scoase un teanc gros de bancnote și puse trei dintre ele pe farfurie, apoi înainte de a pune banii la loc în buzunar, luă o a patra hârtie și o aruncă pe tejghea.

— Dă-i-o nemernicei să se îngrijească și să mă primească așa cum trebuie data viitoare.

Gonococii nu puteau împiedica sentimentele.

Traversă sala clătinându-se, escortat de Pablo încântat că-l vede plecând. Patronul îi deschise ușa. Ajuns la aer, Orlando Leal Gomez se opri brusc, de parcă se temea să înainteze.

* * *

În Pontiacul verde, Tacones tresări, se întoarse și ordonă pe un ton încordat:

— Du-te, El Dorado.

Capitolul II

Cu o săptămână înainte de Crăciun, acoperișurile roșii ale castelului de la Liezen erau ascunse sub treizeci de centimetri de zăpadă, spre încântarea lui Malko. Cu ocazia sărbătorilor, abandona casa din Poughkeepsie de lângă New York, vrând să profite puțin de locuința lui princiară.

Cufundat în fotoliu, visa cu ochii deschiși, gândindu-se la Alexandra. Soneria telefonului răsună din antreu. Krisantem se duse să răspundă, apoi bătu în ușa bibliotecii.

— Alteța Sa este căutată de la Washington, anunță fostul ucigaș plătit de la Istanbul, căruia îi plăcea să i se adreseze lui Malko cu titlul princiar.

Acesta se ridică și se îndreptă spre telefon.

Era David Wise, șeful Diviziei Planuri de la CIA, departamentul „capă și spadă" așa cum îl numeau invidioșii. Vocea lui trăda o falsă veselie.

— Dragul meu SAS, aveți ocazia să vă petreceți vacanța la soare, îl anunță el pe Malko. Ar fi trebuit să plătiți pentru ea, dar tot noi vom adăuga câteva pietre Versailles-ului dumneavoastră. Până la urmă o să vă credeți Ludovic al XIV-lea...

Malko se sufocă de furie.

— Și cu Revelionul meu cum rămâne? Douăzeci de prieteni din Austria și din Germania vin la mine în vizită.

David Wise cunoștea pe degete viața privată a colaboratorilor săi.

— Prietena dumneavoastră Alexandra va fi bucuroasă să-i primească, pentru că Revelionul *nostru* nu poate aștepta. Încercați să ajungeți în două ore la aeroportul din Viena. Veți fi așteptat de cineva.

Întrerupse legătura, lăsându-l pe Malko pradă unei furii pline de neputință. Nimeni nu-i spunea „nu" lui David Wise.

Două ore și jumătate mai târziu, debarca la Schwechat, aeroportul din Viena. Un funcționar al Consulatului american, care-l cunoștea deja, îl aștepta. Îi dădu un plic pe numele său, conținând bilete de avion și scrisori de credit.

— Veți decola spre Zurich în trei sferturi de oră, îi explică el. De acolo luați cursa 452 a Companiei Scandinavian Airlines spre Barbados și Trinidad. Zborul vine de la Copenhaga, și este singurul fără escală spre Barbados și Trinidad dinspre Europa. Drum bun.

La Zurich, Malko se urcă aproape cu plăcere la bordul unui DC-8 al Companiei Scandinavian Airlines. Dacă tot își ratase Crăciunul, măcar să se bucure de o călătorie confortabilă, fiind sigur de ospitalitatea scandinavă.

Stewardesa de la clasa întâi îl răsfăță, servindu-l din plin cu șampanie și cu votca sa preferată. Krepskaia rusească de cincizeci și două de grade, capabilă să-l facă să uite de orice CIA din lume.

Avionul DC-8 zbura lin la treizeci și două de mii de picioare deasupra Atlanticului și Malko se destinse puțin. Era o linie nou înființată, iar Scandinavian Airlines era mai grijulie ca de obicei. Ultima masă de la bord îl făcu pe Malko aproape să uite de Revelionul ratat: homar thermidor, caviar stropit cu Chateau-Lafite...

Nu mai lipsea decât trupeșa Alexandra, pe care și-o închipuia turbată de furie...

Atunci când micuța insulă Barbados apăru sub aripile avionului DC-8, Malko era într-o stare aproape euforică. Nici măcar nu simți aterizarea.

Se lăsase noaptea, iar căldura moderată îl surprinse plăcut. Se pregătea să treacă prin vamă când o superbă blondă cu niște minunați ochi albaștri se apropie de el.

— Sunteți prințul Malko Linge?

La răspunsul afirmativ al lui Malko, ea explică:

— Sunt stewardesa de la Scandinavian Airlines. V-am reținut o cameră la Sam-Lord's Castle la indicațiile biroului dumneavoastră din Washington. Este cel mai bun hotel de pe insulă. Taxiul vă așteaptă...

Măcar o dată, CIA aranjase lucrurile cum trebuie. Malko urmări cu regret silueta somptuoasă a stewardesei de la Scandinavian Airlines. Ar fi luat-o bucuros drept ghid, sperând și la mai mult. Nu avea nici cea mai vagă idee despre motivul sejurului său pe acea insuliță liniștită din Caraibe.

În vehiculul care se clătină din toate încheieturile, condus de un negru tăcut, Malko începu să regrete Revelionul de acasă.

Comandase somon afumat din Suedia și caviar din Teheran, fără a mai pune la socoteală șampania Dom Perignon 1962, totul pentru a sărbători lambriurile din salonul mare și salonul de colț. Lambriuri cumpărate la o licitație în Viena. Dacă ar fi trebuit să se gândească la adevărata lor valoare, la cât muncise pentru ele, lemnul ar fi fost roșu ca sângele.

Taxiul rula cu toată viteza printre lanurile de trestie de zahăr. Era o beznă totală, și Malko se întreba prin ce minune șoferul reușea să evite câinii adormiți în mijlocul șoselei, în căutare de puțină răcoare. Hotelul era situat la douăzeci de kilometri de Bridgetown, micuța capitală a insulei devenită de puțin timp republică independentă.

Coborând din taxi, Malko își reținu cu greu o exclamație admirativă. Sam-Lord's Castle era o minunată casă în stil colonial englez, cu coloane înalte de culoare albă, în mijlocul unui parc tropical. Marea Caraibelor începea de la marginea peluzei demne de Buckingham Palace. Niște negri amabili îi luară valiza lui Malko. Interiorul hotelului era placat cu lemn de mahon, lucru neașteptat pentru o clădire de la tropice. Malko fu cazat într-o cameră dotată cu un pat cu baldachin stil Queen Ann, demn de un muzeu. Suspicios, se întrebă ce-i făcuse pe cei de la CIA să-i acorde un asemenea tratament de favoare. Era pentru prima oară în cursul unei misiuni când dădea cu ochii de ceva semănând cu castelul lui. Obosit din cauza decalajului orar, se culcă și adormi imediat.

* * *

Tânărul îmbrăcat la patru ace, care lua micul dejun împreună cu Malko, părea mai degrabă un tânăr profesor decât un spion. Savura ceaiul cu lapte în sufrageria îmbrăcată în

mahon de la Sam-Lord's Castle. Doar o scurtă privire ațintită asupra coapselor bronzate ale vecinei sale scandinave, care era deja în costum de baie. dovedea apartenența lui la rasa umană. Ospătarii negri extrem de stilați serveau în picioarele goale, tăcuți și eficace. Prin cameră zburau păsări, ciugulind firmiturile.

Atmosfera era aidoma unui club din City, la ora ceaiului. Malko își ungea distrat cu unt feliile de pâine prăjită. Cel cu care stătea la masă își anunțase prezența cu o oră înainte sub numele de Ralph Pleurfoy, dar nu-i spusese nimic despre misiunea sa. Discutau despre pictura modernă, cu o asemenea ardoare încât Malko se întreba dacă nu cumva Sam-Lord's Castle era burdușit de microfoanele Intelligence Service-ului. Nimeni nu putea iubi pictura modernă de o asemenea manieră.

După ce terminară micul dejun, Ralph Pleurfoy îl conduse pe Malko la un Austin 1100 negru.

Urcându-se în mașină, americanul deveni mai expansiv.

— Aparțin de Secțiunea America Centrală a Diviziei Planuri, explică el. David Wise are o părere foarte bună despre dumneavoastră. Se pare că ați avut succes în cele mai dificile afaceri. Cea pentru care sunteți aici este extrem de delicată.

— Unde mergem?

— La Bridgetown, spuse Pleurfoy încet.

De parcă roata de rezervă ar fi avut urechi.

Statuia lui Nelson și turiștii făceau din Bridgetown un soi de oraș de păpuși. Un sătuc tropical drăguț, deghizat în oraș englezesc. Ralph Pleurfoy traversă canalul care tăia orașul în două, merse puțin de-a lungul cheiului și opri în fața unui vas cu pânze care nu prea inspira încredere: un trauler ruginit cu puntea plină de baloți și colaci de frânghie.

Scândurile putrede ale punții se lăsară sub greutatea lui Malko.

În momentul în care se pregătea să coboare sub punte, avu o mișcare de recul. Dacă era o capcană? În definitiv, n-avea de unde să știe dacă tânărul bine crescut făcea parte din CIA și nu din KGB, care avea destui ași în mânecă.Nu-și luase cu nici măcar pistolul, pe care-l lăsase în fundul dublu al valizei.

Se liniști imediat la vederea a doi bărbați care îl așteptau în careu. În ciuda pantalonilor de pânză și a maiourilor, a

capetelor rase și a mutrelor de sergent, se vedea cu ochiul liber că trecuseră pe la FortBrag, centrul de antrenament al Beretelor Verzi în SUA.

— Vi-l prezint pe prințul Malko, de la Divizia Planuri. anunță Ralph Pleurfoy. Este supranumit SAS.

— Salut! ziseră în cor cele două gorile.

Îi strânseră mâna pe rând, mestecând în continuare gumă. Americanul îi surâse ironic lui Malko.

— Bine ați venit în cadrul operațiunii *Pañuelos y tomates*.

Pronunțase ultimele cuvinte în spaniolă, și Malko îl privi puțin surprins. Ralph îi zise ușor disprețuitor:

— Vorbiți spaniola, nu-i așa?

— Da.

— Ah! Bine. Acesta este unul dintre motivele pentru care v-am ales. Luați loc și nu fumați. Copaia asta conține ceva care ar putea să facă să explodeze tot orașul. Priviți.

Săltă capacul unei lăzi, de lângă picioarele lui Malko. Era plină cu calupuri de TNT.

— Despre ce e vorba? întrebă Malko grăbit să iasă la lumină și să se întoarcă la Sam-Lord's Castle.

Vasul încărcat cu exploziv nu-i spunea nimic.

Ralph Pleurfoy se așeză pe o ladă cu dinamită, aranjându-și cu grijă dunga de la pantaloni.

— V-am spus: operațiunea *Pañuelos y tomates*. Vă aflați pe o bază mobilă a DDA, serviciile de informații cubaneze. Din nefericire, nu o putem folosi mult timp. Mâine dimineață trebuie să plecăm de aici. Cea mai mică indiscreție poate face ca viața dumneavoastră să nu valoreze doi bani. Vă voi dezvălui motivul pentru care vă aflați aici.

Se ridică și dădu la o parte o perdea de pe peretele opus al careului. Întinși pe jos se aflau doi bărbați cu mâinile și picioarele legate cu un cablu subțire și cu gura astupată cu un plasture negru. Unul dintre ei avea aerul tipic sud-american, dar celălalt era la fel de blond ca Malko.

Îi fixau pe Ralph și pe Malko plini de teroare. Americanul lăsă perdeaua și deschise o mapă aflată pe masă. Scoase o tăietură de ziar și o împinse spre Malko. Era fotografia unui bărbat blond, strângându-i mâna lui Fidel Castro. Legenda pozei spunea că un tânăr cehoslovac, căruia nu i se dădea

numele. se oferise voluntar pentru a ajuta la strângerea celei mai mari recolte de trestie de zahăr din istoria Cubei.

— Trestia de zahăr reprezintă pentru ei totul, conchise filozofic Ralph Pleurfoy. Nu am reușit încă să aflăm dacă acest tip este un țicnit sau un profesionist. Înclin spre prima variantă, altfel nu s-ar fi lăsat fotografiat...

— Cum ați intrat în posesia acestui vas? întrebă Malko.

— L-am așteptat undeva pe coasta Guatemalei. Cei care trebuiau să-l preia sunt morți de mai multe săptămâni, dar Castro nu știe. Nu există stație de radioemisie la bord, doar arme, material de propagandă și exploziv. I-am luat prin surprindere. Erau zece la bord, plus trei oameni din echipaj.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Malko.

— Sunt morți. Au fost împușcați pe loc. Erau mult prea periculoși ca să-i lăsăm în viață. Operațiunea este strict secretă. I-am păstrat pe aceștia doi pentru că mai avem nevoie de ei.

Cruzimea rece și rațională îl șocă pe Malko. Nu-i ieșea din minte privirea terorizată a celor doi prizonieri.

— Nu ne-ar fi mai utili vii, întrebă el? Trebuie să știe o groază de lucruri.

Tânărul american clătină din cap.

— Imaginați-vă că evadează. Nu se știe niciodată, dar dacă ajung să spună că au intrat pe mâinile noastre, sunteți pierdut... Păcat, și eu aș fi vrut să-i țin în viață, dar nu pot risca.

Prin hubloul deschis, pe celălalt mal al canalului, Malko zări piața plină de turiști. Nici măcar nu le trecea prin cap ce ascundea nevinovatul vas de pescuit.

— De ce ați venit până aici? întrebă el. Suntem departe de Guatemala.

— Este singurul loc sigur. Nici picior de castrist. În plus, călătoria dumneavoastră spre Venezuela nu va dura prea mult.

— Venezuela?

— Da. Iată despre ce e vorba. De câteva luni, Castro a realizat că luptătorii lui de gherilă, răspândiți în mai multe țări ale Americii Latine, au moralul extrem de scăzut. Beretele Verzi i-au hăituit peste tot. S-au dat la fund, iar legăturile lor cu Cuba au devenit episodice. Atunci serviciul lui secret a pus la punct operațiunea *Pañuelos y tomates*. *Pañuelos* semnifică oamenii,

iar *tomates* materialul. armele, propaganda și explozivii. Scopul este de a ajuta toate grupurile castriste încă viabile. de a le insufla un nou avânt și a le arăta că nu au fost uitați de Cuba. Pentru că mișcarea de rezistență este mai mult decât slăbită, a pus la punct operațiunea cu mijloace puține. A îmbarcat zece tipi voinici pe această copaie, împreună cu destulă muniție pentru a arunca în aer Empire State Building. Detinația: Guatemala, Venezuela și Columbia.

În Guatemala v-am povestit cum s-au petrecut lucrurile. Nici în Columbia nu sunt probleme. Rețeaua de rezistență pe care contau a fost distrusă de mult, fiind înlocuită cu oameni de-ai noștri. Mai rămâne Venezuela. următoarea escală. Vorbiți și ceha, nu-i așa? Asta în cazul în care veți da peste niște șmecheri...

— Vorbesc ceha, îl asigură Malko. Nu înțeleg de ce m-ați adus de la o asemenea distanță pentru o manevră atât de simplă. Aveți atâția oameni.

Ralph bătu nerăbdător cu degetele în masă.

— Nu glumiți. Oamenii mei sunt foarte buni pentru o lovitură în forță, dar nu pentru așa ceva, delicat și periculos în același timp. Atuul dumneavoastră principal este că nu sunteți american. S-ar feri de un american, chiar renegat oficial. După toate datele, ați stat doar două săptămâni în Cuba. Sper să nu vi se pună prea multe întrebări. Mâine vă voi învăța câteva trucuri despre Cuba. Avem și câteva filme, destul de bune de altfel.

— Ce mă așteaptă acolo în Venezuela?

Lui Malko nu-i prea plăcea rolul de trădător.

Din încurcătura lui Ralph Pleurfoy, simți imediat că acesta îi ascunde ceva. Americanul îi întinse o hârtiuță de culoare bej: un manifest îndemnându-i pe studenții din Caracas la rezistență împotriva guvernului. Era semnat „*Comando popular de resistencia*".

— Venezuelenii mi-au jurat că nu există picior de castrist în țara lor, în afară de rețeaua lui Douglas Bravo, în Falcón, dar care a rupt relațiile cu Fidel. Informatorii noștri ne-au adus însă o groază de asemenea manifeste. Înseamnă că la Caracas există o mișcare castristă. În plus, conform planului *Pañuelos y tomates* trebuiau trimiși doi oameni în Venezuela. Cu ajutorul dumneavoastră, vom afla adevărul.

Era într-adevăr o exprimare extrem de protocolară.

— Cum voi intra în legătură cu oamenii dumneavoastră din rezistență?

— Foarte ușor. Am găsit printre hârtii o adresă și parola. Veniți din partea lui Diego. Va trebui să aveți asupra dumneavoastră tăietura din ziar. Asemănarea cu personajul respectiv va fi de ajuns. Dacă o descoperă și ceilalți, spuneți că e vorba de „o imprudență". În privința actelor de identitate, le veți folosi pe cele ale blondului. Se numește Janos Plana.

— Nu era vorba de două persoane? îl întrerupse Malko.

— Cel de-al doilea se află aici. Îl veți vedea mâine. Este un cubanez anticastrist, un tip pe care l-am racolat. L-am găsit la Miami, și se numește Carlos.

— Sunteți sigur de el?

— Absolut.

Lui Malko i se păru că Ralph Pleurfoy răspunsese prea repede. Se vedea clar cât de ușurat era că nu trebuia să se îmbarce pe acea galeră. Simțind reținerea lui Malko, preciză pe un ton cam sec:

— În orice caz, este SOP, procedura de operare standard. Nu mai este nimic de discutat.

Hazardului nu-i păsa însă de Standard Operation Procedure, pe care birocrații de la CIA o iubeau atât de tare.

— Vom pleca mâine dimineață la răsăritul soarelui, continuă Pleurfoy, imperturbabil. Timpul ne presează. După ce vă lăsăm acolo, copaia asta trebuie să se întoarcă în Cuba.

— În Cuba?

— Liniștiți-vă, spuse americanul surâzând. Nu va ajunge la Havana. În dreptul insulei Swan, va fi „inspectată „... și scufundată pentru că a refuzat să se oprească. La bord vor fi găsite două cadavre. Navy va da un comunicat oficial. Castro va crede că principalul a fost făcut și nu va cerceta mai departe...

— Unde voi debarca?

— În locul prevăzut, răspunse Pleurfoy senin. Pe coasta față în față cu Curacao. Trebuie să le respectăm procedura, cu toate că nu cred că vă vor intercepta acolo, atâta vreme cât baza lor se află la Caracas. Oricum, nu se știe niciodată.

Malko se întunecă brusc la față.

— Și oficialii venezueleni?

— Evitați-i, zise sobru Pleurfoy. Nu am vrut să-i punem la curent. Sunt incapabili să păstreze un secret. E ca și cum v-ați duce cu o plăcuță pe spate pe care scrie: „Sunt agent CIA". Au prostul obicei de a-i executa imediat pe teroriști. Așa că nu vă lăsați prins, ar fi o mare imprudență.

— Veți fi obligați să trimiteți un alt vas, spuse Malko, cu o ironie subtilă.

— Nu asta voiam să spun, răspunse Pleurfoy fără urmă de umor. Știu că ne-ați adus numeroase servicii, și nu ne place să ne sacrificăm oamenii în mod inutil. De îndată ce ajungeți la Caracas, duceți-vă la Hotelul Tamanaco, camera 888.

Malko încercă să afle mai multe.

— Aveți idee peste cine voi da acolo?

— Deloc, dar probabil că sunt foarte puternici, altfel i-am fi prins ca și pe ceilalți.

Acum vă voi conduce la Sam Lord's Castle. Odihniți-vă, veți avea nevoie.

Malko privi perdeaua în spatele căreia se afla cel care trebuia să moară și căruia avea să-i ia locul.

Ajunse pe cheiul inundat de soare. Negrul de la debarcader îl salută cu un surâs. O barcă plină de polițiști negri din port trecu încet pe lângă el. Unul dintre ei îi surâse. Acolo, în La Barbada, turiștii erau iubiți. Alături de trestia de zahăr, erau singura resursă a micuței insule.

* * *

Tânăra suedeză care-și lua micul dejun în bikini părea dezlănțuită. Orchestra de negri interpreta o conga, bătând ritmul în bidoane de ulei. Atmosfera era extrem de antrenantă. Cu toate acestea, ea era singura dansatoare.

Cu picioarele goale, se ondula pe ringul de la marginea piscinei, părul lung și blond fluturând în jurul ei.

Tolănit într-un fotoliu, după ce băuse o cantitate de daiquiri de-ar fi dărâmat și un elefant, soțul ei privea spectacolul cu o satisfacție bovină de șef și stăpân. Noaptea era călduță și piscina sclipea azuriu în întuneric. Puțină lume asculta orchestra. Într-un colț, Malko bea și el un daiquiri. Coapsele

frumoasei suedeze îi dădeau fiori. Cu picioarele goale, fără machiaj, ea degaja o senzualitate primitivă, în perfectă armonie cu decorul din jur.

Peste câteva ore, Malko avea să se îmbarce în direcția Venezuela. Acolo îl aștepta probabil o moarte obscură și stupidă. Brusc, o dori pe acea necunoscută.

Orchestra se opri și ea rămase o secundă nemișcată în mijlocul ringului. Pe sub rochia lungă și mov, care se mula pe corpul fin și musculos, nu purta nimic, degajând mai mult erotism decât dacă ar fi fost complet goală. Picioarele lungi se reliefau sub lumina reflectoarelor. Câțiva bărbați aplaudară discret. Ea îi privi, surâzând amuzată, având chef să mai danseze încă. Bărbatul ei îi strigă ceva în suedeză, se ridică de pe fotoliu și se îndreptă spre hotel.

Pentru că orchestra nu reîncepea să cânte, ea se îndreptă spre piscină. Malko o văzu ezitând pe marginea bazinului, oglindindu-se în apa luminată de proiectoare, apoi aruncându-se îmbrăcată în apă și plutind fericită.

Malko se ridică și se apropie de piscină. Suedeza îi surâse. Cuprins de o inspirație subită, se dezbrăcă și, în costum de baie, plonjă în apă alăturându-se fetei. Se jucară un moment, apoi ea ieși din apă, cu hainele lipite de piele, îndreptându-se pe o cărare spre plaja umbrită de cocotieri. Valurile mari ale Atlanticului se spărgeau de mal cu un vuiet continuu.

Malko ieși din piscină și o urmă. Când ajunse în dreptul ei, suedeza tocmai își scotea rochia. O luă la fugă spre valuri. Primul dintre ele o cuprinse și aproape o aruncă în brațele lui Malko.

Ea râse, se ghemui în brațele lui și îi înconjură gâtul spunând ceva în suedeză. El o sărută și ea nu se opuse, răspunzându-i la fel. Apoi îl luă de mână și se aruncară în valuri. Timp de o jumătate de oră se jucară, se sărutară, se strânseră în brațe, fără să schimbe un singur cuvânt. Apa era minunat de caldă.

De mai multe ori, Malko vru s-o prindă, dar valurile erau prea puternice. La fiecare tentativă, femeia izbucnea în râs și plonja.

În sfârșit ieșiră din apă. Ea întinse rochia umedă pe nisip și se lungi pe ea. Malko i se alătură. Erau chiar în mijlocul plajei.

sub clarul de lună. Fata îl atrase spre ea, ghidându-l, și el o penetră, sub privirile curioase ale unui negru bătrân care se prefăcea că doarme lângă o barcă.

Mișcându-și armonios și sacadat șalele, cu ochii ațintiți spre stele. îl strângea în brațe pe Malko de parcă l-ar fi iubit. Acesta nu se mai gândea la nimic.

Ea savură îndelung plăcerea, legănându-și capul de la stânga la dreapta. Rămaseră înlănțuiți și tăcuți pentru multă vreme. Apoi ea se ridică și se înfășură în rochie ca.într-un sari.

Nu scosese nici un cuvânt.

Se întoarseră alene spre Sam-Lord's Castle, traversând peluza în pantă. Hotelul era cufundat în întuneric. Urcară scara de mahon, care scârțâia la fiecare treaptă. Suedeza locuia în camera de lângă Malko. Se opri în fața ușii și duse un deget la buze.

— Noapte bună, spuse ea în engleză, pe un ton scăzut. Nu trebuie să facem zgomot. Soțul meu doarme.

Înainte ca Malko să aibe timp să-i sărute mâna. ea intră și închise ușa.

Fericit și decepționat în același timp, Malko intră și el în cameră. Era minunat de frumoasă. făcuseră dragoste cu atâta satisfacție, și nu știa măcar cum o cheamă.

La ce bun?

În câteva ore avea să se afle la bordul vasului cubanez, într-o lume în care fetele ca ea nu-și aveau locul. Se jură să se întoarcă la Sam Lord's Castle. dacă avea să scape. chiar și singur. Existau atât de puține locuri în lume cărora le purta o asemenea amintire frumoasă.

Capitolul III

Malko nu reușea să-și abată gândurile de la perdeaua în spatele căreia se aflau cei doi bărbați legați fedeleș și lipsiți de putere. Peste câteva zile, din ei n-aveau să mai rămână decât niște schelete curățate de rechini. *Maracay*, sub pavilion cubanez, se găsea cam la douăzeci de mile de coasta venezueleană. Marea devenise deja gălbuie. Malko stătea pe punte, profitând de aerul relativ proaspăt. În câteva ore avea să plonjeze în necunoscut, împreună cu tovarășul lui Carlos. Era un cubanez îndesat, cu chipul împodobit cu o mustață impresionantă. Amândoi trecuseră în revistă toate obstacolele posibile. Carlos îi explicase în amănunt lui Malko detaliile șederii „sale" în Cuba, de la trestia de zahăr, la orașul La Havana.

Acum totul era gata. Cu toate acestea Malko nu prea se simțea în largul lui, la vederea liniei cenușii a coastei, presărate cu luminițe rare.

Și el și Carlos duceau câte o valiză grea: calupuri de exploziv, două mitraliere fiecare, broșuri de popularizare a castrismului și muniții. Un arsenal în stare să-i facă pe cei din trupele anti-gherilă venezuelene să-i împuște imediat dacă l-ar fi descoperit. Carlos nu tremura de frică, dar nici mult nu mai avea. Malko spera că acesta nu va schimba macazul încă o dată... Viața lui se afla în mâinile acestui tovarăș.

Două ore mai târziu se urcară într-o barcă de cauciuc împreună cu cele două valize. Trebuiau să scufunde barca de îndată ce ajungeau pe uscat, sfâșâind-o cu lovituri de cuțit. Motorul avea să o ducă la fund. Ralph Pleurfoy stătea pe puntea vasului *Maracay*. Ceilalți membri ai echipajului nu se arătaseră. Din fericire marea era calmă și Carlos dădu fără

probleme barca la apă cu ajutorul unei mici macarale. La rândul lui, Malko coborî pe o scară de frânghie. Barca era extrem de instabilă. De îndată ce Malko se așeză la mijloc, Carlos porni motorul.

Silueta vasului *Maracay* dispăru în întuneric. De îndată ce accelerară, stropii de apă se abătură asupra lor ca o ploaie. Din fericire apa era călduță. În depărtare se zăreau câteva lumini: orașul Coro și satele învecinate. Ralph îi explicase lui Malko că, de îndată ce avea să se facă ziuă, puteau să ia un autobuz care trecea la o jumătate de oră pe drumul dinspre Coro spre Tocapero. De la Coro aveau să se îndrepte spre Valencia și Caracas, tot cu autobuzul, pentru a evita patrulele anti-gherilă care percheziționau toate autoturismele. La Caracas era mult mai ușor să treacă neobservați.

Timp de mai multe minute, barca tăie fără probleme valurile. Carlos se ținea cu o mână de cârma motorului și cu cealaltă de frânghia de bordaj. Luna lumina destul de bine și din când în când, Malko zărea chipul crispat al cubanezului.

Deodată, zgomotul valurilor păru diferit.

Îi strigă lui Carlos să oprească motorul pentru a asculta.,

Cubanezul se supuse. Malko ascultă cu atenție: în fața lor valurile se spărgeau cu putere. Îngreunată de cei doi bărbați și de valize, barca plutea la rasul apei. Malko luă o pagaie scurtă de lemn și încercă s-o dirijeze cu fața spre val.

Imediat, Carlos scoase un strigăt sugrumat, și Malko avu timp doar să se întoarcă spre el. Venind din larg, un val imens se prăbușea asupra lor.

— Apucați-vă de frânghie! îi strigă el lui Carlos.

Valul se strivi de barcă. Malko îl auzi pe cubanez urlând:

— Nu știu să înot!

Malko fu smuls ca un pai. Timp de o secundă se ținu de frânghie, apoi simți cum i se smulge încheietura, și-și desprinse mâna. Valul îl rostogoli în barcă, înghiți apă de mare și înotă cu disperare pentru a ajunge la suprafață și a respira puțin. Barca dispăruse. Malko strigă:

— Carlos! Carlos!

Nici un răspuns. Un nou val se apropia și el se concentră asupra propriei supraviețuiri. Brusc, se gândi la rechini, și fu paralizat de frică. Nu-și amintea dacă aceștia atacă noaptea sau nu.

Se debarasă de sacou, păstrând doar săculețul impermeabil în care avea banii și actele, și pistolul de la brâu. Din cauza golurilor lăsate de valuri nu putea vedea prea departe. Cubanezul era și el poate în derivă la câțiva metri distanță, agățat de barcă.

Începu să înoate pe spate. Coasta forma o linie mai întunecată decât marea și din fericire existau luminile din Coro după care se putea ghida. Se opri de mai multe ori pentru a-l striga pe Carlos. Acesta probabil că se înecase. În caz contrar avea să-l găsească undeva pe plajă. În lipsa lui Carlos, Malko nu avea altceva de făcut decât să-și continue singur misiunea, fără material și fără aliat.

Douăzeci de minute mai târziu, epuizat, simți nisipul sub picioare. Mai fu scufundat de câteva valuri, apoi se împletici, ajungând pe o plajă cu nisip uscat. Înaintă câțiva metri și se prăbuși lângă un boschet cu vegetație săracă.

Respira cu greutate, și simțea junghiuri în piept. Degeaba îi recomandaseră medicii să nu mai facă niciodată eforturi violente după rănile primite la Hong-Kong!

În ciuda căldurii nopții tropicale, hainele ude și pline de nisip formau pe trupul său o crustă dezagreabilă. Se dezbrăcă, le stoarse și se întinse gol pe nisip, sperând să nu dea de șerpi sau de scorpioni. Când își recăpătă respirația, se ridică în șezut și ascultă.

Valurile se spărgeau ritmic de mal cu un zgomot surd. Nici urmă de Carlos sau de barcă. Poate că fuseseră duși mult mai departe de curent. Nu îndrăzni să strige, aducându-și aminte de patrulele anti-gherilă.

Râse nervos, văzându-se gol pușcă pe acea plajă necunoscută, în loc să fi debarcat pur și simplu dintr-un confortabil DC-8 al Companiei Scandinavian.

Uneori, CIA exagera cu precauțiile. Încă un moment și inima începu să-i bată regulat. Săpă o groapă în nisip, apoi îngropă sacul de plastic puțin mai departe. Dacă ar fi fost surprins putea spune că alunecase de pe puntea unui vas... Inspectă marea. Luminile vasului *Maracay* dispăruseră de mult.

Era singur.

Malko se sili să închidă ochii gândindu-se la frumoasa suedeză de la Sam-Lord's Castle. În ajun, se aflase tot pe plajă și tot în întuneric, dar nu în aceleași circumstanțe.

* * *

Marea era pustie, gălbuie și plină de valuri ca berbecii. Malko se ridică în coate tresărind. Era cam opt dimineața și soarele deja ardea.

Se îmbrăcă în grabă cu hainele țepene de sare și inspectă împrejurimile. Plaja era pustie. Nici urmă de barcă, de Carlos, sau de oricine altcineva. În spatele lui creștea o vegetație săracă formând din loc în loc hățișuri. Nicăieri nici un suflet.

Înainte de a-și recupera pistolul. Malko vru să se asigure de dispariția tovarășului lui. O luă mai întâi spre dreapta, până la o movilă stâncoasă. Epuizat și plin de sudoare, făcu mai bine de trei sferturi de oră la întoarcere.

În cealaltă direcție, același nisip. Nu se vedea nici țipenie de om. Malko se cățără pe niște stânci, ca să fie văzut în cazul în care tovarășul lui era ascuns în hățișuri, apoi făcu cale întoarsă. Coro se găsea cam la zece kilometri vest. Îi trecu prin mine că avea să fie mai puțin remarcat pe plajă decât pe drumul de coastă, putând astfel să verifice dacă celălalt se înecase.

Soarele îl bătea în ceafă, și își scotea cu greutate picioarele din nisipul umed. În minte nu avea decât un singur gând: să dea de apă cât mai repede.

* * *

O coadă de vreo zece persoane se formase în dreptul stației autobuzului care venea dinspre Maracaibo. Nimeni nu-i dăduse atenție lui Malko. Ceva mai departe, de altfel, doi hippies, așezați pe un rucsac, împărțeau o stică de Pepsi-Cola. Coro era un orășel șters, lipsit de interes, toropit de căldură, aflat la intersecția șoselelor 3 și 4, în mijlocul unei țări atât de lipsite de relief, așa cum era Flandra față de Himalaya.

Malko ajunsese în stație complet epuizat. Cele patru sticle de Pepsi pe care le băuse una după alta îi potoliseră complet setea. Nu dăduse de urma lui Carlos și nici a bărcii, care probabil că se scufundaseră. Își cumpărase de la piață o valiză mică și o pălărie de paie. Amestecându-se în mulțime, se simți mai liniștit. Nu se făceau controale anti-gherilă în oraș.

Neplăcut era că își pierduse toată documentația, armele și în special tovarășul. Singurul lucru care îi mai rămăsese era adresa pe care o ținuse minte: bulevardul Francisco-Miranda numărul 213, etajul unsprezece, Caracas. Venea din partea lui Diego.

Autobuzul de la Maracaibo sosi într-un nor de praf. După ce traversaseră deșertul Falcón, pasagerii erau copți de căldură. Malko își aștepta cuminte rândul. În cel mai rău caz, îi rămânea posibilitatea să se instaleze la Tamanaco și să anunțe ce se întâmplase. Începea să se întrebe dacă nu cumva CIA luase visele drept realitate.

În privința castriștilor, pe plaja pustie nu văzuse decât țânțari. Dacă Ralph Pleurfoy se încăpățâna, putea foarte bine să găsească un alt trădător ca să pornească din nou expediția, cu condiția să aleagă unul care să știe să înoate.

În autobuzul jegos era foarte cald. Malko se instală în spatele șoferului, ca să aibă puțin aer. O oră mai târziu, în timp ce somnola, fu trezit de un zgomot de frână. Niște soldați în uniforme verzui înconjuraseră un șir lung de mașini oprite. Prima dintre ele avea portbagajul deschis, iar trei soldați scotoceau înăuntru. Când autobuzul se apropie, Malko zări pușt ile de asalt armate: o patrulă anti-gherilă.

Discret, împinse valiza de pânză sub scaun. Numai pistolul extraplat era de ajuns ca soarta să-i fie pecetluită. Șoferul însă claxonă scurt, iar unul dintre soldați îi făcu semn să oprească șirul de mașini. După toate probabilitățile, cei din gherilele venezuelene erau considerați teroriști de lux, nedeplasându-se cu autobuzul.

Liniștit, Malko închise ochii în spatele lentilelor negre. Soarta îi dădea încă o amânare. Se întrebă ce avea să găsească la Caracas, pe bulevardul Francisco-Miranda, la numărul 213.

* * *

La numărul 213 pe bulevardul Francisco-Miranda, se afla un imobil modern, cu tencuiala deja jupuită, ca toate clădirile din Caracas. Orașul semăna cu unul american, care îmbătrânise prematur.

Un portar galonat dar zdrențăros îi aruncă lui Malko o privire bovină și nu-l întrebă nimic atunci când trecu prin fața lui. Putea fi un venezuelean prost dispus, gata să-i taie gâtul, așa că nu avea de ce să rișteze. Ascensorul era și el ultramodern. Într-o clipă, Malko ajunse la etajul unsprezece. Din fericire, pe palierul spațios, nu se afla decât o singură ușă.

Sună.

Mai întâi avu impresia că apartamentul era gol. În momentul în care se pregătea să se urce în ascensor, ușa fu deschisă de o tânără cu plete lungi și brune, în picioarele goale, îmbrăcată în niște jeanși pătați de vopsea și un pulovăr fără mâneci reliefând pieptul proeminent. În mână ținea o paletă de pictor, și îl privi cu un aer surprins pe Malko. Ușa blocată cu un lanț de oțel se deschisese doar douăzeci de centimetri.

— Ce doriți?

Avea o voce muzicală, distinsă, și ușor bănuitoare. Malko nu se așteptase la o asemenea întâlnire. Prin ușa întredeschisă se zărea o mochetă cu firul lung, de un alb orbitor, mult prea luxoasă pentru niște castriști. Fu gata să spună că greșise adresa, dar un rest de conștiință profesională îl reținu: dacă ajunsese până acolo...

— O caut pe Esperenza, spuse el. Vin din partea lui Diego.

După o tăcere destul de lungă, fata vorbi șovăitor, privindu-și paleta:

— Esperenza... Nu o cunosc. Probabil că ați greșit.

Simțind ezitarea evidentă, Malko insistă:

— Mă mir, sunt sigur de adresă, și vin de departe.

Ea nu îl întrebă de unde, dar trăsăturile i se îndulciră imperceptibil.

— Poate că e vorba de una dintre fostele menajere ale părinților mei, admise ea. Am să mă informez. Veniți mâine.

Se pregătea deja să închidă ușa. Brusc, păru să se răzgândească:

— Spuneți-mi unde locuiți, voi anunța persoana, în caz că vă cunoaște.

— Locuiesc la Hotelul Acarigua, pe bulevardul Urbaneta, camera 29, spuse Malko. Mă numesc JANOS. JANOS PLANA.

Ea îi aruncă o privire scurtă în care se ghicea o undă de interes.

— Pentru un străin vorbiți destul de bine spaniola.

— Am trăit mult timp într-o țară unde se vorbește această limbă, spuse el, fără să dea alte amănunte.

Fata surâse mai prietenos. Lanțul ușii îi brăzda pântecul.

— La revedere. Scuzați-mă, dar aici la Caracas, ne temem de necunoscuți. Au loc atâtea atacuri...

Mai precis, 10.320 de asasinate în optsprezece luni.

Ușa se închise și Malko rămase cam descumpănit pe palierul gol. Ascensorul era tot la același etaj. Ajuns în stradă, se hotărî să meargă pe jos, cu gând să-i telefoneze de pe drum lui Ralph. Formând numărul de la vilă, telefonul sună în gol. De la Consulatul Statelor Unite i se spuse că domnul Pleurfoy era plecat într-o călătorie. Dacă dorea, își putea lăsa numele și adresa... ceea ce era echivalent cu a-și semna singur necrologul.

Mergând spre vest, bulevardul Francisco-Miranda își schimba numele în Abraham-Lincoln. Clădirile de locuit cedaseră locul micilor magazine, iar aglomerația era extraordinară. O mulțime compactă evita cu greu autobuzele care își croiau loc cu sunete prelungi de claxon. Era ceea ce venezuelenii numeau „Sabana Grande", inima orașului Caracas.

Malko întâlni în drumul său multe fete singure, purtând rochii extrem de scurte, machiate agresiv și parfumate, balansându-și șoldurile, dar plecând privirile când bărbații se uitau la ele.

Nu era de mirare că orașul Caracas bătea toate recordurile în materie de violuri. Acestea aveau loc oriunde, fie zi sau noapte, în mașini sau ascensoare, chiar în plin centru. Victimelor li se tăia apoi gâtul, probabil din timiditate...

După douăzeci de minute de mers, Malko ajunse în Piața Humboldt. Cafenele cu terase, pline de lume, se înșirau pe trotuare. Un muzicant cântând dintr-o harpă indiană imensă o muzică melancolică din Anzi, nici măcar nu se ostenea să facă chetă, cu un aer de superbă nepăsare față de tot ce-l înconjura. O târfă cu pielea aproape neagră, minunată și urâtă în același timp, cu chipul sfidător, aștepta la marginea trotuarului. Malko se așeză, comandă un Heineken, privindu-i mișcările, ca să-i treacă timpul. Mai multe mașini se opriră în

dreptul ei, iar șoferii îi făcură semn fără să coboare. Ea nu întoarse nici măcar capul.

La un moment dat, unul dintre ei coborî și îi deschise portiera. Ea catadixi să se urce, dezvelindu-și coapsele prelungi și musculoase.

Un Cadillac lung, de culoare crem, trecu prin fața cafenelei. Malko zări un chip ascuțit și fermecător: o fată de familie bună, care n-ar fi riscat niciodată o plimbare pe jos.

* * *

Hotelul Acarigua, cu o vechime de opt ani, cădea ușor, ușor în ruină. Crăpăturile apărute în urma cutremurului din 1967 se astupaseră de bine de rău, dar șobolanii se plimbau ca pe bulevard. Malko privea cu tristețe tapetul smuls de pe pereții camerei sale. Ar fi putut foarte bine să se odihnească la Tamanaco, la mai puțin de o jumătate de milă distanță în linie dreaptă.

Cineva bătu la ușă.

Ușor încordat, se duse să deschidă.

Văzu un băiat slăbuț, aproape scheletic, cu părul lung ca de fată, cu ochelari pătrați cu lentile negre și chipul ridat, ținându-și mâinile în buzunarele blugilor.

— Señor Plana?

Vocea era vulgară, lipsită de timbru, aproape asexuată.

— Eu sunt, spuse Malko, neplăcut impresionat.

— Sunt un prieten de-al lui Esperenza.

Malko simți un fior pe șira spinării: momentul sosise. Se sili să surâdă.

— Mă bucur că vă văd, spuse el. Cum vă numiți?

Celălalt răspunse aproape fără să miște buzele:

— Mendoza. Sunteți singur?

— Da, însă...

Mendoza nu-i dădu timp să-și termine fraza.

— Esperenza vă așteaptă, zise el. Aveți ceva pentru ea?

— Aveam ceva, dar s-a pierdut.

Fără să reacționeze în vreun fel, Mendoza aștepta în mijlocul culoarului, contemplându-și pantofii cu botul ascuțit. Malko își îmbrăcă sacoul. Pistolul extraplat era în valiză, și nu

îndrăzni să-l ia. Interlocutorul lui putea fi oricine, inclusiv un agent provocator.

— Să mergem.

Coborâră scara în tăcere și traversară micul hol care mirosea a prăjeală. Privit din spate, Mendoza semăna cu o fată: șolduri înguste, piept slăbuț și mers ușor legănat. Malko se întrebă dacă nu era pederast.

O luase înainte, fără să-i dea atenție. Străbătură bulevardul Urbaneta și cotiră spre nord pe o străduță la fel de zgomotoasă, mergând cam cinci sute de metri. Malko se întrebă dacă Mendoza aflase de existența taxiurilor.

La un moment dat, acesta intră printr-o poartă cu două canaturi într-o curte având pe trei laturi ateliere închise.

Curtea era pustie, cu excepția unei mașini mari de culoare bej, parcate într-un colț întunecos. Apropiindu-se, Malko recunoscu un Bentley Continental, valorând cam cincisprezece mii de dolari. Mendoza deschise portiera din spate.

— Urcați.

Tonul vocii se schimbase, devenind mai sec, mai autoritar.

Malko se supuse.

Podeaua mașinii era plină de cadouri de Crăciun, în ambalaje de hârtie multicoloră. Mirosea a piele de calitate și a parfum fin. Bancheta era separată de partea din spate printr-un geam. Imediat ce Malko se așeză, o siluetă feminină se instală la volan.

Necunoscuta purta ochelari cu lentile negre și avea părul acoperit cu o eșarfă. Mendoza urcă și el, împingându-l fără menajamente.

Pe nesimțite, Bentley-ul demară și coti spre dreapta. Tăcând în continuare, Mendoza își rodea unghiile cu o concentrare demnă de admirat. Traversară un cartier popular. Fata de la volan claxona tot timpul scurt, croindu-și drum. Așteptară cinci minute bune în spatele unei mașini de pompieri, țepeni și flegmatici.

— Unde mergem? întrebă Malko, încercând să spargă tăcerea.

Ochelarii cu lentile negre se întoarseră spre el.

— Ați vrut doar să o vedeți pe Esperenza, nu-i așa?

— Desigur.

— La ea mergem.

Se lăsă din nou tăcerea. După ce-și roase jumătate din unghiile de la mâna dreaptă, Mendoza se decise să-l întrebe:

— Din ce țară veniți?

Întrebare cu două tăișuri. Malko se hotărî să nu riște.

— Sunt ceh.

— Vorbiți bine spaniola.

Hotărât lucru, era un compliment.

— Mulțumesc.

Ajunseră la intrarea pe autostrada La Guaira. Bentley-ul merse cam o sută de metri apoi intră pe o șosea îngustă în pantă: un fost drum, supranumit *Salariul groazei*, folosit cu douăzeci și cinci de ani în urmă de camionagii, în prezent frecventat doar de cei prea săraci să plătească taxa pentru autostrada ultramodernă cu patru benzi, care lega La Guaira de Caracas. Malko începu să se neliniștească. Însoțitorul lui nu-i pusese nici o întrebare despre modul cum se întâlniseră. Nu era semn bun.

— Mai avem mult de mers? întrebă el.

Buzele subțiri ale lui Mendoza se deschiseră, dând la iveală dinții care nu trecuseră niciodată pe la dentist. Respirația lui ar fi ucis o muscă de la douăzeci de metri.

— S-ar zice că te grăbești, gringo...

Nu era prea politicos. „Gringo" era un termen peiorativ prin care sud-americanii îi desemnau pe albi.

— Nu, dar mirosiți urât, spuse calm Malko. Am nevoie de o gură de aer proaspăt.

Crezu că Mendoza avea să sară la el. Privindu-l cu ură, își strecură mâna între banchetă și portieră, și Malko se trezi cu un P. 08 cu țeavă lungă ațintit spre el.

— Gura, gringo, altfel mă silești să te lichidez.

Malko simți o furnicătură neplăcută în vârful degetelor.

— Să mă lichidați? Sunteți nebun.

Fără să răspundă, Mendoza clătină din cap dar nu îndepărtă arma. Brusc, Bentley-ul viră brusc la stânga, începând să se hurducăie: intraseră pe o cărare de pământ bătătorit. După câteva minute se opriră. Cea care conducea coborî, înconjură mașina și deschise portiera dinspre Mendoza, rămânând retrasă.

— Gringo, coborâți geamul, spuse ea, și priviți.

Intrigat, Malko se supuse, scoțând capul pe fereastră.

Bentley-ul se oprise paralel cu o pantă abruptă, acoperită cu resturi urât mirositoare. Câteva sute de metri mai jos, se zăreau urmele luminoase ale farurilor de pe șoseaua La Guaira-Caracas. Cerul era senin, din cauza strălucirii orașului, și Malko văzu zeci de păsări mari rotindu-se lent prin aer: vulturi. Alții ciuguleau resturile dezgustătoare...

Malko se așeză la loc pe banchetă.

— Ați văzut? întrebă necunoscuta. Ne aflăm la groapa de gunoi a Caracasului. Aici sunt doar niște epave umane, niște vagabonzi, dar nici unuia nu-i place poliția. Dacă le dau zece bolivari, vă taie bucăți și îmi mai și mulțumesc, așa că nu vă așteptați la vreun ajutor. Am niște întrebări să vă pun. Dacă nu răspundeți, Mendoza vă va împușca.

Malko își chinuia mintea să-și dea seama ce nu se legase. Cât de nebun fusese să nu ceară protecție. În America Latină era practic imposibil de păstrat un secret.

— Cine sunteți? întrebă el.

— Sunt Esperenza.

Ea își scoase ochelarii negri și se apropie de el prin geamul deschis. Malko o recunoscu pe fata care îi deschisese ușa. Eșarfa îi asprea trăsăturile, iar ochii foarte întunecați îl scrutau pe Malko fără urmă de amabilitate.

— Cine sunteți? zise ea, și de unde veniți? Să nu mințiți.

Mendoza se ghemuise într-un colț al banchetei. Țeava armei P. 08 pusă pe cotiera de piele arămie era îndreptată spre ficatul lui Malko. Acesta încercă să nu-și arate tulburarea.

— Mă numesc Janos Plana, sunt ceh. Acum două săptămâni am sosit în Cuba ca să ajut la recoltarea trestiei de zahăr și ca să-mi perfecționez spaniola. Tatăl meu a facut parte din Brigăzile internaționale care au luptat în Spania. El m-a învățat limba.

— Cu ce vă ocupați în Cehoslovacia?

— Sunt bucătar, dar am avut chef să văd alte țări și să ajut Cuba, așa că m-am înscris ca voluntar. La Havana am fost contactat de niște persoane care m-au întrebat dacă sunt gata să-mi asum anumite riscuri.

— De ce ați acceptat?

Malko surâse.

— Culesul trestiei de zahăr nu este prea distractiv. Sunt celibatar și nu mă tem de pericol. Așa că...

Tăcu.

Se auzea doar zumzetul îndepărtat al mașinilor care rulau în vale. Lui Malko îi trecu prin minte că puteau să-l ucidă, și să plece un minut mai târziu, fără ca cineva să observe ceva. Mirosul dulceag al resturilor de pe pantă semăna cu cel al morții.

— De ce sunteți singur?

Le povesti despre *Maracay* și despre înecul tovarășului lui.

Cu bărbia sprijinită într-o mână, Esperenza asculta cu atenție, fixându-l cu ochii negri pe Malko.

— Cum se numea acela?

— Carlos. Nu știu nimic despre el. Din prudență ni s-a spus doar minimul necesar.

Urmă un moment lung de tăcere.

— Ar fi trebuit să ne aduceți anumite lucruri, remarcă Esperenza. Unde sunt?

— Pe fundul mării. Toate erau în barcă. V-am spus. De abia am reușit să mă salvez.

— Explicați-mi unde ați ajuns la mal.

Malko dădu cât mai multe detalii posibile, apelând la uimitoarea sa memorie. Esperenza dădea din cap din când în când. Părea impresionată.

— Care erau ordinele dumneavoastră?

— Nu știu. Carlos avea instrucțiuni precise. Trebuia să mă pună la curent. Mi-a dat doar adresa dumneavoastră și parola. Știu cum să mă folosesc de o armă.

— Sunteți înarmat? întrebă prompt Esperenza.

— Am un pistol în valiză.

Surâzând veninos, Mendoza scotoci în pliul banchetei și scoase pistolul lui Malko. Ținându-l de țeavă i-l întinse lui Esperenza.

— I-am inspectat camera pentru orice eventualitate. Am găsit asta.

Venezueleana examină cu atenție arma, scoase încărcătorul, manevră chiulasa, căutând zadarnic marca. Ridică privirea.

— De la cine aveți această armă?

Malko fu tentat să mintă, apoi mărturisi:

— De la unul dintre cei care ne-au pregătit misiunea, în Cuba. Se pare că a fost recuperată de la un spion american mort, dar folosește muniție de calibrul 38.

Esperenza nu răspunse. Cântări în mână arma lui Malko, punând-o apoi pe podeaua mașinii.

— Vi s-a spus cine este șeful Comandoului popular de rezistență?

— Nu.

— Eu sunt, zise Esperenza cu o ușoară mândrie, așa că eu voi lua decizia potrivită în ceea ce vă privește. Am fost anunțați din Cuba că veniți, dar...

Se întoarse spre Mendoza.

— Ce părere ai?

— Cred că este un trădător, o otreapă plătită de gringos, spuse venezueleanul plin de ură. Minte. Nu a fost niciodată în Cuba, și nici pe *Maracay*. Lucrează pentru Digepol sau pentru americani.

Esperenza nu-l scăpa din ochi pe Malko. Acesta aproape că putea să-i intuiască frământarea. Fata ezită, în lipsa unei probe decisive într-un sens sau altul. Verificările ar fi durat săptămâni... Cuba era departe. Brusc, după o schimbare aproape imperceptibilă a expresiei feței, Malko simți că fata luase o decizie, dar nu era cea bună.

— Sunt obligată să vă ucid, spuse ea. Am anumite responsabilități. Știu că americanii fac totul ca să ne distrugă. Sunt inteligenți și au mulți bani. Nu-mi pot asuma riscul, în cazul în care sunteți un trădător.

— Nu sunt un trădător, afirmă Malko. Am venit să vă ajut...

Mendoza rânji.

— Gringo minte. Lasă-mă să-l ucid.

Era încordat ca o strună. Mușchii maxilarului îi jucau pe sub piele. Malko simți antipatia instinctivă a venezueleanului. Așa ceva se putea întâmpla oricând. Eșafodajul complex elaborat de Ralph Pleurfoy se lovea de un detaliu stupid. O simplă reacție organică.

Urmă o scurtă tăcere. Malko trecu mintal în revistă toate posibilitățile. În momentul în care ar fi deschis portiera,

gloanțele armei P. 08 l-ar fi ciopârțit. Chiar dacă Ralph ar fi dat de urma asasinilor, el tot mort rămânea.

— Nu am nici o vină că tovarășul meu s-a înecat, pledă el. Ar fi reușit să vă convingă. Eu nu prea cunosc Cuba. Nu mă așteptam la o asemenea primire.

Esperenza nu răspunse. Malko intui că în lipsa lui Mendoza nu ar fi reacționat la fel. Continuă să vorbească, știind că ea nu ar fi deschis gura decât ca să-i ordone lui Mendoza să-l ucidă.

— Nu sunt un trădător, continuă el, vă veți acuza singură dacă mă ucideți.

Esperenza ridică din umeri.

— Nimeni nu va avea dovezi. Sigur, ați luat legătura cu mine, dar asta nu spune nimic.

Tonul i se aspri.

— Gata. Vreți doar să câștigați timp. Nu vreți să muriți.

De parcă era ceva rușinos să țină la viață. Lui Malko nu-i mai rămânea decât o singură carte de jucat.

— Așteptați, zise el cuprins de o bruscă „inspirație", cred că vă pot convinge. Pot să vă arăt ceva?

Duse mâna la sacou. Esperenza îl întrerupse pe un ton tranșant:

— Nu băgați mâna în buzunar.

— Luați portofelul din buzunarul stâng, îi ceru Malko.

Fără prea multă tragere de inimă, Mendoza își strecură mâna subțire sub sacoul lui Malko și scoase un portofel din piele de crocodil. Nu fu șocat la vederea lui. În Venezuela era ceva obișnuit.

— Trebuie să fie în el o tăietură de ziar împăturită, undeva la fund.

La lumina plafonierei, Esperenza examină cu atenție conținutul portofelului. Când dădu de tăietura pe care Malko o primise de la Ralph Pleurfoy, o întoarse pe toate părțile, ridicând privirea de mai multe ori și comparându-l pe Malko cu chipul din fotografia de proastă calitate.

— De ce ați păstrat asta?

Tonul era ușor schimbat.

— Știu că e o prostie, recunoscu Malko silindu-se să pară cât mai sincer, dar este cea mai frumoasă amintire din viața mea. Fidel Castro mi-a strâns mâna și mi-a mulțumit pentru că am venit să-i ajut țara.

O privi pe furiș pe Esperenza, simțind-o cuprinsă de o emoție profundă și reală. Fără să vrea, nu putu să nu-i compare reacția pură cu cinismul lui Ralph Pleurfoy.

Fata împături tăietura. Mendoza o luă și el, cercetând-o rapid, fără să-l scape pe Malko din ochi. Chipul lui căpătă o expresie de răutate.

— Asta nu dovedește nimic.

Fotografia nu era extrem de clară... dar asta nu era un motiv să fie ucis. Ziarele cubaneze foloseau hârtie de proastă calitate.

Malko simți că Esperenza ezită. Era momentul să ia o decizie.

— Cum rămâne, spuse el. Mă veți ucide?

Privirea insistentă a ochilor aurii o forță pe tânăra venezueleană să se uite la el. Simți cum intransigența ei se topește, și asta nu numai din cauza fotografiei. Blonzii aristocratici erau ceva rar pe străzile din Caracas, nemaivorbind că nasul Cleopatrei reușise să schimbe lumea...

— Nu, spuse în sfârșit Esperenza, cuprinsă de o inspirație subită. Am să vă pun la încercare. Există un bărbat de care vrem să ne debarasăm de foarte mult timp. A adus multe prejudicii cauzei noastre. Îl veți ucide mâine. Astfel voi fi sigură că sunteți unul de-ai noștri.

— Acceptați?

— Accept.

Avu senzația că răspunsese altcineva în locul lui. Moartea nu făcea parte din activitățile lui curente, dar dacă voia să-și mai vadă castelul, trebuia să supraviețuiască.

Câtă vreme mai era în viață, putea să spere.

— Mulțumesc, spuse Esperenza. Ne vom întoarce în oraș, și vă veți instala la un prieten, sub supravegherea lui Mendoza. Va rămâne cu dumneavoastră până la momentul acțiunii. După aceea, vom vedea...

Fără să-i aștepte răspunsul, trânti portiera și se urcă la volan. Malko se rezemă cu spatele de banchetă. Încărcat de regrete. Mendoza ținea în continuare pistolul în mână.

Cât timp traversară Caracasul nu schimbară nici un cuvânt. Ieșind de pe autostrada del Este, simți o ușoară emoție: Bentley-ul se îndrepta spre Hotelul Tamanaco. Ajunsă însă în

piața cu același nume. mașina coti la dreapta pe bulevardul Las Mercedes. o mică porțiune de autostradă, apoi o luă la dreapta pe un drum îngust și sinuos, escaladând colinele ce dominau Caracasul. După cinci minute, Bentley-ul opri în fața unei case izolate. pe partea dreaptă a drumului. Pe o firmă luminoasă scria El Mirador. Esperenza coborî și se întoarse repede însoțită de un bărbat slab și brunet, împopoțonat cu niște mustăți de conchistador.

— Coborâți, îi ordonă ea lui Malko. Veți rămâne aici până mâine. împreună cu Mendoza.

Cel cu mustățile de conchistador îi întinse mâna. Esperenza spuse:

— Acesta este Bobby. un prieten. Vă va conduce în camera dumneavoastră.

Bobby avea niște dinți strălucitori, ochii mari și globuloși. și un aer de totală nepăsare.

— Pe aici, spuse el.

Merseră de-a lungul fațadei restaurantului. Mai multe mașini erau oprite în dreptul lui, pe o platformă. Bobby împinse o poartă mică ce dădea într-un patio. Urcară o scară șubredă de lemn și ajunseră într-o galerie cu mai multe uși. Bobby deschise una dintre ele și îi pofti înăuntru pe Malko și pe Mendoza.

— Aici vă veți simți bine. Orchestra termină de cântat la ora două. Dacă vreți să coborâți să beți ceva...

— Nu. mai bine nu, spuse precipitat Esperenza.

Camera nu conținea decât strictul necesar. Esperenza schimbă o privire lungă cu Malko. Chipul îi era destins. Îmbrăcată într-un pantalon și un pulovăr mulat pe pieptul superb, era extrem de apetisantă.

— Sper că nu m-am înșelat. spuse ea ca pentru sine. înainte de a închide ușa, lăsându-l pe Malko împreună cu Mendoza.

Ezită o clipă. apoi adăugă:

— Dacă veți rămâne cu noi, vă voi spune El Dorado. Alt nume nu-mi place. iar ochii dumneavoastră au culoarea aurului.

Capitolul IV

Orlando Leal Gomez nu se simțea bine deloc. Capul i se învârtea. Pablo se repezi și îl apucă de braț, ajutându-l să treacă pragul, fericit până peste poate să scape de un client atât de stânjenitor. Cei doi ajunseră cu chiu cu vai în dreptul Lincolnului. Orlando Leal Gomez tatonă în căutarea broaștei. Pablo îl susținea cu discreție. La un moment dat, generalul scoase un muget de furie.

— Privește!

Degetul lui era îndreptat spre zgârietura lungă de pe vopseaua albastră. Înăbușindu-și un suspin furios, se aplecă, pipăind cu gingășie tabla. Unghia îi intră doi milimetri în crăpătură. O urmări cu degetul până la aripa din spate, sughițând de indignare. Când se ridică, privirea rătăcită a ochilor injectați îl sperie pe Pablo.

— Cine... cine a făcut asta? bâigui Orlando Leal Gomez. O am doar de o săptămână!

Patronul barului clătină dezolat din cap.

— Niște puști, cu siguranță. Din invidie. Numai ca să facă rău.

Privirea lui Orlando Leal Gomez se lumină.

— Știu! Vagabonzii cărora am refuzat să le dau un real mai devreme..

Pablo clătină din cap, din ce în ce mai dezolat.

— N-ar fi trebuit să procedați așa, señor Orlando, doar îi știți cum sunt. Nu face nimic, am un tinichigiu bun. Mâine...

Celălalt nu-l asculta.

— Unde sunt? urlă el. Unde sunt?

Agățat de aripă, scruta întunericul. Pablo aruncă o privire piezișă spre ușa de la Scotch-Club, blestemându-se că îl

însoțise pe acel beţiv antipatic. Dacă ar fi fost în locul puștilor. ar fi dat foc mașinii. Să nu dai un real unui cerșetor în seara de Crăciun. dar să cheltui trei sute de bolivari pentru șampanie franțuzească!

* * *

Malko avu o ezitare imperceptibilă. Îl văzuse pe Orlando Léal Gomez. clătinându-se la brațul unui alt bărbat. Mâna lui Tacones se crispă pe patul de lemn al armei P. 08. Țeava era la un metru de capul lui Malko.

— Du-te, repetă el.

Apoi adăugă cu voce scăzută pentru sine:

— N-ai sânge în tine.

Cea mai grea înjurătură spaniolă.

Malko păru că nu-l auzise. Se simți deodată foarte ostenit. Ramos se trezise și întorsese capul spre el, cercetându-l cu privirea. Ochii lui mari și globuloși nu exprimau nimic. El Cura se mișcă pentru a-și degaja mâna în care ținea pistolul.

Malko simți cum mintea i se golește de gânduri. La prima mișcare suspectă, Tacones avea timp să-l omoare fulgerător de zece ori cu pistolul P. 08.

Apăsă pe clanța portierei, hotărât să joace totul pe o carte. Odată ajuns pe trotuar, trebuia să încerce să fugă în zig-zag spre intrarea în parcare. Portiera opuse rezistență. Crezând că Malko vrea să-i fenteze. Tacones îi smulse mâna și încercă la rândul lui fără rezultat să o deschidă.

Broasca veche se blocase! Ramos tresări.

— Fi-r-ar să fie! Adevărat, trebuie deschisă de afară.

Tacones coborî geamul smucind ca un nebun și răsuci clanța de afară. De această dată, portiera se deschise scârțâind.

* * *

— Unde sunt ticăloșii ăia mici? vociferă Orlando Léal Gomez.

Înconjurând Lincolnul. îi zări pe cei trei puști terorizați, înghesuiți unul în altul în intrândul porții. Era prea mult pentru o

singură seară. Întâi Aurora, apoi vopseaua zgâriată. Mintea îi fu invadată de o furie oarbă. Ceea ce urmă se petrecu foarte repede. Generalul duse mâna la brâu și scoase un pistolet Cobra 38, cu țeava foarte scurtă.

— Vă învăț eu minte! urlă el.

Înainte ca Pablo să poată interveni, goli încărcătorul în direcția copiilor. Cele șase lovituri porniră una după alta, însoțite de licăriri gălbui și se repercutară în pereții supermagazinului. Cu încărcătorul golit, venezueleanul rămase cu brațul întins ca la stand, fără să audă strigătele lui Pablo și ale copiilor.

Unul dintre ei zăcea în unghiul porții. Bucățele din creier și din ochi se lipiseră de zid. Glonțul de calibru 38 îi făcuse capul să explodeze. Chipul lui era doar o pată sângerie.

Cel de al doilea se rostogolea pe jos, cu mâinile pe pântec, văicărindu-se ascuțit, ca un câine cu șira spinării frântă, cu intestinele scoase și ficatul zdrobit. Sub el, o pată de sânge se mărea din ce în ce mai tare, cu o viteză înspăimântătoare.

Cel de al treilea dispăruse, înghițit de întunericul de pe strada Chaquaito.

— Sfântă Fecioară! murmură Pablo.

Livid și încremenit de brutalitatea cu care se petrecuse drama, fu nevoit să se sprijine de caroseria Lincolnului ca să nu se prăbușească. Brusc, începu să vomite, murdărindu-și cămașa de dantelă. Își sterse mașinal gura cu dosul mânecii și bolborosi:

— Nu e bine, señor Orlando... Nu trebuia să faceți asta. Erau niște copii...

Cel care se văicărea cu mâinile pe pântec, tresări pentru ultima dată și rămase nemișcat pe spate, cu picioarele subțiri proptite de trotuar și cu ochii deschiși.

Pablo simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Clătina mereu din cap, fără să fie în stare să scoată un cuvânt.

Orlando Leal Gomez coborî în sfârșit arma, bâjbâind ca să o pună în toc. Mâna îi tremura totuși ușor. Ceea ce făcuse îl trezise parțial din beție, însă cele două corpuri întinse pe trotuar nu-l mișcau deloc. Văzuse și altele la fel. Mirosul de vomă a lui Pablo îl făcu să se dea înapoi. Furia îi reveni.

— Îi aperi, spuse el dur patronului de la Scotch-Club. Niște asasini în fașă, niște hoți.

Era gata, gata să depună plângere. Știa că afacerea s-ar fi aranjat ușor a doua zi, cu câteva sute de bolivari și un telefon dat prietenului lui, generalul Bolano. Cui avea să-i pese de dispariția a doi pui de cerșetori din Caracas?

Pablo nu răspunse. Continua să-l fixeze pe general. Jenat de privirile lui, acesta întoarse capul.

— Mă duc să mă culc, mormăi el. Anunță poliția dacă vrei, dar spune-le să nu mă deranjeze înainte de mâine dimineață. Sunt obosit.

Se urcă în Lincolnul albastru și demară cu brutalitate. Pablo se apropie de copilul întins pe spate și se aplecă să-i închidă ochii.

Clienții de la Scotch-Club, ieșiți în pragul ușii, priveau în tăcere scena. Una dintre animatoare își făcu semnul crucii. Cuprins de un imens dezgust, Pablo privi luminile Lincolnului care se îndepărta. În anumite momente își regreta lașitatea.

* * *

Malko reușise să coboare din Pontiac, chiar în momentul în care Orlando Léal Gomez începuse să tragă. Tacones țâșni și el din mașină și rămase nemișcat. Luați pe neașteptate, cei doi stătură pe loc, cu armele în mâini.

Crispat de oroare, Malko îi văzu pe cei doi copii prăbușindu-se. Nici Gomez, nici Pablo, nici clienții de la Scotch-Club care se adunaseră, nu le dădură atenție.

Încremeniți, văzură Lincolnul albastru demarând, și virând spre ei. Mașina o luă pe bulevardul Abraham-Lincoln, trecând la câțiva metri de Pontiac și de cei doi bărbați. Orlando Léal Gomez era însă prea absorbit pentru a remarca cele două pistoale.

Trupurile însângerate fură înconjurate de un grup de persoane. Fără să se consulte, Malko și Tacones Mendoza se urcară repede în Pontiac. Ramon pornise deja motorul.

— Ticălosul! explodă Malko.

Vechea mașină americană se desprinse de trotuar într-un scrâșnet de frâne. Tacones spuse posomorât:

— Știu unde stă. Mergem acolo.

Străbătură în trombă bulevardul Abraham-Lincoln, ajunseră

pe bulevardul Libertador și cotiră la dreapta spre Calle de Las Mercedes, care trecea pe sub Autopista del Este, autostrada care împărțea Caracasul în două. Dacă ratau intrarea, erau obligați să mai meargă cinci kilometri spre est până la tunelul următor! Trebuie spus că, în lirismul lor creator, cei de la Departamentul de Poduri și Șosele uitaseră să prevadă șosele care să taie autostrada... Mai rău decât Zidul Rușinii de la Berlin.

Ajunseră din urmă Lincolnul la semaforul de pe Calle Orinoco, după tunel. Ramos frână pentru a se plasa în spatele mașinii puternice și nu lângă ea.

Mintea lui Malko luase foc. Iată că norocul îi adusese rezolvarea miraculoasă a dilemei în care se afla. Acum chiar că se simțea în stare să-l omoare pe Orlando Léal Gomez. Un om capabil să ucidă doi copii și apoi să fugă acasă ca să se culce, nu merita milă. În sinea lui se întrebă dacă nu cumva Tacones și ai lui aveau dreptate, și el greșise tabăra cu care se aliase.

Nu avu timp pentru prea multe întrebări. Lincolnul trecuse de Piața Tamanaco și cotise la dreapta pe o străduță întunecată, perpendiculară pe bulevardul Vera-Cruz. Ajunseseră într-un cartier de vile înstărite, etajate pe colină și dominate de silueta Hotelului Tamanaco. Prin parbrizul murdar, Malko văzu Lincolnul oprind pe partea opusă a străzii. Generalul Gomez coborî și se îndreptă spre gardul vilei.

— Du-te! îi ordonă Tacones.

De această dată, Malko nu se lăsă rugat să coboare. Tacones Mendoza se strecură în spatele lui, afundându-se în întuneric. Malko era hotărât să procedeze așa cum îl tăia capul. Trânti atât de tare portiera Pontiacului încât Orlando Léal Gomez întoarse capul. Calm, înaintă spre el, mergând pe mijlocul drumului, în lumina farurilor Pontiacului.

Venezueleanul ținea în mână legătura de chei. Șovăitor și neliniștit, îl examină pe Malko. În fiecare seară se înregistrau atacuri asupra locuitorilor din Caracas, dar cel care se îndrepta spre el părea atât de sigur, încât nu putea fi vorba de un membru al unei bande de Patoteros, Cămășile aurii, o adunătură de golani venezueleni.

Când ajunse la cinci metri de general, Malko scoase cu un gest voit lent pistolul de la brâu și îl îndreptă spre victimă, continuând să înainteze.

Cu un strigăt răgușit, Orlando Leal Gomez dădu drumul legăturii de chei, începând să bâjbâie în toc și scoțând pistolul Cobra.

— Șterge-o, strigă el, altfel te ucid!

Tonul lui era lipsit de fermitate. Se temea.

Văzând că Malko era cam la cinci, șase metri de el, ridică pistolul și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un zgomot metalic și Orlando Leal Gomez rămase nemișcat, cu brațul întins. Brusc, întinse mâna stângă spre Malko și bolborosi:

— Fie-vă milă! Fie-vă milă!

La rândul său, Malko apăsă pe trăgaci, ochind torsul bărbatului. Trei gloanțe porniră unul după altul, înfigându-se în diagonală în pieptul venezueleanului. Ultimul îi pătrunse în inimă.

Gomez rămase o clipă nemișcat, cu gura deschisă și cu degetul drept crispat pe trăgaciul armei.

Corpul masiv se prăvăli lent lângă gard. Privirea îi devenise deja opacă. Din vilă se auziră strigăte, și o fereastră se lumină.

— Foarte bine, se auzi din spatele lui Malko o voce aţâţată.

Era Tacones, cu pistolul P. 08 în mână. Malko se întrebă cum reușea să vadă prin lentilele negre. Venezueleanul contemplă corpul lui Orlando Leal Gomez, căzut lângă gard, apoi, dându-l pe Malko la o parte se apropie de muribund și îi apăsă țeava lungă a armei în gât.

Detunătura îl asurzi pe Malko.

Șocul împușcăturii proiectă corpul pe caldarâm. Dintr-una din carotide țâșni un șuvoi de sânge. Oricum, Orlando Leal Gomez era deja mort...

Un urlet de femeie se auzi de la una dintre ferestrele vilei. Malko și Tacones alergau deja spre Pontiac. Porniră în marșarier, mergând în zig-zag până ajunseră din nou pe bulevardul Vera-Cruz, și se îndreptară spre centru.

Un timp, nici unul dintre ei nu sparse tăcerea. Malko era răvășit. De-a lungul carierei sale de agent secret, extrem de rar ucisese cu sânge rece pe cineva. Ultima oară se întâmplase în Brazilia. Dacă generalul Gomez nu i-ar fi asasinat pe cei doi copii, n-ar fi fost în stare să-l ucidă. Venezueleanul nu avea să afle niciodată că se condamnase singur la moarte.

— Ești nebun, spuse brusc Tacones, în timp ce treceau prin tunelul de sub autostradă. Ți-am spus să-l împușți pe la spate. Putea să mai aibă un cartuș...

Malko schiță un surâs.

— Mi-ai spus să-l ucid, dar nu mi-ai spus cum. Nu trag niciodată pe la spate.

Tacones nu răspunse. Ramos, care se pricepea la oameni și aprecia extravaganțele, mormăi printre buzele groase:

— Ce tupeist...

El Cura nu spuse nimic, dezamăgit că nu putuse să-l împuște pe la spate pe Malko. De felul lui era cam xenofob.

Capitolul V

Pontiacul opri în fața clădirii elegante de pe bulevardul Francisco-Miranda, pe care Malko deja o știa.

Era trei dimineața. Malko se simțea istovit și întristat. De la crimă se scurseseră douăzeci de minute. Pentru a scăpa de eventualii urmăritori. Ramos se năpustise pe autostrada spre vest, până la Grădina Botanică, apoi o luase pe bulevardul del Libertador.

Cei patru coborâră din vechea mașină americană și Tacones puse la loc pistolul enorm, acoperindu-l cu bluzonul.

De când cu crima, atitudinea lui față de Malko se schimbase. Chiar dacă mai avea bănuieli, nu le arăta. Chipul lui nesănătos și livid avea un soi de strălucire interioară, care îl făcea aproape frumos.

Intrară toți patru în ascensor.

Tacones bătu de trei ori în ușa mare din lemn închis la culoare. Esperenza deschise imediat. Malko rămase cu gura căscată. Tânăra venezueleană era îmbrăcată ca pentru o seară la Eva, nu ca o revoluționară. Purta un pantalon de catifea mov, o cămașă albă cu jabou de dantelă, mulându-se pe pieptul impozant și o cruce mare popească, bătută în strasuri. Părul lung și negru era revărsat pe umeri și era foarte ușor machiată. Lui Malko i se păru că văzându-l, ochii negri avură o sclipire de ușurare.

— Cum a fost?

Tonul era aspru și neliniștit.

— În regulă, spuse Tacones.

Cu vârful țigării, ea arătă spre Malko.

— El?

— Da.

Dintr-un salt, fata i se aruncă în brațe lui Malko și îl strânse de parcă era reîncarnarea lui Che Guevara. Turnase pe ea o tonă de parfum.

Simțindu-i pântecul lipit de al lui, ceea ce contravenea principiilor castrismului, fie el și marxist. Malko încercă să se degajeze, dar Esperenza avea forța unei caracatițe.

— Sunt atât de fericită, exclamă tânăra. Atât de fericită. Avem atâta nevoie de dumneavoastră... Intrați repede.

Bosumflați parcă, ceilalți contemplau efuziunile fetei.

Esperenza îi conduse într-un living imens, care numai a cuib de revoluționari nu arăta.. O mochetă groasă de un alb orbitor, acoperea podeaua și pereții până la înălțimea unui om. Nu exista nici o mobilă, cu excepția unor perne mari și a două divane foarte joase. Telefonul era pus pe un teanc de anuare. Malko observă o scrumieră plină de mucuri. Se vedea că noaptea fusese lungă și pentru Esperenza. Pereții erau împodobiți cu niște tablouri stranii în camaieu, cu un subiect abstract: arici de mare de un roșu strălucitor, pe un fond de deșert.

Lângă fereastră se afla un șevalet cu o pânză neterminată, un camaieu care cu un efort de imaginație putea reprezenta un porc spinos plimbându-se printr-o pădure virgină.

— Este Guevara înainte de a muri, spuse Esperenza cu o voce surdă arătând spre tablou. Îl pictam în timp ce vă așteptam. Nu pot lucra ziua, numai noaptea. De altfel, noaptea nu pot dormi, și atunci pictez sau imprim manifeste.

Îi arătă lui Malko, ce părea aiurit, un mic șapirograf așezat într-un colț, împreună cu un teanc de manifeste.

— Săptămâna trecută am pus o mie în cutiile de scrisori, spuse ea cu mândrie.

Lângă șapirograf, Malko văzu șase sticle de Moët et Chandon într-o frapieră cu gheață, o ladă de Pepsi-Cola și două sticle de J & B.

Cineva bătu de trei ori la ușă.

Apăru un bărbat înalt și slab, îmbrăcat într-un pantalon de pânză și un bluzon de piele. Aținti asupra lui Malko o privire pătrunzătoare, apoi se uită la Esperenza. Aceasta îl luă de mână și îl conduse spre Malko.

— El este Jose Angel, spuse ea. Un fost combatant din Legiunea Caraibelor.

Jose Angel schiță un surâs. Esperenza nu-i dădu timp să vorbească.

— Ți-l prezint pe El Dorado, zise ea cu mândrie. A venit special din Cuba să lupte alături de noi. (Vocea ei urcă cu un ton). Astă seară l-a ucis pe generalul Orlando Léal Gomez!

Malko nu prea era de acord cu asemenea profesiune de credință, dar Esperenza era de nestăpânit. Jose Angel îi strânse mâna lui Malko. Degetele sale aveau o putere formidabilă și părea făcut doar din mușchi și nervi. În ochi avea o lucire stranie și cumva absentă, chiar și când surâdea. Mișcările îi erau suple, ca ale unuia obișnuit cu luptele în junglă. Malko recunoscu în el tipul ucigașului veritabil, rece și disciplinat. Un soldat improvizat, ca mulți alții în Caraibe și în America Centrală. De altfel, apartenența lui la Legiunea Caraibelor, un soi de bandă care luptase la început de partea lui Castro și fusese mai apoi anihilată de CIA, spunea totul.

— Vom sărbători Crăciunul așa cum trebuie, anunță Esperenza.

Jose Angel se apropie de Malko.

— Sunteți american?

— Nu, ceh.

— Ah! (Clătină din cap.) Am cunoscut un ceh: Molder. Era împreună cu Martin, în Sierra Escaranay. L-ați cunoscut, poate? M-a călcat pe bătături și am fost obligat să-l ucid. Totuși, era un...

O explozie îl întrerupse. Sărise dopul primei sticle de șampanie. Tacones Mendoza alergă la bucătărie și aduse niște pahare. Esperenza ciocni atât de tare cu Malko, încât aproape îl sparse pe al ei.

— Pentru revoluție, spuse ea pe un ton grav.

— Pentru revoluție, repetă Malko.

Paharele fură umplute din nou. Lui Malko i se părea că trăiește un vis. Esperenza părea cu adevărat nucleul acelui grup clandestin. Nici Jose Angel, nici El Cura, nici Tacones, nu făceau parte din folclor... Prin ce mijloace reușise o asemenea scrântită să conducă acel grup de ucigași?

Aceștia beau șampania în tăcere, nesimțindu-se în largul lor în apartamentul luxos. Malko se apropie de fereastră. Treizeci de metri mai jos, se vedeau trecând mașinile pe bulevardul

Francisco-Miranda. De cealaltă parte a autostrăzii, Hotelul Tamanaco strălucea puternic. Norii treceau lin pe cer, acoperind vârful muntelui. Cadavrul generalului Gomez ajunsese probabil deja la morgă. Se gândi la femeia din vilă care țipase. Tristă noapte de Crăciun.

O muzică sincopată, în ritm de cha-cha, inundă încăperea. Glasul unei femei cânta balada lui Padre Torrés, căzut în Columbia pentru revoluție. Esperenza asculta, într-o atitudine de meditație extatică, stând în poziție de drepți în fața aparatului. Ceilalți se așezaseră direct pe mochetă și beau. Tacones Mendoza pusese ostentativ pistolul P.08 lângă el. de parcă s-ar fi așteptat la o trădare.

Malko se întrebă dacă nu cumva visa. Acela să fi fost oare grupul de revoluționari de care se temeau Pentagonul și CIA? Un soi de Pasionaria de lux, un ucigaș nevrotic și câțiva mercenari tropicali.

Șapirograful așezat într-un colț dădea impresia că de fapt se jucau de-a cercetașii, dar Malko își aduse aminte de cadavrul lui Orlando Leal Gomez, prăbușit lângă gard într-o baltă de sânge. Zgomotele împușcăturilor încă îi mai răsunau în urechi.

Până la urmă nu era o glumă. În America de Sud însă, lucrurile nu erau niciodată complet albe sau negre. Lirismul tropical, înclinarea spre violență și plăcerea de a face revoluții dădeau uneori rezultate stranii. Una dintre cele mai sângeroase revoluții din America Centrală fusese declanșată pentru că un fanatic îl ucisese pe președintele din Nicaragua într-un acces de furie, din cauză că nevasta lui îl înșela...

Cine oare crezuse la început în forța lui Fidel Castro și a bărboșilor lui? CIA îl trecuse în categoria nebunilor inofensivi care nu-și doresc decât să acapareze insule pustii.

Cu privirea strălucitoare, Esperenza se apropie de el.

— Am să-ți fac portretul, spuse ea. În cazul în care vei fi ucis, o parte din tine va trăi în continuare...

Dacă avea să semene cu lucrurile acelea informe atârnate pe pereți, Malko nu risca să devină idolul generațiilor viitoare.

O privi scrutător, încercând să ghicească motivul pentru care o burgheză bogată, frumoasă și tânără intrase într-o asemenea aventură. Nu știa nimic despre trecutul ei, dar era

evident că nu ducea lipsă de bani. Avea o gură mare și senzuală, nasul puțin prea lung, un chip oval și ochi de un negru antracit. Uneori, expresia lor fixă și cumva halucinantă, stârnea neliniște.

Semănau cu cei ai lui Jose Angel, ucigașul din Legiunea Caraibelor. Se întrebă dacă Esperenza nu se droga.

Ea îl trase spre fereastră. Bulevardul Francisco-Miranda semăna cu un șarpe lung de lumini.

— Acum că ești aici, spuse ea pe un ton exaltat, vom face lucruri măreț. Fidel și Che vor fi mândri. După aceea, te vei putea duce altundeva, în Bolivia poate. Ce păcat că tovarășul tău a murit...

— Așa e, ce păcat, zise și Malko.

Bău restul de șampanie din pahar. Tacones se întinsese pe mocheta albă și părea adormit. Cu trupul lui scheletic, părea un copil.

El Cura și Ramos începuseră a doua sticlă de Moët et Chandon, vorbind despre întâmplări de altădată din rezistență. Așezat într-un colț pe o pernă, Jose Angel bea whisky sec, într-o atitudine aparent liniștită, de fiară odihnindu-se. Din când în când, îl privea pieziș pe Malko.

Acesta era ușor amețit. În ultimele două zile se petrecuseră prea multe, dar trebuia să meargă înainte. Parfumul lui Esperenza îl aduse la realitate.

— Ce intenții ai? o întrebă el. Uciderea generalului Gomez mi se pare de ajuns.

Sânii fetei se ridicară. Sutienul alb de abia ascundea un sfert din ei. Voit sau nu, bluza avea primii trei nasturi deschiși.

— Am un proiect fantastic, spuse ea pe un ton reținut. Lumea întreagă va vorbi despre noi. Vom fi un exemplu pentru toți revoluționarii.

Vorbise atât de tare, încât Jose Angel tresări. Ochii lui căprui și fără expresie îl duseră pe Malko cu gândul la un șarpe. O mașină de ucis. O privi perplex pe Esperenza, întrebându-se dacă nu glumea, dar ea era la fel de serioasă ca statuia lui Simon Bolivar, *El Libertador*, idolul venezuelenilor.

— Despre ce e vorba?

— Nu-ți spun încă. Nu pentru că nu am încredere, adăugă ea repede, dar vreau să mă conving că pot organiza ceva în stil

mare. Un lucru care va zdruncina lumea, cum a fost moartea lui Kennedy. Îți amintești?

Malko își amintea de Kennedy, mai mult decât își închipuia tânăra venezueleană. Afacerea era gata să-l coste viața.

— Acesta este tot grupul tău? întrebă el.

— Oh! Nu. Aici sunt cei mai duri, cei pe care pot conta în deplină încredere. Uită-te la Jose. A fost condamnat la moarte în Columbia și în Guatemala. Am reușit să-i obțin un permis de ședere aici. Îmi datorează viața. La Universitate sunt câteva sute care mă cunosc și mă urmează. Acum cincisprezece zile, am defilat pe Sabana Grande, distribuind manifeste.

— Ați defilat! spuse Malko îngrozit. Înseamnă că poliția vă știe?

— Desigur, spuse impasibilă Esperenza, dar nu pot face nimic. Din cauza tatălui meu.

— A tatălui tău?

— Da, tata e senator și proprietar al canalului de televiziune trei. Este o persoană foarte importantă.

— Știe ce faci?

Ea ridică din umerii rotunzi.

— Vag. Îl amuză. Spune că am caracter.

— Știe de Gomez?

— Ah! Asta nu.

— Și restul?

— Nici atât. Va fi o surpriză.

Puțin spus. Hotărât lucru, nimic nu era alb sau negru în America de Sud.

Esperenza lăsă paharul și îl conduse pe Malko spre pick up.

— Am chef să ascult muzică, spuse ea.

* * *

Malko și Esperenza stăteau întinși unul lângă altul pe mocheta albă, cu capul pe o pernă. Iar și iar, tânăra asculta balada lui Padre Torres, de atâtea ori încât orice adept ar fi devenit contra-revoluționar.

Comandoul popular de rezistență căzuse învins în excesului de șampanie Moët et Chandon. Tacones Mendoza

dormea pe spate cu gura deschisă și cu mâna pe patul pistolului P. 08, obiect care contrasta puternic cu decorul luxos. Ramos și El Cura dispăruseră, sprijinindu-se unul pe altul, după ce goliseră ultima sticlă.Pierdut pentru cauza revoluției, Jose Angel se odihnea cu spatele lipit de perete, având alături sticla de J & B pe jumătate goală.

Numai Esperenza părea de nedoborât. Își împărți cupa cu Malko și o ridică.

— Pentru succesele noastre.

Începuse și el să simtă oboseala, de abia ținându-și ochii deschiși. Balada lui Padre Torres îl exasperase.

„A fost odată... ci-ci... un preot revoluționar...ci-ci...care și-a luat lumea în cap...ci-ci... în Columbia..."

Exasperat, ridică brațul pick up-ului. Ca și când asta ar fi așteptat, Esperenza se apropie de el. Nu spuse nici un cuvânt, dar o descărcare de electricitate statică trecu prin cele două corpuri. Malko îi văzu sânii ridicându-se și îi simți buzele ca o adiere pe gât.

— Trebuie să plec, spuse el, am nevoie de odihnă.

Esperenza îngenunchie și îi luă o mână într-ale sale. Palmele îi ardeau, de parcă ar fi fost lovită de un atac de malarie.

— Nu, ar putea fi periculos. Poliția probabil că face razii din cauza lui Gomez. Ești înarmat.

Dacă toți posesorii de arme din Caracas ar fi fost arestați, atunci închisorile din America de Sud ar fi devenit neîncăpătoare. Tacones mormăi prin somn. Esperenza se ridică și îl luă pe Malko de mână. Chipul tras și ochii strălucitori îi dădeau un aer plăpând și fragil.

Deschise o ușă vopsită în alb și intră într-o cameră luminată doar de două sfeșnice enorme de argint cu șapte brațe. Nici un tablou pe perete. În afară de sfeșnice, singura mobilă era un pat imens de formă pătrată, pus direct pe pardoseală. La căpătâi, un imens poster al lui Che Guevara, prins cu pioneze pe perete.

— Aceasta este camera mea, îl anunță Esperenza. Tatăl meu spune că sunt nebună, adăugă ea candidă.

Malko era cam de aceeași părere. Esperenza se opri în fața posterului, și rămase nemișcată, cu capul ușor plecat. Brusc, o lacrimă i se prelinse pe nas, oprindu-se într-un coș.

Îl luă pe Malko de mână și îl strânse cu putere. Chipul ei adunase parcă toată durerea lumii. Spuse pe un ton fără intonație:

— A murit. Undeva într-o groapă, și nici măcar nu știm unde. La aniversarea morții sale ne-am adunat, am băut, ne-am rugat toată noaptea și...

Se opri și clătină din cap.

— Nu trebuie să ne mai gândim la asta.

Calmă, își scoase bluza, apoi sutienul. Sânii păreau prea grei pentru pieptul fragil. Avea șolduri de băiat și picioare subțiri și nervoase. Nu purta nimic pe sub pantalonul de catifea neagră.

Gesturile îi erau naturale, fără ostentație, cu o ușoară reținere, de parcă oficia un ritual. Se așeză în genunchi pe pat, în fața lui Malko. Părul îi ajungea până la sfârcuri.

— Vino.

Era prea ostenit ca să se opună și îi pierise și cheful de a râde de colțul folcloric al comandantului Guevara. Esperenza era poate nebună, dar nu simulantă. În orice caz, era periculoasă, prin ascendentul asupra echipei de ucigași pe care o formase. Se dezbrăcă și el.

Esperenza luă hainele, întredeschise ușa și le aruncă în living.

— Vreau ca ei să știe. O meriți.

Odihna războinicului, varianta castristă.

Fata îl trase pe Malko în pat și îi atinse ușor cu degetul cicatricele.

— Te-ai bătut peste tot, murmură ea cu o voce de copil uimit. Ca Jose. Fidel e așa de bun că te-a trimis.

Urmări cu buzele calde și uscate cicatricea lăsată de lovitura de cuțit care aproape că îl trimisese pe lumea cealaltă la Bangkok, și cu o privire visătoare masă încetișor cu vârful degetelor prelungi cicatricele gloanțelor primite la Hong-Kong.

Malko fu gata să-i spună că nu lupta de aceeași parte cu ea, dar se abținu la timp: era un trimis al lui Fidel, un mercenar al revoluției, venit din îndepărtata Europă pentru a ajuta popoarele Americii Latine să se elibereze.

Esperenza se lăsă brusc pe spate, cu ochii închiși și cu o mână pe pieptul lui Malko. Cu cealaltă își mângâie picioarele.

apoi coapsele, oprindu-se în dreptul sexului. Două degete prelungi pătrunseră înăuntru, mișcându-se cu o frenezie calculată. Foarte repede, Esperenza gâfâi. Mâna i se crispă pe pieptul lui Malko, se destinse brusc, se arcui cu ochii închiși, apoi se aruncă asupra bărbatului.

— Când mă gândesc la tot ce ai făcut, murmură ea.

Întinsă pe spate, respira adânc.

Sfârcurile ca de marmură se învârtoșau spre tavanul roșu. Îl trase pe Malko spre ea, încolăcindu-l cu picioarele, ca o floare tropicală, umedă și parfumată. Îl zgârie pe spate, îi mușcă umărul, încordându-se sub el. Malko uită de oboseală, o pătrunse adânc și strigă și el.

Totul dură parcă o veșnicie. După încordarea pe care o simți, își dădu seama că Esperenza era aproape de culmea plăcerii. În aceeași clipă, ea dădu capul pe spate și deschise ochii, fixând peretele de la capul patului.

Jiusă îndelung, privind extatic chipul de hârtie al lui Che.

* * *

— De ce te-a atras revoluția?

Ezitase mult înainte de a pune acea întrebare. Conversația putea deveni periculoasă. Era dimineața zilei de 25 decembrie. Soarele strălucea și afară erau cel puțin 30°. Malko simțea că îi plesnește capul. Avea spatele zgâriat, gura cleioasă, și avea impresia că organul lui viril trecuse prin mașina de tocat. Hippies predicau iubirea nu războiul. Esperenza împăca și „uliii" și „porumbeii", dedicându-se cu aceeași exaltare ambelor cauze.

— Dar tu de ce faci dragoste?

În genunchi, cu mâinile pe șolduri, neobosită, îl contempla cu satisfacția datoriei împlinite. Dacă galoanele se câștigau astfel printre castriști, lui Esperenza i se putea prevedea un viitor extrem de fericit. Pentru că Malko nu răspunse, ea profită și depuse o sărutare pe pântecul lui, spunând:

— Bărbații ca tine n-ar trebui să se însoare. E o crimă ca doar o singură femeie să poată profita.

— Nu mi-ai răspuns, insistă Malko.

Ea se întinse pe spate și îi ceru:

— Mângâie-mă.

Avea pielea călduță și parfumată. Fesele erau la fel de bronzate ca întreg corpul. Brusc, începu să vorbească:

— Nu prea ai încredere în mine, nu-i așa? Ai venit din Cuba ca să mă testezi. Știam că așa se va întâmpla. De mult timp voiam să ajut revoluția. Înainte de a auzi de Che mă plictiseam. Acum trăiesc.Voiam să mă duc după el în Bolivia. Tatăl meu m-a oprit la aeroport. L-am pălmuit în public, dar când am reușit să scap, Che era mort... Atunci am jurat să continui, să fac ceea ce acesta ceruse: declanșarea unui război pretutindeni și crearea unui Vietnam în Venezuela.

O adevărată iluzie lirică. Malko vru să o trezească la realitate pe Esperenza.

— Che era însurat.

Tânăra respinse fraza nepotrivită, spunând sec:

— Era destul de bărbat ca să-l putem împărți.

Comunism avansat.

Malko vru să-i canalizeze atenția spre preocupări mai pământești, încercând să o „dezamorseze", fără să fie strivită de mecanismul pe care îl declanșase.

— Nu ai decât o mână de oameni. Digepol este feroce.

— Nu mi-e teamă de poliția politică. Știu că voi fi torturată, adăugă ea pe un ton scăzut. Nu-mi pasă. Am fost deja violată.

Continuă pe un ton fără inflexiuni:

— Așa l-am cunoscut pe Tacones. Într-o seară am făcut imprudența de a mă duce după țigări pe jos. Patru patoteros m-au atacat și m-au urcat cu forța în mașină. M-au dus la groapa de gunoi, pe vechiul drum spre La Guaiara, într-un mic ranch abandonat. Acolo m-au violat, unul după altul, forțându-mă să fac ce le-a trecut prin minte. Am crezut că înnebunesc. Erau jegoși și puteau. Am urlat atât, încât credeam că-mi pierd glasul. Tacones Mendoza a apărut de nicăieri, chiar în momentul în care unul dintre ei se pregătea să mă sfâșie. A scos pistolul de sub bluzon și a tras în cei doi care se băteau pe pântecul meu. Ceilalți doi au fugit. I-a terminat pe răniți lovindu-i cu patul armei, pentru că nu mai avea gloanțe. Apoi m-a dus alături, la el. Un mic ranch nemobilat, cu saci în loc de paturi. M-am culcat și am dormit. A doua zi i-am oferit bani, dar a refuzat. Mi-a spus că ura nedreptatea, și de aceea intervenise. Am devenit prieteni...

— Nimeni nu s-a sesizat de acele crime? întrebă Malko uluit.

Ea făcu un gest nepăsător.

— Oh! Poliției nu-i pasă de săraci. În orice caz, tatăl meu a aranjat toată povestea... Oficial, Tacones a devenit șoferul meu, asta ca să-i pot da ceva bani.

Deviseră de la subiect.

— Chiar cu Tacones și cu ceilalți, insistă Malko, tot o mână de oameni sunteți. Uită-te la Douglas Bravo: dacă părăsește hățișurile din Falcón e pierdut. Aici la Caracas nu poți realiza nimic important.

Brusc, un surâs poznaș îi înflori pe buze.

— Vrei să mă pui la încercare. El Dorado? Ei bine, vei vedea. Ca să-și dovedesc de ce suntem în stare, nici măcar n-am să-ți cer ajutorul pentru proiectul nostru. Vei privi și te vei minuna.

— Ce proiect?

Ea ezită, întrebându-se dacă nu spusese prea mult.

— Să nu spui la nimeni. Vice-președintele Statelor Unite vine peste zece zile. Îl vom asasina.

Malko rămase mut, întrebându-se dacă nu visa.

Tânăra burgheză, pictoriță și revoluționară, plănuia cu calm un asasinat politic chiar în ziua de Crăciun, la fel de liniștită de parcă ar fi pregătit o șarlotă.

— Există poliție, gărzi de corp, obiectă el. CIA și Digepol. Va fi extrem de bine păzit. E nevoie de o organizație puternică și ramificată, pe care tu nu o ai...

— Lee Oswald a fost singur, remarcă suav Esperenza. Sirham Sirham de asemeni. Au schimbat fața lumii. Imaginează-ți ce se va întâmpla după moartea acelei persoane. Curajul insuflat tuturor acelora care luptă contra capitalismului, împotriva SUA.

De la stupefacție, Malko trecu la consternare. Fata nu glumea. Responsabilitatea care atârna pe umerii lui era îngrozitoare. Era altceva decât infiltrarea într-un grup de fanatici. Se cutremură gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă señor Orlando Leal Gomez nu i-ar fi împușcat pe cei doi copii nevinovați. Până să infiltreze un alt agent, catastrofa s-ar fi produs deja.

— Somn ușor, dragul meu El Dorado, trebuie să fii obosit. Mă voi apuca de pictat.

Se strecură afară din cameră, lăsându-l pe Malko singur cu posterul uriaș al lui Che.

Capitolul VI

Ușor amețit, Malko se așeză pe bancheta de piele a Bentley-ului. Dormise două ore și se trezise tresărind. Complet goală, Esperenza întindea cu furie culoarea pe o pânză informă. Tacones și Jose Angel dispăruseră.

Tânăra venezueleană insistase să-l ducă ea cu mașina.

Esperenza conducea repede pe străzile pustii ale Caracasului. La intersecția bulevardului Vera-Cruz cu Calle Orinoco, Malko văzu un snack-bar care tocmai deschidea.

— Lasă-mă aici, îi ceru el, vreau să iau micul dejun.

Ea opri Bentley-ul la bodură și întinse buzele spre Malko.

Nu era mai mult de șapte dimineața. Lui Malko îi țiuia capul de oboseală și de enervare. Era nerăbdător să împărtășească celui în drept noutățile pe care le aflase.

— Crăciun fericit, murmură Esperenza.

— La fel și ție.

— Sunt fericită că ai venit să lupți alături de noi, adăugă ea impetuoasă.

El coborî și o urmări pe Esperenza întorcând. De îndată ce Bentley-ul dispăru în tunel, o porni la drum. Hotelul Tamanaco era la 500 de metri distanță, la capătul bulevardului Vera-Cruz. Camera 888 era reținută de Ralph Pleurfoy, șeful Central Intelligence Ageny în Venezuela. Înainte de a discuta cu el însă, Malko ardea de nerăbdare să facă o baie caldă și să se destindă.

Trebuia să-și șteargă din minte imaginea lui Orlando Léal Gomez, cu mâinile întinse, cerând îndurare, imagine care se suprapunea peste cea a Esperenzei, al cărei parfum i se impregnase în fiecare centimetru de piele.

* * *

Ralph Pleurfoy părea desprins din paginile publicitare ale revistei *Play-Boy*. Cămașa bine călcată, sacoul impecabil și pantofii negri oglindă. Până și firele de păr stăteau la locul lor. Înalt, suplu, cu o alură sportivă, era produsul noii școli a CIA, care își recruta oamenii direct din campusurile universitare. Chipul cu trăsături regulate era fără expresie. Rareori își exterioriza sentimentele. Părea o mască sculptată în lemn. Doar ochii erau altfel, cei mai stranii din câți văzuse Malko la un bărbat. Calzi ca de femeie, cu toate că Ralph Pleurfoy era la fel de lipsit de sentimente ca un aragaz electric. Trimisese deja zeci de oameni la moarte, fără nici o tresărire.

Așezat pe brațul unui fotoliu, îl asculta pe Malko, privindu-și gânditor unghiile tăiate foarte scurt. Când acesta ajunse la crimă, îl întrerupse politicos, pe un ton grav:

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nu.

Printr-un gest vag, dădu de înțeles că nu mai aștepta altceva de la Malko. De altfel, indivizii nu îl interesau deloc. Doar rezultatele contau. Cât despre omorârea unui general venezuelean. Malko nu avea să fie tras la răspundere pentru o asemenea poznă de către „cei de sus". Aceștia contau de fapt la Caracas: atotputernica poliție politică și aliații ei, CIA și forțele speciale. 95% din ofițerii venezueleni erau formați în SUA, raporturile armată-CIA fiind astfel considerabil ușurate. Nimic important nu se făcea fără ei. Rușii renunțaseră de mult să mai facă mizerii Departamentului de Stat în acea țară. Era un capitol închis. Mai rămâneau doar cubanezii...

Cu toate că Malko îl sunase pe Pleurfoy la opt dimineața, în ziua de Crăciun, acesta nu protestase. O oră mai târziu, se prezentase la întâlnire, proaspăt și destins. Când Malko termină de povestit, catadixi să dea aprobator din cap.

— Bravo. Până aici ne-am ținut de SOP[1], cu excepția incidentului Gomez. În fond, a fost un lucru bun. Acum sunt siguri de dumneavoastră. Vom putea astfel să le cunoaștem organizația, ramificațiile din țară, legăturile cu rezistenții din

1. *Standard Operation Procedure (n.a.)*

Falcón. Va fi o mare lovitură. O mare lovitură, repetă el ca pentru sine.

Vocea îi vibra de aţâţare. Era un adevărat vânător. Oficial, era consilierul cultural al ambasadei şi locuia într-o vilă spaţioasă din cartierul Alta Loma, cândva distrus de cutremur, într-o zonă depărtată de oraş, spre vest.

În realitate, era unul dintre cei mai buni specialişti anti-gherilă de la CIA. Lipsea uneori fără veste, plecat în vacanţe misterioase, care întotdeauna îl purtau spre Saigon.

Se ridică şi îşi trosni articulaţiile degetelor.

— Bravo, dragul meu. Continuaţi. Contactaţi-mă cât mai rar posibil. Nu se ştie niciodată. E de ajuns o mică greşeală. Când veţi şti tot, toate ascunzătorile, toate numele, vom acţiona.

Asta în cazul în care, din acel moment încolo, Malko nu era ucis. Îşi risca viaţa în fiecare secundă. Două persoane îl îngrijorau în mod special din grup: Tacones Mendoza şi Jose Angel. Aceştia continuau să-l suspecteze... În cazul unui pas greşit, nu i-ar fi lăsat nici o şansă. Amândoi aparţineau acelui soi de aventurieri care rătăceau prin America Centrală de la o revoluţie la alta, sfârşind prin a dobândi un al şaselea simţ care îi avertiza asupra pericolului.

Lui Ralpf Pleurfoy nu părea să-i pese de acest lucru. Se ridică, gata de plecare. Malko se privi în oglindă, care îi întoarse imaginea ochilor aurii înroşiţi de oboseală, şi a chipului tras.

Muncea din greu ca să-şi repare castelul.

Pentru că Pleurfoy îl agasa puţin cu formalismul de care dădea dovadă, păstrase esenţialul pentru final.

— Am uitat să vă spun ceva, îl anunţă cu o voce suavă. Plănuiesc să îl asasineze pe vice-preşedintele Statelor Unite atunci când va veni aici.

Pleurfoy îl contemplă pe Malko de parcă auzise o blasfemie.

— Ce?

Pe măsură ce Malko îi dădea amănunte, chipul frumos părea să se descompună. Pleurfoy nu era antrenat pentru subtilităţi.

— Teribil, reuşi el să articuleze. Voi contacta imediat poliţia venezueleană, ca să anihileze acele persoane.

— Nici vorbă. Nu au făcut încă nimic, iar Esperenza are protectori puternici. Trebuie supravegheați, iar în ziua în care voi afla *cum* se va întâmpla, vom interveni. Conform SOP, nu-i așa?

Pleurfoy îl privi descumpănit.

— Da, da, în sfârșit, așa cred... Sper că sunteți sigur de ce spuneți. Vă dați seama ce responsabilitate am...

— S-ar putea să fim nevoiți să acționăm în ultimul moment, continuă Malko necruțător. Poate vom improviza. Acum cred că voi face o baie...

Americanul se îndreptă cu regret spre ușă. Avea să petreacă un Crăciun dificil. Malko se bucură în sinea lui. Fiecare la rândul lui. Îi plăcea când îi vedea pe birocrați frământându-se și dându-și osteneala.

— Oricum, Crăciun fericit, îi aruncă el în treacăt.

Ralph Pleurfoy nu răspunse, și contrar obiceiurilor sale, trânti ușa.

Malko se duse să dea drumul la apă, profitând cu voluptate de acele momente de destindere. De îndată ce părăsea Tamanaco, era din nou în pericol.

* * *

Brusc, remarcă o telegramă pusă la vedere pe masă, trimisă pe adevăratul lui nume, prin amabilitatea ambasadei americane. Confuzia lui Ralph Pleurfoy fusese atât de mare, încât uitase să-i pomenească de ea.

Intrigat, o deschise, și murmură o înjurătură urâtă. Textul era foarte scurt, iar semnătura era a lui Krisantem.

Acoperiș aripă dreaptă prăbușit după crivăț.

Demoralizat, mototoli hârtia galbenă. Un asemenea acoperiș costa 15.000 de dolari. Castelul lui era precum butoiul Danaidelor. Cu toate acestea, sperase ca acoperișul să reziste cu bine iernii. Brusc, se înfurie pe CIA, amintindu-și de acumularea de zăpadă de pe țiglele roșii. Dacă ar fi rămas la Liezen, ar fi curățat zăpada și acoperișul poate ar fi rezistat. Probabil că lui Krisantem nu-i trecuse prin minte.

De obicei, în toate călătoriile lui lua o fotografie panoramică a castelului, poză care rămăsese împreună cu celelalte lucruri încredințate lui Ralph Pleurfoy, în Barbados. Acum îi lipsea.

Deși castelul nu mai avea parc, acesta aflându-se în Ungaria. acesta era motivul pentru care trăia și lucra pentru CIA. Dacă Dumnezeu avea să-l mai țină, intenționa ca într-o zi să se retragă, și să ducă o viață demnă de rangul său de Alteță serenissimă.

În așteptarea acelei zile, devenise castrist și asasin...

Capitolul VII

Ținându-l pe Malko de mână, Esperenza se opri în fața femeii brunete care, așezată ca și ceilalți pe mocheta albă, nu scosese nici un cuvânt. Purta o rochie sobră dintr-o mătase ușoară de culoare cenușie, strânsă în talie cu o centură lată cu cataramă metalică, punându-și în evidență pieptul țuguiat, șoldurile în formă de amforă, și picioarele suple și bronzate.

Avea chipul fin, ușor asimetric, cu o gură mică, umezită în permanență de limba ascuțită, și un păr negru ca smoala, pieptănat într-un coc greu. Unghiile de la mâna stângă erau lungi și îngrijite, iar cele de la mâna dreaptă scurte și încarnate.

Întreaga ei înfățișare degaja o senzualitate animalică, primitivă, ținută însă în frâu, domesticită și ascunsă sub o aparență austeră.

— V-o prezint pe Mercedes Vega, îl anunță mândră Esperenza. Este un exemplu pentru noi toți. O femeie minunată. El Dorado.

Mercedes îi întinse mâna lui Malko, strângându-i-o ca un bărbat. Privirea ei întunecată era indescifrabilă.

— Bun venit printre noi, spuse ea pe un ton grav. Esperenza mi-a vorbit de dumneavoastră. Suntem fericiți să avem în rândul nostru un bărbat care luptă pentru libertate.

Malko mormăi o scurtă mulțumire. I se părea că Mercedes recită o lecție învățată dinainte.Ochii negri pironiți asupra bărbatului se îndreptară spre Esperenza, făcându-l pe Malko să se întrebe dacă î afară de castrism, cele două femei nu împărtășeau și altfel de convingeri.

Se așeză și el. Esperenza îi aduse un Pepsi-Cola. Tacones Mendoza își rodea unghiile chiar în fața lui. El Cura, fără sutană, se juca cu un pachet de manifeste, iar Jose Angel, cu un aer absent, contempla tavanul.

Ramos, masiv și morocănos, cu umerii de tăietor de lemne, îmbrăcat într-o cămașă cu carouri galbene, fuma lângă ușă.

— Bobby n-a putut să vină, anunță Esperenza. Nevasta lui a devenit foarte geloasă, și cum iese din casă, îl urmărește. Ar fi prea periculos.

Tacones murmură ceva apropo de cățelele în călduri, fără ca cineva să-l ia în seamă.

Mercedes părea diferită de ceilalți. Malko se simțea examinat, cântărit, judecat de ea, cu detașarea unui entomolog. Nu era o fată de miliardar care se juca de-a revoluția. Ce căuta oare în acea adunătură?

Malko se simți deopotrivă decepționat și atât. Prima parte a operațiunii fusese un succes. Îl acceptaseră drept trimis special al Cubei, cel care urma să aducă un suflu nou în comandoul Guevara. Pentru aceasta fusese însă obligat să ucidă.

Esperenza ridică paharul de Pepsi. Trecuse la ascetism.

— *Viva Guevara*!

Fiecare bău cu religiozitate băutura imperialistă. Probabil că doar la ocaziile importante, precum asasinatele sau rebeliunile, se servea „Cuba libre".

După ce își goli paharul, ea anunță pe un ton brutal:

— Ca să-i demonstrăm lui Fidel cât suntem de hotărâți, comandoul Che Guevara va trece la o serie de acțiuni precise care vor înflăcăra imaginația și vor provoca trezirea spontană a conștiinței populare. Prima a avut loc ieri: eliminarea lui Orlando Léal Gomez de către noul nostru tovarăș, El Dorado.

Jose Angel părea că se plictisește îngrozitor. Mercedes își descrucișă picioarele și Malko zări coapsa bronzată. Se pare că revoluția mergea mână în mână cu o oarecare libertate sexuală...

— Următoarea noastră acțiune va avea loc săptămâna viitoare și va consta în eliminarea fizică a vice-președintelui SUA.

Tăcu și nimeni nu rupse tăcerea. Mercedes își privea picioarele. Tacones nu-și mai rodea unghiile.

Brusc, liniștea fu întreruptă de Mercedes, care ridică tonul, spunând calmă:

— N-ar fi mai bine să continuăm propaganda prin manifeste

înainte de a ne aventura într-o operațiune atât de spectaculoasă? Poporul nu este încă pregătit pentru o acțiune spontană. Nu vom obține nici un beneficiu, și poliția ne va hăitui. Am putea mai bine să-l răpim.

Vorbea fără enervare, cu convingere, ca o profesionistă, dar Esperenza respinse cu impetuozitate obiecția.

— Avem nevoie de publicitate! Lumea nu mai citește manifestele noastre.

— Răpirile sunt foarte periculoase, și răpitorii sunt întotdeauna prinși.

Mercedes nu insistă. Cei patru bărbați nu scoseseră nici un cuvânt.

— Vă voi ține la curent, conchise Esperenza. Întâlnirea s-a terminat, spuse ea postându-se lângă tabloul neterminat.

Mercedes se apropie de Malko.

— Aș vrea să-mi povestiți despre Cuba.

Din fericire, Malko învățase lecția pe de rost. Mercedes îl asculta impasibilă. Din când în când, privirea ochilor întunecați săgeta cu un soi de tandrețe ochii aurii ai lui Malko.

— E o plăcere să vorbești cu cineva dinafară, suspină ea. Aici lupta este foarte dură. Americanii sunt atotputernici, iar poporul nu e prea nefericit. Dacă aveți puțin timp, sunați-mă.

Îi dădu numărul de telefon, pe care Malko și-l notă în minte. Se întreba dacă trupeșa Mercedes era preocupată să-l îndoctrineze, sau avea doar chef să mai uite de griji. Tânăra își luă poșeta și se îndreptă spre ușă. Unul după altul, cei patru bărbați plecară și ei.

De îndată ce rămaseră singuri, Esperenza se lipi de el.

— Ce crezi despre Mercedes? întrebă ea.

— Are multă personalitate, admise Malko fără să se implice prea mult.

— Ea m-a făcut să înțeleg revoluția, spuse Esperenza visătoare. Eram o fetiță egoistă și bogată, fără conștiință socială...

Se transformase, devenind total isterică. Progresul nu era evident.

— Cum ai cunoscut-o?

— La expoziția mea de pictură. Auzisem deja despre ea, pe când făcea parte din Partidul Comunist Venezuelean. A fost

deseori arestată de Digepol. Mi-a văzut tablourile și mi-a spus că sunt foarte proaste. Ca să-i fac plăcere, am ars tot. Intenționasem să donez câștigul săracilor. Ea mi-a explicat că existau alte metode de a-i ajuta. Che Guevara tocmai se sinucisese. Cu gândul la el, plângeam în fiecare seară. Am fost atât de bucuroasă să pot face ceva...

Malko își aduse aminte brusc de privirea arzătoare pe care Mercedes i-o aruncase lui Esperenza.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă el calm.

Esperenza roși, ezitând imperceptibil.

— Da.

— Asta face parte din revoluție?

Unghiile ascuțite ale venezuelencei i se înfipseră în braț.

— Ești rău! Mercedes e o femeie extraordinară. Din cauza lui Che, nu mai suportam bărbații. Imediat am format comandoul popular de rezistență.

Esperenza își întrerupse spusele și puse un disc. Din nou balada lui Padre Torres! Se întinse pe mochetă, stinse luminile, lăsând doar o veioză verzuie care răspândea o lumină slabă.

— Vino lângă mine, șopti ea.

Malko se întinse lângă ea cu capul pe un teanc de manifeste. Esperenza nu scotea nici un cuvânt. Vocea răgușită a unei cântărețe cubaneze cânta sacadat, acompaniată de maracasuri.

„În Columbia... ci-ci... a murit un partizan formidabil... Cânt despre Camilo Torres, care a pornit în căutarea libertății..."

În penumbră, Malko zări mâna lui Esperenza crispată pe pântec pe sub pânza subțire a rochiei.

Era în transă. Acel amestec de lirism revoluționar, de sexualitate și de violență era tipic sud-american. Întâlnirile lui cu Mercedes aveau să fie plăcute. Ceva între Che Guevara și Lenin.

Bazinul lui Esperenza se mișca imperceptibil. Fata respira mai rapid. La un moment dat se opri, rămânând nemișcată. Aproape imediat, balada lui Padre Torres se încheie într-un staccato de maracas. Esperenza știa discul pe de rost...

O interesantă aplicare a teoriei lui Pavlov asupra reflexelor condiționate. Dacă ar fi știut bietul Camilo Torres ce reușea să provoace post mortem! Excitat de juisarea tăcută, Malko întinse mâna. Esperenza îl respinse încetișor.

— Vezi tu, dacă Guevara ar fi trăit, murmură ea, m-aș fi dus oriunde ca să fiu a lui, măcar o dată. I-aș fi păstrat sămânța în mine până s-ar fi uscat...

Malko nu împărtășea nici pe departe delirul erotico-revoluționar al tinerei venezuelene.

— Cum vei proceda ca să-l ucizi pe vice-președinte? întrebă el.

Ea puse de la început balada lui Padre Torres, apoi zise încăpățânată:

— N-am să-ți spun. Vreau să mă descurc singură. Tu ai riscat destul.

Malko nu insistă. Cu ajutorul lui Mercedes, avea să afle poate secretul lui Esperenza. Se ridică încetișor și o lăsă pe șefa comandoului popular de rezistență să viseze.

* * *

Mercedes aștepta autobuzul la colțul bulevardului del Avila. La vederea siluetei de statuie greacă, mai multe mașini încetiniră. În ciuda chipului sever, crupa și sânii ei îi atrăgeau irezistibil pe bărbați. Nu avea nici un fel de viață sentimentală. Câteodată se lăsa agățată de un necunoscut, care făcea dragoste cu ea pe drumurile pustii din Alta Mira, brutal și nepăsător. Mercedes încerca o voluptate aproape masochistă în timpul acelor scurte îmbrățișări. Astfel apreciase și mai tare zelul de neofită al lui Esperenza!

Vechiul autobuz sosi în sfârșit. Mercedes era în întârziere. Douăzeci de minute mai târziu, intra la Cocorico, un mic bar liniștit de pe Calle Segunda, la intersecția cu bulevardul Abraham-Lincoln. Cel cu care avea întâlnire era un tip șters și aidoma oricărui îndrăgostit, se comporta absolut dezgustător în micile separeuri special făcute pentru asta. Ea îl cunoștea sub numele de Paco.

Costumul de pânză albicioasă îl făcea să semene a funcționar plătit cu șase sute de bolivari pe lună. Îi uitai chipul după cinci munute. Inodor, incolor și insipid. Cu toate acestea era unul dintre cei mai buni teoreticieni ai războiului secret din America de Sud. Nimeni nu-i cunoștea adevăratul nume, nici naționalitatea de origine. Vorbea spaniola cu accent mexican.

pronunțând *x*-ul într-un mod gutural. Mercedes se culcase cu el, dar nu aflase nimic.

Făcea dragoste distrat, de parcă mânca sau bea. Părea complet dezumanizat, lăsând impresia că se putea abține la infinit. Era probabil adevărat, pentru că petrecuse luni de zile în hățișurile din Bolivia și din Columbia, fără a mai pune la socoteală închisoarea și torturile.

Reprezenta eminența cenușie a Partidului Comunist Venezuelean, pe cale de a intra în legalitate.

Mercedes avea încredere deplină în Paco. Acesta fusese motivul pentru care fusese însărcinată să recruteze rămășițele organizației castriste venezuelene, cu scopul de o submina, sau cel puțin de a o supraveghea din interior. În fiecare săptămână îi dădea raportul lui Paco.

Acesta nu se atinsese de bere. Guvernul pusese taxe grele pe alcool, pentru a încuraja consumul de bere autohtonă.

— Ai întârziat, remarcă el, după ce îi comandase un Pepsi-Cola.

— Reuniunea s-a prelungit. Au apărut noutăți.

Fără emoție, căutând să-și aducă aminte toate detaliile, ea îi povesti despre integrarea lui Malko în grupul Guevara și despre omorârea lui Orlando Leal Gomez. Paco clătină din cap.

— Sunt nebuni!

Ospătarul se apropie, și atunci el puse mâna pe coapsa lui Mercedes.

După ce acela se îndepărtă, Mercedes începu să povestească despre proiectul de asasinare a vicepreședintelui. În acel moment Paco își pierdu calmul, jucându-se nervos cu măslinele din farfurie.

— Riscă să dea greș, spuse el. Digepol ne va pune nouă acțiunea în cârcă. Nu vor crede niciodată că acești țicniți au pus totul la cale singuri. Trebuie să-i împiedicăm...

Privirile li se încrucișară. Știau foarte bine ce gândea fiecare. Mercedes îl cunoștea pe unul din șefii de la Digepol.

Sigur că denunțarea unor camarazi nu era ceva prea frumos, dar partidul avea întâietate.

— S-ar putea să fie inutil, remarcă tânăra. Fata va fi eliberată de tatăl ei în două ore. Pentru moment nu i se poate

reproșa nimic. Nu s-a aflat la locul atentatului.

Paco reflecta.

— Cine este acest ceh?

— Nu știu nimic despre el, dar voi încerca să aflu. L-a ucis pe Orlando Léal Gomez.

— Ah!

— Mi se pare straniu modul în care a debarcat.

Fata ridică din sprâncene.

— Nu prea, doar îl cunoști pe leader maximo[1]. Crede sincer că va cuceri America de Sud precum Zapata a cucerit Mexicul.

— Am o idee, spuse deodată Paco. Ceilalți probabil că nu au prea mare încredere în el...

— Deloc, aș crede...

Paco mângâia coapsa lui Mercedes.

— Iată ce vei face, spuse el. Dacă nu merge, vom găsi altceva. Îl cunoști pe Fernando Gutierrez? Ne este foarte îndatorat.

O jumătate de oră mai târziu, Mercedes ieși neînsoțită din barul Cocorico. Teoretic, soarta comandoului popular de rezistență era pecetluită. Din fericire, Esperenza avea să supraviețuiască. Mercedes era destul de mulțumită. Încerca un soi de indulgență vinovată pentru fetița bogată îndrăgostită de Che Guevara.

În cazul lui Lenin, acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

---

1. Fidel Castro (n.a.)

Capitolul VIII

Esperenza purta un furou lung de mătase albă, care se mula pe corp ca o mănușă. Cu toate acestea, majoritatea fetelor de la „Dolce Vita" rămânea fidelă rochiilor cât mai scurte. De îndată ce se așezau, veșmintele li se ridicau până la pântec. Vecina lui Malko, o brunetă rotunjoară, își arăta slipul fără complexe.

Când își pironi ochii pe picioarele ei dezgolite, fata îi susținu privirea fără nici o jenă. Un băiat care trecea prin preajmă murmură:

— Ce femelă!

Fetele care erau acolo se eliberaseră de mult de tabuurile latine. „Dolce Vita" era o discotecă la modă în Caracas. Situată în subsolul unei galerii comerciale din cartierul Chaquaito, atrăgea în fiecare seară tineretul bogat din oraș.

Într-un decor plin de statui din ghips și lumini voalate, comportamentul tinerilor putea fi oricât de dezgustător, cu condiția de a reînnoi consumațiile cât mai des.

Malko, la fel de elegant ca întotdeauna, într-un costum de alpaca albastru închis, ocupa împreună cu Esperenza o masă lângă ring. Fata îl luase de la Bobby cu Bentley-ul. Machiată până în vârful unghiilor, purta niște cercei cu rubine care ar fi făcut să pălească de invidie orice revoluționară obișnuită. În afara perioadelor de lirism guevarist, era o fată apetisantă și extrem de atrăgătoare.

— Gândindu-mă la tine am pictat un tablou, îi mărturisi ea lui Malko. Ți-l voi arăta.

Dansară un slow. Fata se lipi cu suplețe de el. Remarcând aerul distrat al lui Malko, se strânse și mai tare în el, întrebându-l:

— La ce te gândești, El Dorado? Dacă mai rămâi mult la Caracas, am să-l uit pe Che. Semeni cu el: cutezător și extrem de viril.

Vorbea cu atâta patos, încât Malko fu tentat o clipă să-i mărturisească tot. Munca lui de infiltrare îi plăcea din ce în ce mai puțin. Dacă n-ar fi fost vorba despre amenințarea vieții vice-președintelui, s-ar fi urcat în primul avion spre Austria, lăsându-l pe Ralph Pleurfoy să se spele pe cap cu castriștii lui.

Aștepta ca Esperenza să-i povestească despre proiectele sale.

— Ce se va întâmpla cu localurile, de exemplu Eve, după ce revoluția va triumfa? întrebă el.

Furoul alb și umed se desprinse de el.

— Lumea va dansa întotdeauna! Nu e ceva rău.

— În Cuba nu e timp de dans, suspină Malko. Viața este foarte tristă.

Esperenza îl combătu cu patos.

— E o țară foarte săracă! Noi avem petrol. Toată lumea va fi fericită.

— Crezi cu adevărat că este neapărat necesară uciderea vice-președintelui Statelor Unite? îi șopti Malko la ureche. Poate că e un om de treabă.

Esperenza îi mângâie obrazul cu vârful degetelor prelungi.

— Ești prea sentimental, El Dorado! Chiar dacă este o persoană cumsecade, reprezintă un sistem odios, pe care trebuie să-l distrugem. Înseamnă că trebuie să moară. La nevoie, o voi face cu mâna mea...

Din slow, orchestra trecu într-o rumba-flamenco, și ei se întoarseră la masă. Esperenza părea fericită și destinsă. Sânii i se mișcau liber pe sub furoul alb, ca o provocare călduță. Îi luă mâna lui Malko și o sărută.

— Astă seară vreau să uit de revoluția noastră. Ți-ai părăsit țara ca să vii să ne ajuți. Vreau să-ți dau totul, să te fac fericit. Poate că într-o zi ți se va ridica aici o statuie, ca cea a lui Simon Bolivar, *el Libertador*...

Iluzii lirice.

— Mi-ai dat deja mult, spuse galant Malko.

— Voi fi întotdeauna la dispoziția ta! zise ea cu patos.

Se aplecă spre el și îl sărută. El simți pe spatele mâinii căldura și fermitatea sânului.

Sărutul le fu întrerupt de cineva care își dregea glasul. Unul dintre ospătarii cu bolerou roșu stătea lângă masă. Se aplecă spre tânăra fată.

— Señorita Esperenza Corozo?

— Da.

— Cineva a încercat să vă fure mașina. Un Bentley gri, nu-i așa? Poliția dorește să mergeți să vedeți dacă nu lipsește ceva din ea.

Fata se scuză cu un surâs și îl urmă pe ospătar.

Malko rămase cufundat în gânduri, jucându-se mașinal cu paharul de J & B. Cum putea să o facă pe Esperenza să renunțe la proiect? Cazul ei ținea mai mult de neurologie decât de CIA. Se gândi la birocrații de la Washington care clasau cu religiozitate informațiile asupra comandoului popular de rezistență.

Ca să-și mai abată gândurile, privi în jur. Atmosfera deborda de sexualitate ca în orice discotecă din Europa. Opt perechi din zece erau angajate într-un flirt pasional și fără echivoc. Fetele erau frumoase, în general foarte machiate, dar nu adoptaseră încă moda colanților. Rochiile extrem de scurte lăsau să se vadă o varietate de jartiere negre, care ar fi făcut onoare caselor de toleranță închise la începutul secolului XX.

Vecina lui Malko, cea care își arăta slipul, se plictisea. De mai multe ori, se aplecă spre el căutându-i privirea, ca pentru a-i spune ceva. Într-un final, desfăcu un etui de țigări, aprinse una și lăsă obiectul deschis pe masă.

Malko îi observă chipul reflectat în argintul lustruit. Avea ochii negri, cu privirea puțin fixă și gura întredeschisă, lăsând la iveală dinții foarte albi.

Nu avea decât să se ridice, să-i surâdă și ea l-ar fi urmat.

Ca marea majoritate a venezuelencelor bogate, avea probabil mașina în imensa parcare subterană de lângă „Dolce Vita". Deseori, perechile făceau dragoste acolo, după ce mituiseră polițistul de pază cu zece bolivari. Malko realiză brusc faptul că absența lui Esperenza se prelungea în mod straniu.

Sâcâit mai degrabă de plictiseală decât de îngrijorare, se hotărî să afle motivul. Se ridică, lăsând pe masă poșeta fetei. Imediat, vecina sa stinse țigara în scrumieră și făcu la fel. În

picioare fiind, rochia ei nu era mai lungă decât când stătea pe scaun.

— Mă întorc.

Dezamăgită, ea se așează la loc.

Malko ajunse în parcare, găsind ușor Bentley-ul. Lângă el nu era nimeni. Se uită în jur, dădu un ocol, fără să vadă altceva decât două perechi înlănțuite într-un Mustang.

La intrarea în parcare, un polițist în uniformă stătea pe un scaun pliant, alături de gardianul care fuma o țigară. Malko îl întrebă dacă el se ocupase de furt. Celălalt căzu ca din pod: nu existase nici un furt, cel puțin în acea seară, iar el era singurul polițist de serviciu.

Însoțit de Malko, inspectă Bentley-ul. Malko încercă portierele: erau încuiate.

Polițistul deveni ușor bănuitor. Malko insistă să afle dacă nu văzuse o fată cu semnalmentele lui Esperenza, descriindu-i rochia lungă și albă.

Nimic. Ridicând din umeri, polițistul se așeză din nou pe scaunul pliant.

Esperenza dispăruse.

Malko se întoarse în discotecă și se duse la masă. Poșeta însoțitoarei lui era tot acolo, iar vecina lor dansa. Scotoci și găsi înăuntru cheile de la Bentley.

Se așeză o clipă pentru a face bilanțul: fără urmă de îndoială, Esperenza fusese răpită, dar de cine? Se gândi imediat la Ralph Pleurfoy. Înnebunit de dezvăluirile lui Malko, îl credea capabil să o hărțuiască.

Malko intră în cabina telefonică din spatele barului și formă numărul lui Ralph.

Telefonul sună în gol.

Se întoarse la masă, plăti consumația și se înapoie la Bentley.

* * *

În momentul în care deschidea portiera, o voce din spatele lui îl făcu să tresară:

— Señor?

Se întoarse. Un bărbat în zdrențe stătea cu mâna întinsă, la adăpostul unui stâlp de beton. Un cerșetor, din care erau cu sutele la Caracas. Organizați în bande, mutilau copiii, în mare

parte columbieni, și le zdrobeau ochii pentru a aduna mai mulți bani.

Malko se pregăti să se urce în Bentley. Cerșetorul se apropie și murmură:

— Señor, am găsit asta.

Întinse o mână jegoasă în care scânteia un obiect. Malko se aplecă și încremeni.

Era unul dintre cerceii lui Esperenza.

Întinse mâna, dar imediat, celălalt ascunse obiectul. Văzut de aproape, era absolut respingător. Avea o barbă murdară și albeață la un ochi. Gura îi mirosea atât de urât, încât putea ucide cu respirația...

— Unde l-ați găsit? zise Malko.

Cerșetorul clătină din cap, viclean și bănuitor.

— Señor, sunt foarte sărac. m-am gândit că acest obiect ar valora ceva bani...

Malko se scotoci prin buzunare.

— Cât?

— O mie de bolivari.

Două sute de dolari! Malko îi examină chipul șiret.

— Ascultați, spuse el. Vă dau două sute de bolivari dacă îmi spuneți ce s-a întâmplat și cine a răpit-o pe acea fată.

— Nu e destul, se smiorcăi celălalt. E periculos. Vreau cinci sute de bolivari.

Malko înțelese că trebuia să-l oprească. Se prefăcu că se urcă în mașină. Imediat, cerșetorul îl apucă de mânecă.

— Señor, señor, sunt de acord cu două sute.

— Dați-mi cercelul mai întâi.

Celălalt se supuse, apoi, pe un ton scăzut, îi spuse ce văzuse.

— Erau doi. Când a sosit fata, unul a ținut-o, iar altul a înțepat-o cu un ac mare. Au plecat apoi cu o mașină mare.

— Asta-i tot?

— Tot.

— Nu face două sute de bolivari. Cine erau?

Scoase două hârtii de o sută de dolari și le ținea bine. Cerșetorul se uită cu invidie la ele. Întinse mâna și spuse repede:

— Erau oamenii lui „Pepe" Gutierrez. Nu știu cum îi cheamă.

Smulse aproape bancnotele din mâna lui Malko. Acesta îl apucă de mâneca jegoasă.

— Cine e Gutierrez?

Celălalt rânji de-a dreptul. Acum că avea banii, nu se gândea decât să o șteargă.

— Veți afla în curând.

Malko îl lipi de stâlpul de beton, întorcând capul ca să nu-i simtă respirația.

— Cine e Gutierrez? repetă el. Unde este? Răspunde, sau îți iau banii.

Celălalt era vizibil mai slab ca el. Se bâlbâi, apoi zise:

— Duceți-vă la Enrique francezul. Vă va spune el, cunoaște pe toată lumea.

— Unde-l găsesc?

— Întrebați de el în barurile de pe Sabana Grande. La ora asta joacă într-un bar. Acum lăsați-mă să plec...

Malko îi dădu drumul cu regret, și cerșetorul se afundă în întuneric. Se urcă imediat în Bentley și ieși din parcare, cu gând să-l anunțe pe Ralph Pleurfoy și să afle dacă jucase cumva un rol în acea răpire. Uitându-se pe harta Caracasului, reperă imediat vila americanului.

* * *

Era mult mai răcoare decât la Alta Mira. Caracasul scânteia undeva jos, ca o omidă mare și luminoasă. La capătul bulevardului San Juan-Bosco, Malko o luă la stânga, escaladând colina. Iluminatul public se oprea acolo. Nu erau decât vile izolate pe munte. Alta Mira fusese cartierul Caracasului care suferise cel mai mult în urma cutremurului din 1967.

Malko opri în fața vilei lui Ralph Pleurfoy, ascunsă în spatele unui zid înalt cu o poartă de metal.

Sună îndelung dar fără rezultat.

Exasperat, începu să tamburineze cu degetele pe poartă.

În sfârșit, un câine lătră în casă. Malko bătu și mai tare până auzi scârțâitul pietrișului în spatele porții.

— *Que tal*? spuse o voce adormită.

— Îl caut pe señor Pleurfoy, strigă Malko. E urgent.

Vocea mormăi că stăpânul lui nu era acolo, și că ora nu era potrivită pentru a scula lumea din somn, apoi plecă târșâind picioarele. Malko rămase singur în fața porții închise.

Nu putea întreprinde nimic înainte de a afla dacă Ralph Pleurfoy era amestecat în răpire.

Nu avea decât o soluție: să aștepte. Înțelept. Malko se întoarse la Bentley, se așeză pe bancheta din față și dădu drumul la radio.

Cu puțin înainte de ora trei dimineața, auzi o mașină urcând pe strada abruptă. Aprinse imediat farurile Bentley-ului ca Ralph Pleurfoy să nu creadă că era o ambuscadă.

De după viraj apăru un Mercedes 230 și opri în fața porții. Malko făcu semn cu farurile și coborî. Înaintă foarte încet spre mașina oprită. Apropiindu-se, zări în interior două siluete. Se aplecă spre portieră, de partea șoferului.

— Eu sunt, SAS, spuse el.

Geamul fu coborât, și Malko zări țeava unui pistol îndreptată spre el. Lumina unei lanterne îl orbi și se stinse imediat. Americanul scoase o exclamație și deschise portiera, cu un pistol Beretta cu țeavă scurtă în mână.

Lumina din interiorul Mercedesului dezvălui niște picioare lungi de femeie și un chip fermecător, pe jumătate ascuns de pletele castanii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am noutăți, spuse Malko.

Americanul puse la loc pistolul și îl conduse spre Bentley.

Malko îi povesti despre dispariția lui Esperenza. Ralph îl întrerupse imediat:

— Sunteți nebun! Nu am nici un amestec. În povestea asta acționați așa cum considerați.

Părea furios. Portiera Mercedesului pocni și fata se apropie de ei. Părea aidoma tuturor animatoarelor din Caracas: înaltă, brunetă, machiată agresiv, îmbrăcată într-o rochie de un verde electrizant, cu două numere mai mică.

Frumoasă fată. Cu toate acestea, ceva nedefinit îl șocă pe Malko.

— Ce tot faci? strigă fata cu o voce vulgară.

În acel moment, Malko se dumiri: era un bărbat, un travestit. Acesta era motivul pentru care Ralph era prost dispus.

Acesta îi aruncă cheile de la casă.

— Du-te la culcare, vin și eu.

Ființa aceea echivocă deschise gura pentru a protesta, apoi se răsuci și plecă. Cu excepția umerilor largi, putea fi luat drept o fată foarte frumoasă.

— Dacă n-ați fost dumneavoastră, reluă Malko, asta înseamnă că avem mari necazuri. Cunoașteți un anume Pepe Gutierrez?

Ralph Pleurfoy tresări:

— Gutierrez! Lucrează pentru noi de mult timp. Un traficant și un ucigaș. Lucrează și pentru Digepol. Cum se spune pe aici, este una *cuerda floja*, un informator.

— Ce motiv avea să o răpească pe Esperenza?

Pleurfoy se urcă în Mercedes și ridică privirea cenușie spre Malko.

— S-ar putea să fie o lovitură a celor de la Digepol, care nu îndrăznesc să se atingă de ea oficial, din cauza tatălui ei.

Malko se sprijini de portieră. Nu-i prea plăcea atitudinea lui Pleurfoy.

— Sunt obligat să acționez, altfel vor deveni bănuitori.

Degetele îngrijite ale lui Ralph tamburinau pe volanul de ebonită.

— Exact, admise el, dar dacă interveniți direct, de mâine tot Caracasul va afla cine sunteți. Trebuie să fiți foarte prudent. Nu uitați scopul misiunii dumneavoastră.

Malko nu uita, dar fără să vrea, în afară de securitatea lui personală, soarta lui Esperenza îl interesa.

— Cu toate acestea trebuie să întreprindeți ceva. Îi cunoașteți pe toți în Caracas.

— De vreme ce vi s-a pomenit de Enrique francezul, încercați pe această cale. Spuneți-i că trebuie să dați de Gutierrez ca să-i vindeți ceva. Droguri, de exemplu. El aprovizionează toate localurile din Caracas... Mâine voi încerca discret să aflu mai multe.

Porni motorul Mercedesului. Poarta fusese deschisă de travestit.

— Țineți-mă mâine la curent.

— Cu condiția să mai fiu în viață.

Se urcă în Bentley și străbătu în trombă bulevardul San-Juan-Bosco spre centrul orașului.

Mai rămânea să-l găsească pe Enrique francezul.

Capitolul IX

Pepe Gutierrez râgâi zgomotos și se scărpină energic în urechea stângă. Scoase o bucată mare de cerumen gălbui și avu impresia că aude mai bine corul de care era încântat. Trei chitariști, Mariachis, pe care îi adusese special din Mexic, cântau o odă în onoarea lui, subliniată de chiote de veselie.

Pepe Gutierrez este cel mai frumos bărbat din Cordilieri.

Pepe Gutierrez este mai puternic decât taurul și poate poseda o mie de femei.

Pepe Gutierrez este bun ca mielul lui Dumnezeu. Prietenii lui sunt săracii și dezmoșteniții.

Acesta era pasajul pe care îl prefera. Își trase nasul de emoție, și chipul plat și inform ca de meduză reflectă o intensă mândrie interioară.

Cuvintele cântecului, luate din baladele în onoarea regilor incași, erau cu toate acestea extrem de neadevărate. Pepe Gutierrez era cea mai mare jigodie care putea fi întâlnită între Țara de Foc și canalul Panama.

Abjecția lui atinsese perfecțiunea. Așa spuneau ultimii lui prieteni, care îl numeau „Himalaya scârboșeniei". Nu i-ar fi ajuns un singur Dumnezeu să-i ierte toate păcatele.

Informator, ucigaș, traficant de droguri, de peoni, sau de orice se putea cumpăra sau vinde, adevărata lui bucurie se manifesta în seri ca aceea.

Cufundat în fotoliul de lemn cioplit special pe dimensiunile sale enorme, era înconjurat de trei muzicanți și de patru târfe cu care împărțea masa pantagruelică. Una dintre ele se strecură sub masă, se ghemui pe o pernă la picioarele bărbatului masiv și îi desfăcu pantalonul căutându-i printre cutele de grăsime părțile sensibile.

Pepe Gutierrez râgâi încă o dată de bucurie. Micuțele îi cunoșteau toate gusturile. Asta, împreună cu cântecul, era ceva sublim.

Pocni din degete ca muzicanții să o ia de la capăt. Cele două sute treizeci de kilograme tremurară: părea sculptat într-un bloc de margarină. Grăsimea îl învăluia de la bărbia triplă până la glezne. Sânii lui ar fi făcut-o invidioasă și pe Sophia Loren, fiind de trei ori mai mari. Chipul îi era plin de cratere unsuroase, în mijlocul cărora pluteau ochii mici și răi. Ca să-i închidă nu era nevoie să miște pleoapele. Era de ajuns să nu-și mai încordeze grăsimea.

Fata care îl mângâia găsi în sfârșit de căuta. Se apucă de treabă, fără ca Gutierrez să-i observe grimasa de dezgust... Fiecare dintre ele câștiga o sută de bolivari pe seară.

Muzicanții se apropiară, cântând lângă urechea lui Pepe. Încântat, se lăsă pe spate.

Asta însemna viață.

Își petrecea mare parte din timp în acel fotoliu, în fața mesei decupate în așa fel încât să nu-i stânjenească pântecul monstruos. Suferind de bulimie în ultimul hal, stătea patru, cinci ore la masă.

Chitariștii cântau mai încet. Pepe bătu cu palma în masă ca să-i dezmorțească. Oda în cinstea lui începu cu și mai mult elan. Brusc, ușa din fața lui se deschise.

Pepe Gutierrez tresări, roșind de furie. Apucă o curcă și o aruncă spre tavan, lăsând o pată mare de grăsime.

— Ce doriți?

Doi oameni de încredere, îmbrăcați în costume reiate cu dungi late, ca pe vremea prohibiției, stăteau în permanență la intrare, cu o mitralieră pe genunchi. Avea ordin să tragă în oricine ar fi îndrăznit să le deranjeze stăpânul în timpul ședințelor de relaxare.

Un tip mărunțel și prefăcut, cu o pălărie imensă de fetru negru, care îi dădea un aer de ciupercă, apăru în cadrul ușii. Ocoli masa și se aplecă la urechea lui Pepe Gutierrez.

— *Hembra* e în mâinile noastre, murmură el.

Furia grăsanului se topi instantaneu. Ochișorii porcini străluciră de bucurie anticipată.

— Aduceți-o aici.

Conștiincioasă, târfa se străduia în continuare. O împinse brutal cu o lovitură de genunchi.

Mărunțelul viclean reapăru, împreună cu un alt tip voinic, aducând-o pe Esperenza leșinată.

— Dezbrac-o și pune-o pe masă, ordonă Gutierrez. Voi cântați în continuare.

Ocolind masa, muzicanții reîncepură preamărirea generozității lui señor Gutierrez.

Într-o clipă, Esperenza fu dezbrăcată complet. Cei doi care o aduseseră, se alăturară cu regret târfelor în celălalt capăt al camerei.

Pepe Gutierrez privea fix corpul superb al lui Esperenza.

Un val de dorință îl cuprinse, dar se stinse imediat. Nu era pentru el.

Nu o putea avea niciodată, chiar ținută de patru oameni. Medicul îi interzisese orice efort, ca să nu facă infarct. Până și deplasarea de la un fotoliu la altul era o problemă... Nici vorbă să-i ceară ceea ce făcuse târfa. L-ar fi mutilat definitiv.

Timp de o clipă, își regretă diformitatea. Ar fi trebuit să mănânce mai puțin, dar nu era în stare.

— Adu-o mai aproape, ordonă el.

Prefăcutul care o adusese se repezi și împinse corpul spre el. Începu să-i pipăie sânii tari, mormăind de plăcere. Esperenza deschise ochii, îi închise la loc și încercă să scape, dar Gutierrez își înfipsese degetele lui enorme în carnea fermă a coapsei și o ținea bine.

— Nu fugi, *buenissima*, chicoti el. Nu te bucuri să-l cunoști pe Pepe Gutierrez? Ascultă-i cum mă laudă.

Ochii negri ai lui Esperenza fulgerau de furie. Pepe se aplecă spre ea.

— Nimeni nu mă va ucide, *buenissima*, sunt prea puternic și știu prea multe. Înainte de a pleca de aici, îți vei folosi gura frumoasă și pentru altceva în afară de a spune prostii.

Esperenza scoase un strigăt de furie și vru să-l muște.

— Lăsați-mă să plec. Altfel vă voi ucide. De ce m-ați răpit?

Pepe Gutierrez surâse fără să răspundă. Înțelesese că nu-și putea ține angajamentul față de Mercedes: să o păstreze pe Esperenza în viață, eliberând-o după câteva zile. După vizita vice-președintelui, mândria ar fi făcut-o să se răzbune.

Nu avea să părăsească pe picioarele ei vila.

Până atunci trebuia să profite cât mai mult de distracție. Era într-adevăr unul dintre oamenii cei mai puternici din Caracas. De ani de zile lucra mână în mână cu Digepol. Când aveau probleme cu cineva, Pepe se ocupa de asta... Dacă trebuia interogat discret un opozant politic, acest lucru se petrecea în vila bunului Pepe.

Asemenea servicii aduceau după sine o enormă recunoștință.

Gutierrez era acela care, sub numele de *Cobra nera*, conducea o organizație clandestină responsabilă de eliminarea majorității șefilor comuniști, în urma unor torturi îngrozitoare. Cruzimea lui era celebră. Învățase multe trucuri de pe vremea când era șeful poliției secrete a lui Trujillo, dictatorul din Santo Domingo.

Nu-și părăsea niciodată vila, care era o adevărată fortăreață. Înfiptă în coasta muntelui, se afla la capătul unui drum înfundat, protejată de un gard înalt, de câini polițiști și mai ales de ucigași care nu se temeau de pedeapsă.

Acceptase să-i facă un serviciu lui Mercedes, știind că partidul comunist era pe cale de a intra în legalitate. Asta însemna un aliat în plus. Cu atât mai rău pentru comuniștii îngropați la el în grădină.

Acolo avea să sfârșească și Esperenza. Bătu în masă cu podul palmei.

— Rodriguez!

Vocea lui tunătoare acoperi vacarmul celor trei muzicanți. Prefăcutul veni în fugă.

— Du fata jos. La frigider.

Rodriguez își reprimă un surâs servil. Ajutat de celălalt ucigaș, o luă pe Esperenza de pe masă, ducând-o unde i se ceruse. Pivnițele fuseseră transformate de mult în săli de tortură. Rodriguez deschise o ușă metalică. Imediat, putoarea o făcu pe Esperenza să pălească.

Într-un colț al încăperii, se aflau trei bărbați legați fedeleș. Unul dintre ei agoniza. Chipul lui, umflat îngrozitor, era plin de sânge și de puroi. Buzele plesnite și tăiate erau o rană purulentă. Gemea încetișor.

Un altul era gol până la brâu, cu pieptul plin de arsuri de

țigară. Făcuse pe el de atâtea ori încât nu se putea sta lângă el. Rodriguez își astupă nasul făcând o mimică dezgustată.

O forță pe Esperenza să privească, ținând-o de ceafă.

— Uită-te la ei. Au furat droguri și le-au vândut la Maracaibo, fugind apoi în Columbia. Credeau că nu mai dăm de ei. Señor Pepe i-a găsit la Baranquilla. Au cheltuit tot, dar acum regretă și ultimul bolivar.

Rodriguez deschise o clipă ușa de metal, dându-se înapoi. Prin deschizătură se simțea o căldură îngrozitoare.

Era o încăpere mică și pătrată, cu tavanul foarte jos. Pereții erau acoperiți cu plăci metalice reflectorizante dintr-un aliaj ușor de un alb strălucitor. Pe plafon erau fixate pe două rânduri niște lămpi gen flash, pentru moment stinse.

Siluetele se reflectau la infinit în pereții lustruiți, datorită concavității.

Acea mică minune fusese plătită din fondurile secrete ale Digepol, în urma unei colecte publice a venezuelenilor în favoarea bolnavilor de trahoma.

— Acesta este frigiderul, zise Rodriguez. În două ore ai să faci orice ca să ieși de aici. Vezi butonul roșu? Îl apeși când vrei să ieși, dar să nu mă faci să vin degeaba, că te prăjesc!

— Pe curând.

O împinse pe Esperenza în cameră, și ea căzu pe podeaua lustruită, în timp ce el închidea ușa.

Esperenza își prinse capul între mâini. De ce o aduseseră acolo? Efectul injecției cu pentothal începea să dispară. Nu-și aducea aminte de nimic, din momentul în care cei doi se aruncaseră asupra ei în parcare. Se gândi imediat la El Dorado și fu cuprinsă de o furie teribilă. Cu siguranță că fusese înțeles cu călăii ei.

Așa se explica faptul că ajunsese la mal lângă Coro. Pepe Gutierrez se ocupa de traficul cu orice, și avea și vase. Probabil că unul dintre ele îl adusese pe trădător. Nu era pentru prima oară când Gutierrez lucra pentru americani.

Primul rând de lămpi se aprinse brusc.

Timp de câteva secunde, Esperenza simți o căldură agreabilă, de parcă s-ar fi aflat pe o plajă la soare, apoi arsura îi cuprinse întâi brațele apoi fața.

Esperenza se întoarse imediat ca să scape de chin. Rezistă

câteva clipe, apoi căldura infernală îi atacă spatele, ceafa și picioarele, silind-o să se întoarcă din nou.

Numai că pieptul și brațele nu avuseseră timp să se răcească... Într-un efort copilăresc, își linse dosul palmei ca să se răcorească. Saliva se evaporă instantaneu. Transpira abundent și râuri de sudoare îi curgeau de la subsuori. Pielea sânilor, care nu fusese expusă la soare, începuse deja să o înțepe.

Se întoarse din nou, ca un pui la frigare.

După câteva minute, i se făcu sete. Căldura inumană scotea toată apa din ea. Simțea cum se stafidește... Se uită spre butonul roșu al soneriei, abținându-se să se repeadă la el.

Nu încă. Ar fi fost foarte bucuroși. O ură inumană și mușcătoare o ardea pe dinăuntru, la fel de intensă ca lumina lămpilor. Ar fi vrut să pună mâna pe El Dorado și să-l sfâșie centimetru cu centimetru. Nu-și dădu seama că striga de durere.

Fu cuprinsă de disperare. Cine să vină după ea în acel infern?

* * *

Malko opri Bentley-ul lângă o cabină telefonică. Mai multe fete stăteau nemișcate la umbră: târfe care la Caracas se îngrămădeau în jurul cabinelor. Dacă apărea o mașină de poliție, una dintre ele se prefăcea că telefonează, iar celelalte stăteau la coadă...

Așteptă ca una dintre ele să înainteze și să surâdă. Venind din partea unei târfe venezuelene era o favoare excepțională, datorată fără îndoială Bentley-ului.

Malko surâse și el, aplecându-se peste portieră.

— Îl caut pe Enrique francezul. Dacă mă ajutați să-l găsesc, vă dau o sută de bolivari.

Fata, o metisă, era destul de frumoasă, cu o gură mare și cu ochi imenși de indiană. Îl privi bănuitoare pe Malko.

— Ce înseamnă asta?

Malko repetă, spunând rar:

— Îl cunoașteți? întrebă el.

— Da, recunoscu ea cu regret. Dar...

El deschise deja portiera Bentley-ului.

— Să mergem. atunci...

Fata urcă, examinând curioasă mașina luxoasă. Mașinal. își trase fusta extrem de scurtă pe coapse.

— Mergem spre Plaza Humboldt. spuse ea. Trebuie să-l găsim în vreun bar. jucând cărți...

Malko îl găsi pe Enrique francezul pe la patru dimineața. în salonul din spate al barului Miranda. pe bulevardul Los Mangos. Juca poker, purtând o pălăriuță caraghioasă cocoțată pe creștet. Malko îl studie cu atenție înainte de a-i vorbi. Avea un chip cam grosolan, destul de marcat, și vorbea foarte tare în spaniolă, cu un accent francez cumplit.

Nu părea o persoană de încredere... Malko pica de somn, dar nu fu nevoit să aștepte prea mult. Enrique francezul decartă de trei ori și se ridică de la masă, afișând un aer complet dezgustat.

Malko îl abordă.

— Sunteți Enrique francezul?

Vorbise în franceză. Derbedeul bătrân îl privi mirat.

— Ești francez?

— Nu chiar, dar aș vrea să stăm de vorbă cinci minute.

Enrique îl trase într-un colț.

— Te ascult, micuțule, spuse el pe un ton protector.

— Trebuie să-l găsesc pe Pepe Gutierrez, spuse Malko. Cât se poate de repede.

— Oh! spuse Enrique, încruntându-se. Știi cine e Gutierrez? Ce treabă ai cu el?

— Am ceva de vânzare pentru el. Vin din Columbia.

Enrique miji ochii, devenind atent.

— Nu te-am văzut niciodată prin zonă, cu toate că știu pe toată lumea în Caracas.

— De obicei, nu calc pe aici, explică Malko. Nu părăsesc Columbia, dar am avut niște probleme. Mă puteți ajuta?

— Ascultă micuțule, spuse pramatia. nu-l cunosc pe Gutierrez. Este un tip periculos, și nu vreau să mă bag în afacerile lui. Dacă dai greș. îmi ia gâtul. Pot să te pun în legătură cu o pipiță care îl cunoaște bine. La ora asta o poți găsi la Cathy-Bar. Întreabă de Divina și spune-i că vii din partea mea. A fost sedusă de Gutierrez și se vede cu el în

fiecare zi. Îi știe numărul de telefon. Mai mult nu pot să fac pentru tine.

Malko îi mulțumi. Pramatia nu-i prea inspira încredere, dar chiar dacă îl avertiza pe Gutierrez după ce-i întorcea spatele, trebuia să riște.

Îi trebuiră zece minute ca să găsească barul respectiv. Cathy-Bar era un local micuț, amplasat într-un intrând de pe bulevardul Miranda, cum erau mii în Caracas.

Înăuntru era la fel de întuneric ca în craterul unui vulcan. Malko ajunse pe bâjbâite la bar. În micile separeuri perechile se îmbrățișau. Surâzând servil, un barman se aplecă spre el.

— Ce dorește señor?

— O caut pe Divina.

Celălalt nici nu clipi.

— Sigur señor, este acolo, în dreapta.

Malko se îndreptă spre separeul în care era o fată singură. Când aceasta se ridică, el avu un șoc. Divina își merita numele. Era foarte înaltă, aproape un metru optzeci, cu ochi mari și verzi, mâini fine și un corp elansat. O adevărată prințesă incașă.

Îl măsură pe Malko încruntând din sprâncene. Acesta îi zâmbi cât putu mai fermecător.

— Sunt un prieten al lui Enrique francezul. Mi-a spus că sunteți cea mai frumoasă femeie din Caracas. Văd că nu a mințit.

Trucuri vechi de când lumea, dar care țineau întotdeauna. Divina se destinse imperceptibil și Malko profită . așezându-se în fața ei.

Ospătarul se înființă imediat.

— Adu-ne o sticlă de Moët et Chandon, îi ceru Malko. și vezi să fie rece.

Crescuse simțitor în ochii Divinei. Ocolind masa, fata se așeză lângă el. Până și parfumul ei era de bună calitate.

— Sunteți venezueleană? întrebă Malko.

— Nu, columbiană.

La Caracas, columbienele aveau reputația unor amante extrem de versate. Li se aduse șampania și Divina se repezi realmente la pahar. După ce goli trei cupe, părea vizibil mai destinsă.

— Și tu de ce ai venit la Caracas? îl întrebă ea, tutuindu-l așa cum fac spaniolii în semn de amiciție.

Malko făcu un gest evaziv.

— Afaceri...

— Ah!...

Câtva timp vorbiră banalități. Șampania era de mare ajutor, făcând-o pe Divina să se destindă văzând cu ochii și să suspine:

— Ce păcat! Acum trebuie să plec. Mi-ar fi plăcut să rămân cu tine.

— De ce nu rămâi?

Ea ridică din umeri.

— Trebuie să muncesc. Am o întâlnire cu un tip bizar. Nu vrea altceva decât să mă dezbrac în fața lui și să mă plimb în slip și sutien. Spune că sunt provizia lui de vise.

— Îl înțeleg, spuse galant Malko.

Ea izbucni în râs.

— Ești drăguț. Pe aici bărbații încep să mă pipăie de îndată ce îmi oferă un Pepsi. Tu mi-ai dat șampanie și încă nu m-ai obligat să-ți dau peste mâini.

După tonul cu care vorbea, s-ar fi bucurat să fie altfel.

— La cine mergi?

Ea răspunse jucându-se cu cupa goală.

— Un tip periculos. Pepe Gutierrez. Mi-e teamă de el. Cred că e țicnit, dar plătește bine, și e nebun după mine.

Malko se felicită că avea pistolul în mașină. Divina reprezenta o șansă unică.

O luă de mână pe columbiană și îi sărută vârfurile degetelor.

— Păcat că nu poți să rămâi cu mine. Ești cea mai frumoasă femeie din Caracas. Mai vrei puțină șampanie?

— Oh! da.

Plin de slugărnicie, ospătarul aduse a doua sticlă de Moët et Chandon. Dumnezeu și Simon Bolivar, *el Libertador*, îi aduseseră un asemenea client. Divina se topea văzând cu ochii. Cu capul pe umărul lui Malko, se lipise toată de el, mângâindu-l cu degetele lungi pe coapsă. Ochii îi străluceau.

— Dacă aș merge cu tine? sugeră Malko. Așa am sta mai mult împreună.

Columbiana ezită o secundă, dar lăcomia ei naturală fu mai puternică. Un taxi până la Altamira costa zece bolivari, fără a mai pune la socoteală ce i-ar fi putut face cadou pe drum acel *gringo* gentil. În total, două sute de bolivari în plus.

— De ce nu? spuse ea, dar nu avem timp să ne oprim pe drum. Înțeles?

— Înțeles.

— Mai stai. N-are rost să irosim bunătate de șampanie.

Dacă ar fi putut să stoarcă sticla de Moët et Chandon, Divina ar fi făcut-o și pe asta. O jumătate de oră mai târziu, sticla se goli. Columbiana vedea totul în roz.

Când se ridică pentru a merge la toaletă să-și aranjeze părul, fu nevoită să se sprijine de bar ca să nu cadă. De îndată ce dispăru, Malko se repezi la telefonul de lângă toaleta bărbaților. Își amintea de numărul lui Mercedes, singura persoană din comandoul popular de rezistență pe care o putea contacta la acea oră.

Aceasta răspunse imediat. Malko îi auzi cu greu vocea, acoperită de muzica clasică, apoi nivelul acesteia scăzu și Mercedes repetă mai clar:

— Cine e?

— El Dorado, spuse el. Uite ce s-a întâmplat.

Divina se putea întoarce dintr-un moment în altul. Îi povesti repede ce se petrecuse: răpirea și ceea ce urmase.

— Mă duc la Gutierrez. Există o șansă de a o recupera pe Esperenza. Anunțați-l pe Tacones.

Simțind o prezență în spatele lui, se întoarse: Divina îl privea. Închise, sperând ca aceasta să nu pună prea multe întrebări.

O luă de braț și ieșiră. Aerul proaspăt păru să o facă să-și vină în fire. În fața Bentley-ului, fata rămase în așteptare.

— Ce marcă e?

— Cadillac, zise Malko rece.

În starea în care era, nu ar fi deosebit un tractor de un castor.

Se instală lângă el, întinzându-se cu voluptate și scoțându-și pantofii.

Malko porni. Motorul enorm de 6000 de cmc era absolut

silențios. Planul lui era simplu: să intre în casa lui Gutierrez pe urmele lui Divina, și profitând de surpriză, să o elibereze pe Esperenza.

Rulară pe bulevardul Francisco-Miranda, apoi Divina îi făcu semn să cotească pe bulevardul del Avila, care urca în linie dreaptă colina. Columbiana își strânse picioarele sub ea, și puse capul pe spătarul de piele.

De la jumătatea drumului, iluminatul public era inexistent. Malko aprinse cele patru faruri.

— Oprește mașina, îi ceru deodată Divina.

— N-ai spus că ai o întâlnire?

Ea pufni.

— Nu-mi pasă de porcul ăla bătrân!

El se supuse. În penumbră, o văzu aruncând pe podea un ghemotoc de dantelă. Alcoolul o făcea și mai frumoasă: cu gura întredeschisă și părul ușor zburlit, îl fixa pe Malko cu ochii mari și verzi. Acesta, care ar fi sărit bucuros peste acea fază, întrebă pe un ton ambiguu:

— N-ai să-mi ceri prea mulți bani?

Ea se apropie și surâse felin, arătându-și dinții strălucitori.

— Dacă ești mai îndemânatic ca alții, nimic.

Fata deschise portiera și trecu în spate. Rochia minusculă nu o jena prea mult. Îl trase spre ea pe Malko, proptindu-se bine în bancheta de piele și punând unul dintre picioarele lungi pe spătar. Șampania o făcuse să uite de toate preocupările ei comerciale. Mâinile ei fine strânseră șalele lui Malko, ținându-l lipit de ea, apoi fata se abandonă.

Corpurile se contopiră într-unul, pe bancheta din spate a Bentley-ului.

Divina coborî picioarele, rămânând nemișcată de parcă nu ar fi simțit greutatea lui Malko.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse ea încet.

Se desprinse de el, ieși din mașină și urcă în față. Cocul ei părea o înghețată gata să se topească. Fredona un cântec. Malko se așeză la volan. Divina îi mângâie ceafa cu mâna stângă.

— Mi-ar place să ne mai vedem. Duminica sunt liberă.

— Voi trece duminică pe la Cathy-Bar, promise Malko.

Bulevardul se înfunda. Divina îl ghidă până ce Bentley-ul opri într-o piațetă, în fața unui gard de fier forjat. Fata îl sărută repede pe Malko.

— Pe curând.

Coborî după ea, luându-și pistolul și punându-l la brâu.

— Te conduc până la poartă.

Divina apăsă pe butonul soneriei. Un proiector se aprinse brusc, luminându-i puternic. Malko nu avu timp să reacționeze.

Din umbră apărură doi bărbați, îndreptând mitralierele Thomson spre ei. Purtau costume din material reiat și pălării moi înfundate până în dreptul urechilor.

— Nu mișca gringo, spuse cel mai scund dintre ei, care purta o pălărie mare de fetru, semănând cu o ciupercă.

Capitolul X

Malko ridică încet mâinile deasupra capului, înciudat că o urmase pe Divina. Probabil că Enrique francezul îl avertizase pe Gutierrez. Trebuia să iasă din încurcătură. Venezueleana părea însă sincer surprinsă.

— Hei! strigă ea, e un prieten, nu trebuie să-i faceți rău.

Clătinându-se, se îndreptă spre cel mai înalt din bărbații cu mitraliere. Acesta o lăsă să se apropie, își puse arma sub brațul drept și o pocni cu mâna stângă. Fata se lipi de zid și rămase nemișcată. Țipă ușurel și se prinse cu mâna de obraz.

— Intră, târfă, spuse tipul cu pălăria de fetru negru.

Celălalt înfipse țeava armei în spatele lui Malko.

— Dă-i drumul, gringo.

Poarta era deschisă. O luară pe aleea care ducea la vilă. În fiecare moment. Malko se aștepta să fie împușcat, dar grupul traversă holul, îndreptându-se spre pivniță. Pepe Gutierrez stătea tolănit într-un fotoliu gigantic, fumând un trabuc.

Proporțiile lui îl îngroziră pe Malko. Părea o balenă eșuată, cu cap de meduză, gelatinos și albicios.

Smocul de păr negru din creștet întregea tabloul.

Tânăra venezueleană, goală, era legată și întinsă pe ciment.

Matahala agită trabucul spre Malko.

— Bună seara, señor, drăguț din partea dumneavoastră că ați venit. Îmi plac vizitele. Nu am parte de prea multe distracții aici, și ne vom distra împreună, nu-i așa?

Cei doi bărbați cu mitraliere îl încadrară pe Malko, privindu-l feroce. Divina dispăruse. Remarcă chipul lui Esperenza, plin de pete roșii, la fel și corpul, de parcă avea o eczemă uriașă. Respira greoi. În momentul în care îl văzu pe Malko, o imensă satisfacție îi inundă chipul, apoi schiță un surâs. Gutierrez băgă de seamă.

— Turturelele noastre s-au întâlnit, spuse el râzând jovial.

Unul dintre gardieni deschise ușa camerei de tortură în care fusese încarcerată Esperenza. Imediat, un val de aer cald invadă încăperea.

Malko încerca să înțeleagă.

— Nu sunteți prea vorbăreț, remarcă Gutierrez.

— Ce aveți de gând cu noi? întrebă Malko.

Matahala scutură scrumul trabucului pe Esperenza.

— Nimic! Doar să mă distrez. Doar nu puteți refuza să amuzați un bătrân plictisit?

Ochișorii porcini îl examinau ironic pe Malko. Acesta încercă să-și păstreze calmul. Chiar în acel moment, Mercedes se pregătea să anunțe echipa comandoului popular de rezistență, care avea să acționeze rapid, mai ales din cauza lui Esperenza.

Trebuia să câștige timp.

— Venisem să vă propun o afacere, spuse Malko. Nu înțeleg de ce mă tratați așa.

Masivul venezuelean râgâi zgomotos.

— Și chiar n-o cunoști pe această târfă nebună? Dacă vrei să faci pe prostul, îți vom împrospăta memoria. Rodriguez, bagă-l pe gringo în frigider.

Pocitania cu pălărie neagră îl împinse cu țeava armei pe Malko prin deschizătura îngustă, apoi închise ușa.

Malko se privi în plăcile reflectorizante. Efectul era îngrozitor. Imaginea sa era multiplicată la infinit de metalul lustruit, și fu nevoit să închidă ochii pentru a se putea concentra. În mâinile cui căzuse?

Cine îl denunțase, și de ce fusese răpită Esperenza?

Plăcile frigeau încă. Înțelese la ce tortură urma să fie supus. Atmosfera deshidratată îi usca pielea. În plus, era epuizat de noaptea nedormită. Fu cuprins de panică. Se revăzu în Bahamas, pe cale să fie fiert în camera cu aburi. Primul rând de lămpi se aprinse, scăldându-l pe Malko în razele fierbinți și mortale. Își scoase sacoul și își acoperi capul.

Timp de câteva secunde fu de ajuns, apoi căldura infernală pătrunse lent prin țesătură, atigându-i pielea și arzându-l ca un fier înroșit. Plăcile de metal reflectau căldura ca un cuptor. Încercă să nu-și piardă mințile. Nici măcar nu știa ce dorea matahala: îl tortura de plăcere, sau voia să-l facă să vorbească.

După zece minute, îi veni să urle. Prin hubloul ușii, zări chipul deformat al torționarului său și vru să salveze aparențele. Se așeză în mijloc pe sacou, în așa fel încât să aibă cât mai puțină

piele în contact cu metalul. Avu impresia că limba i se umflase, și ca să se convingă, o atinse pentru a se asigura că avea aceeași mărime.

În încăpere erau între cincizeci și cincizeci și cinci de grade. Încercă să-și amintească la ce temperatură putea rezista corpul uman. La fiecare inspirație, plămânii îl ardeau.

Se aprinse și al doilea rând de lămpi. De această dată, doar după câteva secunde căldura deveni inumană, insuportabilă. Nu avea rost să se răsucească, camera devenise un furnal. Malko frisonă, gândindu-se că Esperenza suportase același lucru, și încă fără veșminte.

Un crematoriu în fașă. Cele douăzeci și patru de lămpi difuzau o căldură infernală. Un grilaj fin de oțel le proteja, împiedicându-le să se spargă.

Lui Malko îi pulsau tâmplele de sete. În patru labe, se târî, învârtindu-se pe loc pentru a scăpa de arsură. Peretele lucios îi reflectă chipul.

Îngrozitor.

Avea ochii roșii ca de iepure și sudoarea îi curgea râuri pe față. Simțea că se dizolvă sub influența căldurii, că pielea i se topește. Scoase stiloul, încercând să bea cerneala. Avea nevoie de orice fel de lichid ca să nu moară. Cerneala avea un gust îngrozitor. Se rostogoli pe podea și vomă.

După, fu și mai rău. Încercă să-și lingă sudoarea. Era amară și respingătoare.

Începu brusc să urle cu gura deschisă, ca un câine turbat, căutând aer proaspăt, apă. Se rostogoli pe jos, zgâriind podeaua de oțel, se arse, izbindu-se de pereții de oțel. Era turbat de durere.

Lămpile se stinseră. Semi inconștient, Malko nu simți asta imediat. Temperatura scăzu destul de puțin. Cu toate acesta simți o îmbunătățire. Suferința și setea erau încă insuportabile, dar nu-i mai venea să se dea cu capul de pereți reflectorizanți.

Se forță să se gândească la Barbados, la cerul albastru, la aerul proaspăt, la apa mării.

Ce făceau oare Tacones și prietenii lui Esperenza? Îi înjură cu voce tare, îi blestemă, fără să-i pese că încăperea putea avea microfoane. Încercă să ghicească ce se petrecuse după telefonul dat lui Mercedes, dar creierul refuza să funcționeze.

Ușa se deschise. Intrară cei doi, fără mitraliere, îl luară de subsuori și îl aruncară la picioarele lui Gutierrez. Matahala

morfolea în continuare trabucul. Esperenza zăcea în aceeași poziție. La vederea lui Malko, zâmbi prietenos.

— Ei, gringo, te simți mai bine? Acum ne vei spune de ce ai venit în această țară, în loc să rămâi pe insula ta păcătoasă, cu Fidel al tău.

Lui Gutierrez nu-i păsa de fapt, dar o informație putea fi oricând negociată.

Malko nici măcar nu fu în stare să răspundă. Încercă să-și umple plămânii cu aer proaspăt. Buzele crăpate îl dureau. Se întrebă dacă putea suporta o nouă încercare. Îl tenta să-i spună venezueleanului: „Sunt de la CIA. Prietenii mei știu unde mă aflu. Dacă mă uciderți, vă semnați singur condamnarea la moarte."

Pepe Gutierrez nu era un fanatic. Nu se putea lipsi de protecția ocultă a americanilor. Dacă verifica, Malko era salvat, numai că afla și Esperenza. Adio infiltrare în comandoul popular de rezistență.

— Sunteți nebun, spuse Malko. Am venit să vă propun o afacere.

Pepe Gutierrez râmji.

— Văd că nu sunteți prea vorbăreț. Bine, te vom pune din nou în frigider. Mâine dimineață, dacă mai trăiești, vei vorbi. Ai să ai și companie...

Cei doi îl înhățară mai întâi pe Malko și îl împinseră în camera cu pereți de oțel. Esperenza se rostogoli peste el. Înainte ca ușa să se închidă, Malko auzi vocea ironică a lui Gutierrez:

— Gringo, dacă te răzgândești bate în hublou. Dacă bați degeaba, ai să regreți că te-ai născut...

Nici nu se aprinseseră lămpile, că lui Malko îi venea să urle. În camera de tortură căldura era aceeași. Chipul lui Esperenza era umflat, roșu, de nerecunoscut. Se întrebă dacă și el arăta la fel. Fata scoase un geamăt.

— Te-au prins și pe tine, murmură ea. Și ceilalți?

Malko se aplecă, apropiindu-și buzele de urechea ei.

— Curaj, șopti el. Au aflat unde suntem. Vor veni după noi...

Buzele uscate ale tinerei venezuelene de abia puteau să articuleze.

— Vor ajunge prea târziu, murmură ea. Până atunci vom muri. Am auzit de această tortură. Legiunea Caraibelor o folosea deja la Bogota. Jose Angel mi-a povestit. Nimeni nu poate rezista.

Închise ochii și își mușcă buzele. Șase lămpi se aprinseră din nou. Disperat, Malko încercă să calculeze cât timp se scursese.

Simțea cum creierul îi ia foc, pe măsură ce căldura creștea. Pielea sensibilă îl durea de-i venea să urle.

Prin hublou, zări chipul de meduză al lui Gutierrez. Îi privea cu interesul unui entomolog pentru o insectă înfiptă într-o placă de plută. Malko simțea că nu avea nevoie de nici o mărturisire. Se amuza. În plin Caracas, pusese la punct o cameră de tortură demnă de Evul Mediu, și se folosea de ea fără teama de a fi pedepsit.

* * *

Pepe Gutierrez se șterse la gură. I se adusese o farfurie cu costițe de porc, pe care o lichidase în zece minute.

Grăsimea i se prelingea pe chip.

Slugarnici, cei doi gardieni fioroși așteptau ordine. I se făcuse somn.

— Într-un sfert de oră, stingeți, spuse matahala. Continuăm mâine. Până atunci, distrați-i puțin.

A doua zi avea să vină să-i vadă. Adora să-și vadă victimele fierbând în propria lor sudoare, să le audă urlând, buhăindu-se și implorând în zadar. Se simțea puternic și invincibil, și mai uita de propria urâțenie.

Lămpile fură stinse. Malko pierduse complet noțiunea timpului. Corpul lui era un bloc de căldură. Ghemuită, Esperenza gemea fără încetare, cu gura deschisă.

Sudoarea mirosea din ce în ce mai urât, dar glandele lui nici măcar nu mai puteau să secrete lichid pentru a întreține transpirația. Malko avea impresia că mușchii, carnea chiar, i se topeau ca să alimenteze un jar monstruos.

Primul rând de lămpi se aprinse. Temperatura urcă brusc cu zece grade. Malko simți cum îi zumzăie capul. Tentația de a folosi fata drept scut, de a se acoperi cu trupul ei pentru a căpăta câteva minute de răgaz, era mare. În acel moment îi înțelese pe aceia care se pretaseră la orice pentru a supraviețui în lagărele de concentrare.

Pielea i se umfla, crăpa, cea mai mică atingere făcându-l să urle. Prietenii lui Esperenza îi abandonaseră, sau nu reușiseră să intre în vila lui Gutierrez.

Se chinui să se ridice. Pereții netezi reflectară imaginea unui spectru roșu și care se împleticea. În timp ce Ralph Pleurfoy se tăvălea cu travestitul lui, Malko se cocea de viu...

Încercă să privească lămpile. Chiar stinse, albeața lor îl orbea. Avea pleoapele atât de inflamate că de abia putea deschide ochii. Chipul lui Esperenza semăna cu un jambon nefiert. Mâinile îi erau deformate de umflături. Îl durea peste tot și inima îi bătea atât de repede de parcă ar fi vrut să-și ia zborul.

Presimțea că aveau să moară în câteva ore. Aerul pe care îl respirau ardea ca focul.

La naiba cu misiunea. Trebuia să-i spună tot lui Gutierrez, ca să se salveze amândoi. Traficantul n-ar fi îndrăznit să se debaraseze de un agent CIA. Înlesnind arestarea lui Esperenza și a prietenilor ei înainte de sosirea vice-președintelui, Malko s-ar fi achitat de misiune.

Apăsă pe butonul soneriei și așteptă. Trecu o eternitate, dar nimic nu se întâmplă. Atunci se cățără până la hublou și bătu cât putu de tare, însă zgomotul fu atât de slab, încât începu să lovească furios cu inelul.

Nimic.

Continuă să izbească în geam, până când alunecă pe podeaua metalică încinsă. Degetul i se umflase sub influența căldurii și inelul de abia se mai vedea.

Ridicând brusc capul, îl zări pe unul dintre cei doi gardieni fioroși care îl privea fără a da vreun semn că intenționa să deschidă ușa. Malko urlă:

— Vreau să vorbesc. Deschideți!

Celălalt se uită la el amuzat, apoi dispăru.

Malko își închipui că se dusese să-l anunțe pe venezueleanul masiv, dar minutele se scurseră unul după altul și nimeni nu veni. Înțelese că Gutierrez se hotărâse să-i lase să moară. Nimeni și nimic nu-i mai putea salva.

Se lăsă pe spate, incapabil de cel mai mic efort. Întreg corpul îl ardea și căută în minte un gând agreabil care să-l ajute să moară ușor. Esperenza deja nu mai dădea semne de viață.

Capitolul XI

Tacones Mendoza se trezi tresărind, fără să știe prea bine de ce. Nu folosise niciodată pijamaua. Dormea îmbrăcat în jeans-ii țepeni de jeg.

Brusc, realiză de ce se trezise: patul vecinului lui El Dorado era gol. Ciuli urechea pentru a auzi orchestra barului de la Mirador. Liniște. Se ridică și deschise ușa. Spre est, o lucire slabă colora cerul încă senin. Norii nu se aglomerau decât dimineața târziu, aduși de vântul din sud. Din discotecă nu se mai auzea nici un zgomot. Însemna că era cinci dimineața.

Se întoarse prost dispus în cameră și căută ceva de băut, dar nu găsi nimic. El Dorado plecase în ajun cu Esperenza. Fata îi comunicase personal. Brusc, se simți stingherit și furios pe el însuși. Își aduse aminte de trupul bronzat al lui Esperenza, în ziua când acei *patoteros* o violaseră. Nici măcar nu profitase, iar după aceea nu mai îndrăznise... Și-i închipui pe Malko și pe Esperenza în timp ce făceau dragoste pe mocheta albă și își înăbuși un cuvânt obscen.

Gringo avea toate drepturile acum!

În ciuda uciderii lui Orlando Leal Gomez, nu reușea să-l accepte pe El Dorado. Sigur, era un *macho*, un tupeist, și atunci? Ceva îl deranja la acel străin. Era prea elegant, prea distant, prea aristocratic. Tacones nu și-l putea închipui tăind trestie de zahăr. Esperenza era topită de admirație pentru el. Executându-l pe Gomez, își dovedise sinceritatea, dar Mendoza nu era pe deplin împăcat.

Mai întâi, nu găsiseră trupul tovarășului lui înecat. Dacă ar fi putut lua legătura mai repede cu cei din Cuba! Aceștia însă de abia reușiseră să le comunice că le trimiseseră întăriri. Ar fi durat mai bine de o lună ca să verifice dacă acel gringo blond era unul de-al lor.

Își propuse să stea cu ochii pe el, dar pentru moment îi era

sete. Coborî în picioarele goale, sperând să găsească ceva de băut. La baza scării se opri surprins. Bobby dormea în slip pe o banchetă de pe terasă. Auzind scârțâitul treptelor, se trezi tresărind, îl recunoscu pe Tacones și zâmbi jalnic.

— M-am certat cu Guapita. Pretinde că m-am dat la micuța Rosales, servitoarea cea nouă, și atunci m-a dat afară din pat în plină noapte.

Taconesc clătină din cap cu compătimire... Guapita, nevasta lui Bobby, era o panteră de o gelozie îngrozitoare. Bobby nu avea altceva în minte decât să facă dragoste... de preferat cu toate servitoarele.

— Ai încălecat-o, cel puțin? întrebă Tacones ca să spună ceva.

— Da. A fost teribil, dar tu ce tot cauți?

— Mi-e sete.

— Hai să bem amândoi ceva.

Intrară în restaurantul pustiu și Bobby aprinse neonul. Berea Heineken îl unse pe suflet pe Tacones. De obicei bea doar bere venezueleană, o poșircă slab alcoolizată. Îi veni în minte din nou El Dorado. Telefonul era pe tejghea în fața lui. Brusc, îi veni o idee. Dacă cei doi făceau dragoste, avea să-i deranjeze. Se gândi să sune dar să închidă înainte ca Esperenza să răspundă, ca să nu-și dea seama că fusese el.

Îi explică ideea sa lui Bobby, care o consideră ca un fel de alinare a necazurilor lui conjugale. Ținu morțiș să formeze el numărul.

Gata să închidă, ascultă cu receptorul lipit de ureche. Tolănit pe tejghea, Bobby îl privea plin de interes.

Soneria sună însă în gol. O ușoară neliniște îl cuprinse brusc pe Tacones. Era aproape șase dimineața. Unde erau? Lăsă să sune aproape un minut, apoi închise.

— Nu sunt acolo...

Bobby ridică din umeri. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Vin ei. Probabil că fata îl conduce până aici pe gringo al tău.

Rămaseră în restaurant, vorbind de una, de alta. Mai trecu o jumătate de oră. Se făcuse ziuă. Tacones era din ce în ce mai neliniștit. Formă iarăși numărul lui Esperenza. Soneria sună din nou în gol.

După ce închise, înjură:

— *Madre Dios*! Unde sunt?

Viața în clandestinitate îl făcuse sensibil la orice fapt aparent inexplicabil, sau care ieșea din normal. Uneori aceste lucruri erau ca un semnal de alarmă prevestind catastrofa. O cunoștea pe Esperenza. Răspundea întotdeauna la telefon, și nu stătea niciodată târziu prin baruri. La acea oră se pieptăna sau făcea dragoste.

O furie turbată îi strânse stomacul: gringo îi întinsese o capcană lui Esperenza. Era probabil arestată și copoii se îndreptau spre ei...

— Trebuie să mă duc să văd, îi spuse el lui Bobby.

Încercă să-i împărtășească neliniștea care îl cuprinsese, dar celălalt nu păru convins. Ascendentul pe care El Dorado îl avea asupra lui Esperenza îl făcea să-l simpatizeze. Tacones era din ce în ce mai nervos.

— Ascultă, îi ordonă el. Împrumută-mi Mustangul. Mă duc să dau o raită pe la „Dolce Vita", după care trec pe la ea pe acasă...

Cu părere de rău, Bobby îi întinse cheile. Mașina era destul de hodorogită și se temea.

— Ai grijă, cauciucurile din spate nu mai au aderență, îl sfătui el.

Tacones se întoarse în cameră după armă, se încălță, își puse cămașa și bluzonul. Cu pistolul, se simțea alt om. Îl demonta în fiecare seară, gresându-l aproape cu dragoste.

Două minute mai târziu, conducea ca din pușcă. Plăcerea de a șofa un Mustang îi mai alungă neliniștea. După ce revoluția ieșea învingătoare, avea să-și atribuie o mașină mare cu un fanion.

* * *

Gardianul din parcarea subterană de la Chaquaito dormea pe scăunelul pliant. Tacones trecu pe lângă el în trombă ca să nu plătească. Nu avea un sfanț la el și în plus considera principiul parcării cu plată ca ceva extrem de imoral.

Parcarea era aproape goală. La volanul Mustangului, Tacones făcu un tur. Bentley-ul nu era acolo. Opri motorul în fața intrării clubului de noapte și așteptă. Nu se dumirea.

Esperenza nu era acasă. Sunase și bătuse la ușă.

Unde putea să fie? Unde era El Dorado?

Cineva bătu în geamul Mustangului și Tacones tresări. Primul gest fu să scoată arma P. 08 de sub bluzon, dar se abținu la timp.

Lângă mașină era polițistul parcării care îi făcu semn să deschidă geamul. Lent, Tacones se supuse. Nu-i prea convenea.

— Căutați ceva, mi se pare, zise polițistul, pot să vă ajut?

Dorea doar să câștige câțiva bolivari.

Tacones ezită, apoi spuse:

— Caut o prietenă. Credeam că mai e încă aici. O fată cu o mașină mare englezească, un Bentley.

— Și dumneavoastră! Măi să fie!

Îi povesti episodul cu Malko, și dispariția fetei.

— N-am înțeles nimic, conchise el. Blondul a pretins că un ospătar de la „Dolce Vita" a atras-o aici în parcare. Probabil că tipa l-a mințit și a plecat cu altul...

— Probabil, fu de acord Tacones.

Se grăbea să scape de polițist. Neliniștea se transformase în îngrijorare. La „Dolce Vita" se petrecuse ceva neobișnuit. Trebuia neapărat să afle ce.

— Vă mulțumesc, îi spuse polițistului. Mă duc să beau ceva.

Coborî din Mustang, lăsându-l pe amărâtul de gardian trist că nu obținuse nici un bacșiș. Altă dată avea să se învețe minte și să vorbească doar cu banii în buzunar.

Ultimii clienți de la „Dolce Vita" flirtau printre mesele goale. Tacones se duse drept la biroul directorului, în spatele barului.

Bărbatul șters, gras, aproape chel, se pregătea să-și facă socotelile. Deschise gura ca să-l apostrofeze pe Tacones, dar rămase înțepenit.

Tacones Mendoza, cu o mutră care nu prevestea nimic bun, ațintise spre el pistolul P. 08.

— N-am bani... bolborosi patronul de la „Dolce Vita", nu trageți.

— Mă doare în cot de marafeții tăi, zise Tacones, dar în bomba ta s-a petrecut astă seară o ticăloșie. Dacă ai vreun amestec, îți zbor mutra.

Vizibil ușurat, celălalt puse stiloul pe birou.

— Vă asigur că...

— Gura. Adună-ți toți chelnerii și întreabă-i care dintre ei a atras una dintre cliente în parcare ca să fie răpită...

Bărbatul corpolent, care se albise ca varul, păli parcă și mai tare. Apăsă însă pe o sonerie, fără să-și ia ochii de la pistol. Cu ochelarii lui negri, tipul slab, cu mutră de hippie, îl îngrozea

— Nu știu despre ce vorbiți... Îi chem însă...

Tacones se dădu puțin înapoi, supraveghind în același timp ieșirea.

Cineva bătu, și un barman bucălat băgă capul pe ușă.

— Spune-le băieților să vină la mine, îi ordonă patronul, vreau să-i întreb ceva.

Celălalt se retrase. După trei minute, cei șase ospătari intrară pe rând. Se aliniară lângă perete, în apropierea ușii. Tacones stătea în spatele biroului, cu arma în mână, ascunsă vederii de masa de lucru.

— Spune-le, îi ordonă el patronului.

Acesta nu se lăsă rugat. Aerul lui îngrozit spunea totul. Ospătarii plecară capetele.

— Care dintre voi? conchise fostul gestapovist.

Tacones îi examina cu atenție. Celui de al treilea îi tremurau mâinile.

Îl împinse și îi flutură arma pe sub nas.

— Tu ești, ticălosule!

Ospătarul slab, cu nasul proeminent, nu reuși să scoată nici un cuvânt. Tacones le făcu semn celorlalți cinci.

— Ștergeți-o, și nu încercați să anunțați poliția. Amicii mei sunt afară.

Ieșiră în tăcere. Tacones încuie imediat ușa și se întoarse spre cel rămas.

— Ce ai făcut?

Liniște.

Tacones îl pocni cu toată forța cu patul pistolului P.08. Cătarea îi zgârie nasul, smulgându-i o bucățică de piele. Sângele țâșni și ospătarul scoase un strigăt de durere.

Era livid. Scoase o batistă și își tamponă rana. Tacones se învârtea în jurul lui ca o pisică adulmecând un canar lovit.

— Am să te ucid, spuse el rece, dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat cu fata.

Tonul vocii era aproape vesel. Ospătarul așteptă un semn de încurajare de la patronul lui, dar acesta privea fix sugativa de pe birou.

— Nu știu nimic, bolborosi, vă jur.

Zgomotul împușcăturii îl făcu să se agațe de perete urlând. Tacones trăsese în podea, la zece centimetri de picioarele lui. Mirosul acru de pulbere îl făcu să tușească. Patronul pălise și mai tare.

Tacones îi înfipse cu brutalitate țeava pistolului în pântec, lipindu-l de zid.

— Mai spune încă o minciună și-ți golesc tot încărcătorul în burtă...

Celălalt rămase cu gura căscată. Tensiunea se accentuă. Vorbind sacadat, mărturisi:

— Nu-l cunosc pe tipul care a venit după ea. Mi-a dat o sută de bolivari ca să-i spun fetei că cineva a încercat să-i salte mașina, și s-o fac să iasă din bar.

— De ce ai acceptat?

Ospătarul coborî privirea și murmură:

— Era unul dintre oamenii lui Gutierrez. Împreună cu el erau alți doi. Au plecat cu o mașină mare, una americană, de culoare gri. I-au făcut o injecție în braț.

Tacones îl lovi din nou cu arma. Pe obrazul drept îi apăru o zgârietură lungă. Murea de poftă să apese măcar un pic pe trăgaci, cât să-i facă praf șira spinării, dar era un risc inutil. Lăsă brațul în jos.

— Șterge-o, spuse el.

Celălalt o zbughi ca vântul. Tacones se întoarse spre patron.

— Un cuvânt doar, și te ucid. Dacă fata pățește ceva, vin cu prietenii mei, îți dau foc și te omor și pe tine.

Bărbatul țâșni din fotoliu și protestă pe un ton plângăreț.

— Îl știți pe Gutierrez! Nu eram la curent, dar nici nu mi-a cerut părerea.

— Îl cunosc pe Gutierrez, zise Tacones cu o voce sinistră.

Ieși, trântind ușa. Gutierrez!

Tacones încerca să priceapă. De ce o răpise traficantul pe Esperenza? Toată lumea știa că lucrează pentru Digepol, pe lângă contrabanda pe care o făcea!

Se urcă în Mustang. Gândurile i se învălmășeau în minte.

El Dorado! Era complice! Tacones se sufoca de furie. În același timp însă, încerca și o bucurie sălbatică. În sfârșit, aveau să se bată. Parcă Mustangul și intră într-un mic bar de pe bulevardul Miranda. În atmosfera plină de fum, îl reperă cu greu pe Jose Angel, care juca poker.

Își croi loc prin mulțime și ajunse în spatele lui, punându-i mâna pe umăr. Celălalt se întoarse brusc, întâlnind privirea ascunsă în spatele lentilelor pătrate.

— Vino, spuse Tacones.

Capitolul XII

Bălăbănindu-se, Pontiacul urca drumul sinuos spre Altamira. La volan era Ramos, încă adormit și mestecând boabe de cafea ca să se trezească. Lângă el, El Cura se tot vânzolea, bucuros că purta din nou sutana, în care se simțea mult mai bine decât în hainele civile. În plus, se putea scărpina mai ușor. Orice făcuse, nu reușise niciodată să scape complet de paraziți.

Tacones și Jose Angel stăteau în spate, cu brațele încrucișate, afișând un aer relaxat, mai ales Jose Angel. Nu era pentru prima oară că pornea la atac. Se simțea extrem de destins. În cizma stângă avea vechiul lui pumnal de vânătoare.

Ce luaseră cu ei în mașină ar fi ajuns pentru înzestrarea unei mici armate, inclusiv explozivul. Vila lui Gutierrez era extrem de bine păzită și Tacones voia să fie pregătit pentru orice, contând numai pe oameni de încredere, așa cum erau cei ce îl însoțeau. Fusese tentat să o trezească pe Mercedes, dar se răzgândise în ultimul moment: nu era treabă de femeie.

Tacones Mendoza își înfășurase în jurul mijlocului trei metri de cordon bickford exploziv. Sub picioare avea o lădiță cu cinci kilograme de TNT în calupuri de o livră, încărcătură capabilă să provoace la Altamira distrugeri comparabile cu cutremurul din 1967.

Ramos schimbă viteza. Vechiul Pontiac șifonat nu era făcut pentru atacurile în munți. Temperatura apei depășea nouăzeci de grade. Din fericire, aproape ajunseseră.

Drumul coti și încetă să urce. Vila lui Gutierrez se afla la cinci sute de metri. Ramos opri motorul și mașina înaintă din inerție.

După o sută de metri, frână și stopă Pontiacul pe acostament. El Cura coborî imediat, mișcându-se ca să se dezmorțească. Ramos coborâse și el și urina. Știa de la alții că în cazul unei răni

în pântece, era mai bine să aibă vezica goală. Tacones îi spuse prin geamul deschis.

— Dă-i drumul.

Acesta aștepta nemișcat, cu brațele pe lângă corp.

Ramos se apropie de El Cura, lovindu-l cu pumnul în plină figură.

Apoi calm și fără grabă, îl mai atinse de trei, patru ori, strivindu-i fața. După fiecare lovitură, El Cura scotea câte un „hmm" de durere, și se dădea înapoi sub efectul impactului. Atunci când celălalt se opri, din pieptul slab ieși un șuierat.

— Puteai să dai mai cu milă!

Cu buza crăpată, cu nasul strivit și cu arcada spartă, arăta de parcă ar fi căzut într-o betonieră.

Fără să se ostenească să răspundă, Ramos se urcă în Pontiac.

El Cura scoase din buzunar o oglinjoară, se studie o clipă și porni șchiopătând spre vila lui Gutierrez. De departe, silueta ascetică îmbrăcată în sutana jerpelită, putea trece drept ceea ce voia să pară. Expresia de pe chip nu se prea potrivea cu sfințenia hainelor. Nici o femeie cinstită n-ar fi intrat într-un confesional cu el.

* * *

Cele două gărzi de corp ale lui Pepe Gutierrez moțăiau în momentul în care auziră un zgomot la poartă. Cineva bătea și striga cu o voce plângăreață.

Nu-i dădură nici o atenție, apoi, pentru că vacarmul nu se oprea, cel mai bătrân mormăi:

— Domingo, du-te și vezi, pentru numele lui Dumnezeu!

Domingo se ridică și se întinse. Stăteau într-un soi de cabină lângă poartă și aveau ordin să nu deschidă decât la comanda lui Gutierrez și numai persoanelor înscrise pe o listă.

Domingo înhață mitraliera, un vechi Thomson impresionant prin încărcătorul „camembert", îi verifică mașinal piedica și ieși.

Afară, vacarmul se înteți se. O voce de bărbat, plângăreață și imploratoare, striga de la poartă:

— *Tiene compasion.* Un slujitor al lui Dumnezeu va muri. Oh! Doamne, mi-e rău, sângerez...

Intrigat, Domingo se apropie, agitând mitraliera, și se opri stupefiat, zărind printre barele porții chipul însângerat al unui preot.

Avea un ochi închis și din buza crăpată i se scurgea un fir de sânge pe bărbie și mai departe pe sutana jegoasă, căreia îi lipseau doi nasturi de sus. Se văicărea, agățat de barele porții.

Văzându-l pe Domingo, gemetele se întețiră:

— Fiule, El mi te-a trimis. Ajutați-mă repede. Mor. Deschideți.

Dezgustat și ușor neliniștit, venezueleanul se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

Preotul îi aruncă o privire muribundă.

— *Señor, tiene compasíon*! Am fost atacat de niște mizerabili. Mi-au furat sfântul mir și m-au bătut. Ajutați-mă.

Părea să nu fi remarcat mitraliera. Domingo se scărpină în cap. Avea ordine stricte: să nu lase să intre pe nimeni. Acel caz însă nu fusese prevăzut.

— Nu vă simțiți bine? întrebă el.

Preotul întinse spre el o mână amenințătoare și profetică.

— Am să mor! Ajutați-mă, simt cum viața mi se scurge.

Efectiv, nu arăta prea bine. Domingo fu gata să deschidă imediat, apoi se răzgândi.

— Așteptați!

Alergă până la postul de gardă. Fernandez adormise la loc. Îl scuturâ.

— Hei! Trezește-te! Afară e un preot care e pe moarte.

Celălalt deschise un ochi.

— Ce-mi pasă?

Nu fusese niciodată prea religios. Domingo se lăsă de pe un picior pe altul.

— Vrea să-l lăsăm înăuntru, e rănit. Nu crezi că...

Fernandez răspunse pe un ton fără comentarii:

— Patronul a spus să nu lăsăm pe nimeni înăuntru.

— Da, dar e preot!

Fernandez șovăi câteva secunde. Ordinul nu spunea nimic despre asta.

— Popă sau nu, n-are voie, zise el tranșant. Să crape în altă parte. Du-te și spune-i.

Domingo se uită în jur căutând ceva să-l ajute pe omul bisericii. Acesta gemea în continuare. Nu văzu decât o sticlă de whisky J & B începută, dar nu îndrăzni să-i ofere, cu toate că după părerea lui, o gură de alcool nu contravenea tainelor preoției.

Foarte mâhnit, ieși din nou din cabină. Ca majoritatea sud-americanilor, avea un respect superstițios pentru religie și pentru

reprezentanții ei. Suferința preotului îl făcea să se simtă jenat.

Acesta stătea în continuare agățat de barele porții, ca o sperietoare însângerată. Lui Domingo i se păru că arăta mai rău. Tonul vocii era și mai plângăreț.

— Ah! señor. Repede, nu mai pot, mi se scurge tot sângele! Aveți milă.

Domingo bolborosi:

— Duceți-vă după ajutor! Domnul Gutierrez ne-a ordonat să nu deschidem, altfel ne dă afară... Înțelegeți, eu...

Se încurcă. Preotul întinse mâna printre gratii, de parcă nu-l auzise.

— Deschideți-mi, repede.

— Nu pot, mărturisi Domingo cu părere de rău.

Îl blestema în gând pe Fernandez care nu se deranjase. Preotul își șterse sângele de la gură. Furia îi deforma trăsăturile ascetice. Își arătă dinții gălbui și șubrezi într-un rânjet apocaliptic și mormăi:

— Mizerabilule, ateule, comunistule! Refuzi să ajuți un om al bisericii! Îl respingi pe Dumnezeu!

— Nu, nu, protestă Domingo.

— Fii blestemat, spuse apăsat preotul.

Domingo fu cât pe ce să-și facă cruce. Numai asta-i mai lipsea.

— V-am spus că am ordine precise, pledă el.

— Fii blestemat, repetă cu convingere bărbatul în negru. Sângele meu îți va păta mâinile. Amin.

Domingo nu mai știa cărui sfânt să se roage. În profesia lui era mai bine să nu se pună rău cu Dumnezeu... Nu putea ști niciodată. Ca să nu mai audă blestemele, se răsuci pe călcâie. Vocea preotului îl săgeta în spate. Recita ceva în latină, continuând în spaniolă.

— Te excomunic, fiule, spuse el cu o voce stridentă. Dumnezeu să te aibă în paza Lui, mai este încă timp.

— Fi-r-ar să fie, mama ei de treabă, zise Domingo.

Era un om simplu și se și vedea arzând în focul iadului.

— Vă jur că nu pot, strigă el întorcându-i spatele.

— *Vade retro, satana*! urlă preotul rănit. Fii blestemat, tu și tot neamul tău.

Domingo nu avea copii, dar fraza îl marcă. Trânti ușa postului de gardă ca să nu mai audă vocea care îl afurisea.

— M-a excomunicat, spuse el pe un ton jalnic tovarășului lui, care nu păru impresionat.

Domingo își turnă un pahar de J.& B, dar alcoolul i se păru amar. Fără să vrea, trăgea cu urechea la jelania preotului agățat de grilaj. Totul dură mai multe minute, apoi se lăsă tăcerea. Își luă mitraliera și spuse din mers:

— La naiba, mă duc să-i deschid, doar nu pe tine te-a excomunicat! Bine ne-ar sta să moară acolo! După ce îl îngrijim, îl dăm afară.

Din pudoare, își ascundea bunele intenții prin grosolănie.

— Ești un prost, zise Frenandez. Un preot e un om ca toți ceilalți.

Domingo deja ieșise.

— Vin, îi strigă el preotului, agățat în continuare de grilaj. Rezistați.

Chipul omului în negru fu luminat de o blândețe îngerească.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, fiule! spuse el cu o voce pierduță. Sfânta Lui înțelepciune ți-a luminat mintea.

Cu mișcări febrile, Domingo introduse cheia în broască și deschise poarta. Văzând corpul slab al preotului, sutana lui jerpelită, fu cuprins de milă.

— Ajutați-mă, nu pot să merg.

Domingo se repezi la el. Mitraliera îl încurca, așa că o puse cu precauție pe alee. Preotul îi trecu un braț pe după gât. Mirosea a sudoare și a jeg. Domingo îl apucă delicat de mijloc, ajutându-l să meargă.

— Mulțumesc, fiule, bolborosi omul bisericii.

Domingo auzi doar în ultima clipă un zgomot de pași în spatele lui. Vru să se întoarcă, dar brațul descărnat al preotului i se încolăci în jurul gâtului cu o forță incredibilă. În același moment, pumnalul lui Jose i se înfipse în ficat. Simți o durere arzătoare și scoase un geamăt repede sufocat de mâna scheletică a preotului.

Lama se răsuci în rană, secționând artera. Ochii lui Domingo se împăienjeniră. În ultima clipă, își blestemă prostia. Hotărât lucru, nimeni nu merita să i se acorde încredere.

Din nefericire, din acea experiență nu mai putea trage învățăminte.

El Cura lăsă corpul să se prăbușească.

Cu precizia unui bun meseriaș, Jose Angel își șterse pumnalul de vesta muribundului, și puse arma în teaca de la gheată.

Pe chipul asimetric, cu orbitele scobite, nu se putea citi nimic. Jose era lipsit de imaginație. Uneori își spunea că avusese profesori buni acolo, la Beretele Verzi. Se mândrea că în America Centrală el era cel care ucisese cei mai mulți oameni cu cuțitul.

Cu toate acestea, era o specialitate regională.

* * *

Nimeni nu află vreodată de ce Fernandez ieșise la un moment dat din corpul de gardă. Din curiozitate, probabil. Dădu nas în nas cu micul preot, care ținea în mână mitraliera lui Domingo.

Nu avu prea mult timp să reflecteze la ciudățenia situației. Gloanțele de calibrul 11,43 îl și ciopârțiseră. Se prăbuși cu două găuri cât farfuriile între omoplați, murind înainte de a atinge pământul. Ca să-și liniștească nervii, El Cura goli jumătate din încărcător în corpul căzut. De fiecare dată când se travestea în preot încerca o teamă vagă, de parcă mâna lui Dumnezeu cobora din cer și îl strângea de gât.

— Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Tacones Mendoza coborî din mașină și deschise poarta ajutat de Jose Angel.

El Cura fugi spre Pontiac. Sutana lungă până la glezne îi dădea un aer comic.

— Grăbește-te, strigă Tacones! Or să-și dea seama.

Ramos apăsase deja pe accelerație. Ceilalți se urcară din mers. Pontiacul țâșni ca din pușcă pe aleea spre vilă. Ce era mai greu de abia începea.

* * *

Primul pistolar al lui Gutierrez, un columbian pe nume Paulo, cu un Colt automat de 11,43 în mâna dreaptă, se chinuia să obțină legătura cu cei de la Digepol. În aceeași clipă, Pontiacul pulverizâ ușa de sticlă a livingului care dădea în grădină.

Paulo văzu venind spre el mașina mare și verde, urlă, și fu tăiat în două. Resturile lui se amestecară cu cele ale unei comode.

Tăvălugul îi zdrobise coloana vertebrală și câteva organe mai puțin importante. Telefonul se transformase într-un soi de oală sub presiune, al cărui șuierat nu prevestea nimic bun.

Ușor zdruncinați, cei patru țâșniră din mașină. Ramos deschise cu greu portiera turtită de șoc.

În momentul în care reuși în sfârșit să se degajeze, la baza scării apăru micul Rodriguez. Purta aceeași pălărie de fetru negru. Cu un Colt într-o mână iar în cealaltă cu un Thomson, trase de la șold o rafală spre Pontiac.

Ramos deschise gura dar nu apucă să strige și căzu secerat de rafală, fără să apuce să riposteze. O făcu în locul lui El Cura, blocat în spatele unui divan, golind tot încărcătorul armei luate de la Fernandez.

Bărbatul de pe scară se contorsionă, aruncând brațele înainte. Un val de sânge țâșni din locul unde fusese nasul. Se prăbuși peste o masă de joc, care nu rezistă șocului.

Tacones și Jose Angel se repeziră pe scară, sărind peste primele trepte. Prudent, Jose Angel aruncă pe palier o grenadă defensivă și se ghemui la pământ.

Detunătura zgudui vila. Aschiile mortale șuierară, spărgând geamurile și smulgând tablourile de pe pereți. Un fum înțepător invadă palierul. Nu se vedea nici la un metru. Jose Angel și Tacones înaintară în patru labe. Tacones se izbi imediat de un corp inert: una dintre gărzi, literalmente ciopârțită de explozie. Brațul i se ținea doar într-o șuviță de piele. Pe chipul lui se citea o uimire imensă.

Jos, în bucătărie, El Cura deschise ușa cu o lovitură de picior. O servitoare micuță și negricioasă se întoarse spre el, strigând.

— Dumnezeu cu tine! spuse ucigașul.

Recuperase Thomsonul de la Rodriguez. Goli încărcătorul doar așa, ca să nu-și iasă din mână, apoi aruncă mitraliera golită și luă din Pontiac un URI israelian, mult mai ușor de manevrat.

Sus pe palier, Jose Angel dădu peste a doua gardă de corp. Mai răsufla încă. Aschiile grenadei îl loviseră în pântec și în plămâni. Trecând pe lângă el, Jose Angel îi tăie beregata de la o ureche la alta. Experiența îl învățase să se ferească de răniți.

Tacones îl ajunse din urmă în fața unei uși închise. Când o atinseră, cineva trase din interior două focuri și atunci se lăsară la pământ.

* * *

— Veniți repede, urlă isteric Gutierrez în receptor, altfel ăștia ucid pe toată lumea.

Într-o mână ținea receptorul, iar în cealaltă un Colt automat nichelat de 11,43. Arma părea minusculă pe lângă palma uriașă. Supraveghea ușa, tolănit în fotoliu ca o moluscă uriașă. Nu-și închipuise niciodată că așa ceva era posibil și tremura de frică. În plus, la celălalt capăt al firului, era un funcționar idiot de la Digepol pe care nu-l cunoștea.

— Venim, îi promise într-un final venezueleanul. Rezistați, apoi închise.

Gutierrez ar fi avut timp să sară de zece ori pe fereastră, dar efortul fizic era peste puterile lui. Nu știa nici măcar cu câți adversari avea de-a face.

Ciuli urechea, măcinat de neliniște. Nu se mai auzeau împușcături. O speranță nebunească făcu să tresalte masa gelatinoasă. Fidelii lui paznici ținuseră probabil piept atacatorilor. Era salvat. Încă o dată, era cel mai puternic.

— Paulo, strigă el. Ești acolo?

O voce necunoscută îi răspunse imediat.

— Paulo e mort, mama ta de nenorocit.

Incorigibilul lirism al lui El Cura.

* * *

Tacones și Jose Angel se îndreptau precauți spre subsol. Din povestirile celor de la Digepol, știau că Gutierrez își instalase acolo sălile de tortură. Înainte de toate, veniseră să o recupereze pe Esperenza.

Cu pistolul P. 08 în mână, Tacones coborî primul. Jose, lipit de perete, cu câte o grenadă în fiecare mână, îl urma. Nu avea încredere în pistoale, pe care le considera bune pentru femei, chiar și impunătorul P. 08 al lui Tacones. Grenada i se părea mult mai sigură, deși mai puțin selectivă.

Subsolul cimentat era însă pustiu. Paulo trebuia să facă de gardă acolo, dar își dăduse duhul pe palierul de la etaj.

Tacones ajunse primul în dreptul ușii cu hublou, și înjură printre dinți.

— *Madre de Dios*!

Esperenza și Malko zăceau pe podeaua de oțel a celulei. Erau de nerecunoscut, cu chipul înroșit și umflat, cu ochii inflamați, de parcă fuseseră pișcați de mii de viespi. Lămpile erau stinse, și pe moment Tacones se întrebă cum ajunseseră într-un asemenea hal.

Înmărmurit, Jose privi și el prin hublou și zise:

— Ah! „frigiderul". Aveam și noi așa ceva la Legiune. Poate că mai trăiesc.

Împinseră ușa și se dădură înapoi de miros. Un amestec de sudoare și de urină. Îngrozitor. Tacones o atinse pe Esperenza care gemu. Jose, care se pricepea, se aplecă și el.

— I-am putea salva dacă nu sunt prea deshidratați, spuse el.

Tacones nu răspunse.Se întreba cum ajunseseră Esperenza și bărbatul blond în acea postură. Înseamnă că El Dorado nu era un trădător. Trebuia găsită persoana responsabilă de răpire, dar avea altceva mai urgent de făcut. Reuși să salte pe umăr trupul lui Esperenza, care i se păru îngrozitor de ușor, în timp ce Jose se ocupă de celălalt, fără să lase însă din mână grenadele.

În living, întinseră corpurile pe unul dintre divane, înfășurând-o mai înainte pe Esperenza într-o cuvertură, apoi urcară scara. Ajunseră pe palier chiar în momentul în care El Cura, cu o rafală scurtă de URI, făcu țăndări broasca.

Deschiseră brusc ușa. Gutierrez începenise. Gloanțele smulseseră bucăți din zidul aflat la un metru de el. Într-un nor de fum, zări mitraliera și sutana, și se întrebă dacă nu cumva visa.

Dădu drumul automatului și gemu:

— Nu mă ucideți, nu mă ucideți.

Nu știa cu cine avea de-a face, ceea ce nu-i ușura însă situația. Cu mitraliera la șold, El Cura îl privea curios. Nu mai văzuse o asemenea matahală. Se gândi că un asemenea corp conținea mulți litri de sânge...

Tacones inspectă rapid camera. Se duse la telefon și verifică dacă avea ton, apoi îl întrebă pe Gutierrez:

— Tu ai sunat, lepădătură?

Bărbatul masiv înclină din cap, fără să fie în stare să scoată un sunet.

— N-avem prea mult timp, remarcă Tacones.

Jose Angel se aplecă să-și ia pumnalul. Tacones îl opri.

— Așteaptă.

Își ridică bluza și începu să deruleze cordonul bickford. Gutierrez scoase un strigăt sugrumat și vru să se ridice. El Cura îl împinse la loc în fotoliu cu țeava armei, care dispăru aproape în grăsime.

— Adu lada din mașină, îi spuse Tacones lui Jose.

— Există pe aici vreo mașină? îl întrebă pe Gutierrez.

Matahala dădu fără vlagă din cap.

— În garaj. Cadillacul meu. Puteți să-l luați. Mai este și cea a... bărbatului blond. Aceea mare.

Gândindu-se la ce găsiseră atacatorii lui în pivniță, se cutremură în sinea lui, ezită și spuse:

— N-am... n-am vrut să-i fac rău.

Tacones nu răspunse. În cameră era o oglindă mare pe rotile, pe care o împinse în fața lui Gutierrez, ca acesta să se poată vedea în întregime, apoi începu să-i înfășoare delicat în jurul capului cordonul bickford, ca pe un turban negru.

Pentru defrișarea pădurii, în sudul Venezuelei se folosea aceeași metodă, numai că victima era un cocotier. Trunchiul era retezat dintr-o dată. Tacones spera că Gutierrez cunoștea acel detaliu. Când îi văzu ochii aproape ieșiți din orbite, fu absolut sigur. O fericire adâncă îl cuprinse.

Agăță un mic obiect la capătul cordonului bickford, apoi îl imobiliză complet pe Gutierrez cu o frânghie, legându-i gleznele de picioarele fotoliului, și încheieturile de rezemători.

Jose se întoarse cu lada cu explozivi și o puse la picioarele lui Gutierrez.

— Duceți-i pe El Dorado și pe Esperenza în Bentley, le spuse Tacones tovarășilor lui. Vin și eu. Nu-l uitați pe Ramos.

Cei doi ieșiră. Tacones se apropie de Gutierrez.

— Am pus un detonator cu întârziere de trei minute la capătul cordonului, îi explică el grav matahalei. Știți ce este un cordon bickford? Când va exploda, o să vă zboare capul prin tavan.

Se aplecă și trase de capătul firului, aprinzând detonatorul. Se auzi un trosnet ușor, urmat de un fâșâit continuu.

Ochii lui Gutierrez îi ieșiseră aproape din orbite. Se încordă, încercând să se ridice, apoi căzu la loc. Buza de jos i se răsfrânse și corpul se afundă în fotoliu.

Uimit, Tacones își privi victima, se aplecă spre ea și o scuturâ ușor. Nici un rezultat.

Își lipi urechea de pieptul enorm, căutând bătăile inimii. Nimic.

Gutierrez fusese răpus de o criză cardiacă. Frica de moartea oribilă care îl aștepta, îl ucisese. Tacones nu avea timp pentru un examen în toată regula. Ieși în goană din încăpere, rugându-se ca în Gutierrez să mai licărească un strop de viață și de luciditate.

Ramos nu se mai afla lângă Pontiac. Jose Angel îl pusese în portbagajul Bentley-ului. Aștepta în fața garajului, la volanul mașinii.

Tacones sări în față lângă el, atât de repede încât arma îi căzu pe podea. Glonțul porni, ratând ceafa lui Jose Angel cu o jumătate de centimetru.

Fostul combatant în Legiunea Caraibelor înjură îngrozitor. Așa erau uciși oamenii din greșeală.

În spate, El Cura, care nu-și scosese sutana, se chinuia să țină corpurile inerte ale lui Malko și Esperenza.

Furios, Tacones îi spuse:

— Scoate-ți țoalele, altfel o să fim remarcați.

Cu regret, El Cura începu să-și descheie sutana. Se simțea bine în hainele negre, diferit de muritorii de rând. Singurele momente când i se acorda și lui considerație...

Bentley-ul luă virajul de la poartă ca un Ferrari, intrând pe drumul care ducea spre Caracas. Jose conducea repede și bine.

În momentul în care ajunseră pe bulevardul San-Juan-Bosco, o explozie puternică îi făcu să tresară. Tacones întoarse capul. Un morman de rămășițe se înălța în aer în spatele lor, înconjurat de un nor negru. Printre ele se aflau probabil și bucăți din creierul lui Gutierrez.

Capitolul XIII

Malko avea impresia că cineva îi umflase corpul cu aer comprimat şi că pielea i se întinsese peste măsură, plesnind. Buzele şi pleoapele erau în continuare inflamate, şi carnea îl durea îngrozitor în contact cu cearceaful. Cea mai mică mişcare îl făcea să strige de durere.

Complet gol, era întins pe patul lui Esperenza. Un venzuelean mărunţel cu cioc era aplecat asupra lui, palpându-l pe toate părţile. Sprijinit de uşă, Jose Angel privea indiferent scena. Malko nu avea noţiunea timpului scurs. Rezistase cât putuse în „frigider", înainte de a leşina. Îşi amintea vag că fusese transportat cu maşina, dar era pentru prima oară când îşi recăpătase complet cunoştinţa.

Încercă să vorbească, dar avu impresia că buzele îi pocnesc atunci când deschise gura. Bărbatul cu cioc îi spuse prompt în spaniolă:

— Nu încercaţi să vorbiţi. Nu încă. Poate mâine, dacă totul merge bine. Nu faceţi nimic. Câteva zile de repaus...

Malko se ridică în şezut. Apăru o infirmieră negricioasă, aducând un borcan cu cremă. Începu să-l ungă pe Malko cu ceva gălbui mirosind îngrozitor.

Tacones Mendoza intră în cameră în timp ce infirmiera continua să-l maseze. Malko făcu un efort şi reuşi să articuleze:

— Esperenza?

— Se simte bine. E alături.

Vocea venezueleanului era încărcată de simpatie, ceea ce îl linişti pe Malko. Rămăseseră însă atâtea întrebări fără răspuns... Tacones ieşi din nou. După toate aparenţele. banda în efectiv complet venise acolo. Însemna că Mercedes transmisese SOS-ul şi ei îl eliberaseră.

Spera doar ca Ralph Pleurfoy să nu facă vreo gafă în cazul în care nu ar mai fi avut veşti de la el!

Infirmiera îl întoarse cu precauție pe spate, începând să-i maseze părțile genitale, îngrozitor de dureroase. Senzația atroce îl făcu să-și piardă cunoștința.

* * *

Esperenza semăna cu un homar. Părul negru scotea și mai tare în evidență roșeața tenului. Se înfășurase într-un capot de mătase bej. La vederea lui Malko, încercă să surâdă. Se așeză pe pat și puse o mână pe mâna bărbatului.

Cu cealaltă, îi pipăi cu infinită tandrețe obrazul invadat de barbă.

— Săracul El Dorado, murmură ea. Am crezut că vom muri amândoi.

Malko surâse, simțind că buzele se mai vindecaseră.

— De cât timp sunt aici? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

Nu știa nici măcar cât era ceasul. Camera nu avea fereastră.

— Ești aici de două zile. Ți-au dat morfină și ai dormit. La fel mi-au făcut și mie.

Îi povesti cum fuseseră eliberați. Malko asculta cu atenție. La o singură întrebare nu găsea răspuns: de ce fusese răpită Esperenza? La ordinul cui?

La rândul lui îi povesti cum încercase să o găsească, despre Divina și despre capcana în care căzuse.

— Enrique francezul l-a anunțat pe Gutierrez, conchise el. Nu-mi dau seama însă ce motiv a avut să te răpească?

Strângând din buze, ea clătină din cap.

— Nu știu. Nu înțeleg. Gutierrez nu a acționat de capul lui. Cineva ne-a trădat.

— Unde e Gutierrez?

— A murit. Au fost obligați să-l ucidă căci era prea dificil să-l aducă și pe el, iar viu, ne-ar fi denunțat.

Tacones intră în cameră. Malko se simțea obligat să-i mulțumească. Îi datora viața. Stranie situație. El care lucra pentru CIA, fusese salvat de cei mai aprigi dușmani, care l-ar fi făcut bucăți dacă i-ar fi cunoscut adevărata identitate. Ucigașul se așeză pe pat lângă Esperenza. Malko îi surâse.

— Bine că am reușit să o sun pe Mercedes! Altfel, ne-am fi copt de zece ori... La ce oră v-a anunțat?

— Mercedes? Nu am văzut-o de la reuniune.

Esperanza se încruntă și avu un moment de ezitare.

— Te-ai întâlnit cu Mercedes?

El clătină din cap.

— Nu, i-am telefonat, chiar înainte de a pleca spre vila lui Gutierrez să vă caut. Mi-a dat numărul de telefon, și a fost singura dintre voi pe care am găsit-o. Mă rog, ea v-a spus unde eram, nu-i așa?

Buzele lui Tacones deveniseră subțiri ca o linie. Se aplecă spre Malko.

— Ce i-ai spus?

Aceeași voce fără inflexiuni, dar în care se simțea o forță extraordinară.

— Să te anunțe în cel mai scurt timp.

Tăcerea grea deveni insuportabilă. Malko îi putea citi gândurile lui Tacones Mendoza. Venezueleanul se întreba cine mințea. Dacă Malko spunea adevărul, de ce nu-i anunțase Mercedes? Se ridică brusc și ieși din cameră. Esperanza părea copleșită, năucită și avea privirea fixă. Malko o apucă de braț.

— Ai încredere în Mercedes?

Esperanza tresări.

— Absolut! Este o femeie extraordinară. Când partidul comunist a fost interzis, au arestat-o și au torturat-o de multe ori, dar n-a vorbit. Este o femeie de oțel... Imposibil să aibă vreo legătură cu Gutierrez. Imposibil. Este un... ticălos... un traficant... un...

Nu găsea cuvinte să-și exprime dezgustul.

Tacones se întoarse ca o furtună. Chipul lui exprima o duritate și mai mare.

— L-am sunat pe Bobby. Numeni nu m-a căutat în acea noapte, nici de atunci încolo.

Malko îi simți privirea pătrunzătoare ascunsă de lentilele negre. Dintre ei doi, o credea pe Mercedes. Se afla din nou într-o situație delicată. Nu putea evita confruntarea. Trădarea lui Mercedes era o surpriză brutală.

Pentru cine lucra?

— Cred că ar fi interesant să o întrebăm de ce nu v-a anunțat, spuse el. Cu siguranță că are o explicație.

— Sper, spuse Tacones înainte de a ieși din cameră.

Prin ușa întredeschisă, Malko îl văzu sporovăind cu Jose Angel. Fostul luptător în Legiunea Caraibelor nu era un tip vorbăreț. Clătină din cap și se așeză pe una dintre pernele din

living, în așa fel încât să vadă ușa camerei. Malko era prizonier.

Își încrucișă privirea cu Esperenza. Ochii ei neliniștiți dovedeau cât de prăbușită interior era. Se aplecă spontan spre el, lipindu-și buzele de gâtul lui Malko, acolo unde se zbătea o venă groasă.

— Am încredere în tine, spuse ea. Ceilalți însă...

Sincer stupefiat, o întrebă:

— De ce n-a spus nimic Mercedes? Știa că suntem în pericol de moarte... Credeam că e de partea voastră.

— Nu știu, gemu Esperenza, nu înțeleg nimic.

Telefonul se afla în cealaltă încăpere, lângă Jose Angel. Malko ar fi dat o bună parte din lambriurile bibliotecii sale pentru cinci minute de liniște. Era imperios necesară intervenția lui Ralph Pleurfoy în acea afacere încurcată, cu riscul de a-i fi trimise după aceea flori.

Crizanteme, de exemplu. Un buchet în formă de coroană.

* * *

Mercedes Vega fuma calmă o țigară mentolată. În fața ei, pe masă, se afla un exemplar din ajun al cotidianului de seară *El Nacional*, deschis la prima pagină, ocupată cu o frumoasă fotografie a ceea ce mai rămăsese din vila lui señor Gutierrez. inclusiv poze ale cadavrelor cât de cât întregi.

În privința lui Pepe Gutierrez, acesta ar fi putut fi dat dispărut, dacă nu i-ar fi fost găsită mâna dreaptă, împodobită cu inelul cu inițialele sale, într-un manghier din grădină...

Mercedes numărase de câteva ori cadavrele despre care se pomenea în articol, fără să ajungă la un rezultat mulțumitor. Malko și Esperenza scăpaseră. Nu știa cum, dar avea să o afle în curând. Ziarul nu preciza nimic despre cei care transformaseră frumoasa vilă într-un spectacol de sunet și lumină demn de bătălia de la Verdun. Unul dintre oamenii lui señor Gutierrez îi vorbise la telefon de mai mulți atacatori, apoi murise. Mașina găsită în salon aparținea unui cetățean columbian dispărut de mai multe luni, și fără domiciliu stabil, dar plăcile de înmatriculare puteau fi false.

De complezență, poliția se agățase de descrierea sălii de tortură, exprimându-și uimirea dureroasă că o asemenea instalație putea exista în plin Caracas. Un mod de a se amuza pe seama colegilor de la Digepol.

Mercedes Vega trase un fum adânc, îl ținu în plămâni cât putu de mult, apoi expiră și fixând tavanul.

Trecea prin momente dificile. Majoritatea locuitorilor din Caracas săriseră din somn la auzul exploziei, care avusese loc cu două dimineți înainte. Douăzeci de minute mai târziu, radioul dăduse primele informații. Mercedes cumpărase toate cotidienele din Caracas, dar numărul morților era același.

Se agăța de un fir de speranță: cadavrul bărbatului blond și al Esperenzei fuseseră probabil ridicate. Șansa era însă minimă...

După ce citise ziarele, îi telefonase lui Paco. Avea nevoie de instrucțiuni. Primul reflex fusese să-și strângă bagajul și să se refugieze într-una din comunitățile populare din Columbia, unde avea nenumărați prieteni.

Timp în care, Comandoul popular de rezistență și-ar fi încetat existența... Grație eficacității celor de la Digepol și a partidului comunist, membrii lui ar fi ajuns după gratii.

Paco nu era însă de aceeași părere. Îi dăduse întâlnire la Cocorico. Ordinele lui erau de o simplitate biblică: să procedeze ca și când n-ar fi știut nimic. Partidul avea nevoie de Mercedes la Caracas. În cazul unei confruntări cu străinul, trebuia să nege tot. Ea avea să fie crezută, nu el.

Mercedes nu comentase. De ani de zile se supunea, și cu toate acestea neliniștea o cuprinsese. De parcă s-ar fi așteptat să fie arestată, își pusese ordine în afaceri și scrisese două scrisori unor persoane la care ținea.

Se machiase și se îmbrăcase cu și mai multă grijă ca de obicei. Purta o rochie de mătase mov, foarte colantă, care îi punea în evidență formele și ciorapi negri strălucitori. Sfârcurile sânilor se ghiceau prin țesătura ușoară. Nu procedase așa nici din cochetărie, nici din dorința de a place: experiența o învățase că bărbații torturau mai greu femeile pe care le doreau. Din acest punct de vedere, Mercedes era liniștită. Știa de mult că trupul ei era un aliat independent, un obiect util, și nu o parte din ea însăși.

În orice caz, nu avea mare lucru de pierdut. Cei mai buni prieteni ai ei muriseră și se odihneau prin locuri neștiute în defileurile Americii Centrale, răpuși de gloanțele celor din „Beretele Verzi" sau ale soldaților. Datorită acestor prieteni aștepta cu seninătate ce avea să urmeze. Dacă nu-și pierdea cumpătul, putea să scape cu viață.

Fu tentată să telefoneze, dar ar fi stârnit bănuieli. Lua legătura cu ei doar de două ori pe săptămână, deci nu știa nimic. atâta vreme cât bărbatul blond nu o sunase.

Cineva bătu la ușă. Își stinse cu grijă țigara, se ridică, trase de rochie ca să se muleze și mai bine și se privi în oglindă. O fracțiune de secundă, imaginea parcă se descompuse. O panică viscerală o cuprinse, și fu tentată să fugă, să uite tot și să devină o femeie obișnuită.

Se gândi că ar fi trebuit să facă dragoste cu bărbatul chel care o urmărise în ajun. Ar fi avut astfel o provizie de amintiri plăcute. dar era prea târziu.

Chipul îi deveni din nou calm. Fără grabă, trase zăvorul.

Tacones Mendoza purta aceiași ochelari negri pătrați. Tenul lui era de un alb nesănătos. În spatele lui. El Cura, afișând o expresie perfidă, își curăța unghiile. Nu purta sutană. Ea făcu un gest, invitându-i să intre.

— Ce vânt bun vă aduce?

* * *

Surâzătoare, dură ca un bloc de piatră și atrăgătoare în același timp, Mercedes se așezase în fața lui Malko. Din când în când își încrucișa picioarele, făcând ciorapii să foșnească. Știa că bărbații sunt sensibili la un asemenea sunet. Din partea lui Esperenza nu avea de ce se teme.

Aceasta *voia* să o creadă. Ceilalți erau mai periculoși, în special Jose, care o privea detașat ca pe o insectă. Cu ochii înfundați în orbite, semăna cu un mort.

— Nu am primit nici un telefon, repetă ea. Nici de la prietenul nostru, nici de la altcineva.

Își umezi mașinal buzele, cu vârful limbii ascuțite. Confruntarea dura de o jumătate de oră. Mercedes se apăra simplu, fără să acuze pe nimeni și fără a se contrazice: nu primise nici un apel și basta.

Discuția ajunsese într-un punct mort. Malko simțea tulburarea și jena tovarășilor săi, cu toate că Esperenza mărturisise că fusese torturat împreună cu ea.

Pe de altă parte însă, cine îi dăduse lui Gutierrez ideea de a o răpi pe Esperenza? De ce pomenise despre telefon, atâta vreme cât nimeni nu-l întrebase nimic? Tacones înclina spre o viclenie rafinată menită să învrăjbească relațiile cu aliatul lor... Fără să știe prea bine de ce.

Părea o scenă dintr-o piesă de Sartre. Cei trei bărbați și Esperenza își frământau cu disperare mintea. Pentru ei era o chestiune de viață și de moarte. Unul dintre cei doi — Malko sau Mercedes — mințea, iar pentru asta trebuia să existe un motiv, unul serios, strâns legat de supraviețuirea lor. În clandestinitate, riscurile nu erau permise.

Mercedes se lăsă puțin pe spate, ca din întâmplare. Rochia i se ridică, dezgolind coapsele. Prinse privirea lui El Cura, care lăsase baltă sfințenia. Ochii îi ieșiseră literalmente din cap. Surâse și își mai încrucișă puțin picioarele. El Cura își făcu în sinea lui cruce... jurându-se că dacă situația avea să ajungă într-un punct supărător, înainte de a o ucide pe Mercedes avea să o violeze. Revoluția nu punea stavilă sentimentelor.

— Nu ieșim de aici, spuse Esperenza pe un ton sacadat. până nu aflăm care din voi doi minte.

O durea sufletul să spună asta.

— Ai perfectă dreptate, fu de acord Mercedes. Tovarășii noștri sunt cu siguranță de aceeași părere.

Camarazii nu aveau nici o părere și nu vedeau o cale de a ieși din impas. Mercedes își dădu seama că dacă situația se prelungea, timpul n-ar fi curs în favoarea ei. Trebuia deci să atragă șansa de partea ei, cu un grăunte de perfidie.

— O asemenea bănuială mă necăjește, zise ea. După atâtea prin care am trecut împreună.

Subînțelesul vorbelor era: „Despre celălalt nu știți nici măcar de unde vine" Se ridică și făcu câțiva pași, atingându-l în treacăt pe Jose Angel cu șoldul parfumat. În ciuda celor patruzeci de ani, era încă extrem de atrăgătoare.

La rândul lui, Malko reflecta. Nu exista nici o modalitate de a dovedi că îi telefonase lui Mercedes. În situația unui dubiu, s-ar fi debarasat de el. Deja priveau ciudat faptul că răpirea coincise cu venirea lui în grup. Măcar de ar fi știut motivul pentru care Mercedes nu transmisese apelul lui de ajutor.

Reluă mintal filmul întâmplărilor din acea seară, căutând un detaliu care l-ar fi putut ajuta.

Brusc, își aduse aminte de Divina care apăruse în spatele lui în momentul în care vorbea la telefon. Auzise probabil conversația, sau cel puțin o parte din ea.

— Pot dovedi că i-am telefonat lui Mercedes, anunță el deodată.

Mercedes îi întorsese spatele. Nici măcar nu tresărise. Esperenza îl întrebă:

— Cum?

Ochii ei negri îl implorau pe Malko.

— Există un martor. Trebuie să-l găsim.

De astă dată, Mercedes se întoarse. „Gringo blufează, se gândi ea imediat, altfel ar fi spus-o de la început." Cu toate acestea, din intonația vocii lui Malko simți că ceva în vorbele lui era adevărat.

Acesta se explică. Jose îl asculta, cu ochii lui lipsiți de expresie, jucându-se cu un creion. Vorbi primul:

— Mă duc să o caut. O cunosc. Dacă nu vrea să vină, o să-mi povestească. Aveți încredere în mine?

Toți aveau încredere în el.

Malko și Mercedes își încrucișară privirile. În ochii negri nu se putea citi nimic.

Ușa pocni. Jose Angel plecase în căutarea adevărului. Nu aveau altă soluție decât să-i aștepte întoarcerea.

* * *

Malko fluiera, fals de altfel. Tacones îl privea pe furiș. Veselia lui i se părea suspectă. Jose Angel plecase de trei ore și tensiunea din apartament nu scăzuse.

Așezată pe o pernă, Mercedes își contempla cu melancolie și fatalism unghiile lungi și roșii de la mâna stângă. Dacă urma să moară, un altul avea să-i ia locul. Era legea partidului. Se uită ușor disprețuitor la cei din jur: amatori cuprinși de lirism și fanatici. Imbecilii de soiul lor pierduseră războiul din Spania. Partidul avea motive serioase să se debaraseze de ei.

— De ce fluieri? întrebă Tacones.

Malko nu vru să-i spună imediat, dar nici nu trebuia să-l înfrunte.

— Ca să treacă timpul, odată ce nu pot ieși de aici.

Se rugă în sinea lui ca Jose să o găsească pe Divina.

* * *

Divina avea un ochi tumefiat și vânătăi peste tot. Indignată, îi arătase lui Jose în sala din spate de la Cathy-Bar, coapsa fusiformă pe care se mai vedeau urmele chelfănelii primite de la

gorilele lui Gutierrez, după ce scoseseră și sufletul din ea.

Proastă inspirație, care nu le purtase noroc.

Fostul luptător al Legiunii se așezase lângă ea într-un separeu, jucându-se cu paharul de coniac. O poșircă spaniolă, care ar fi întors pe dos și stomacul unui struț.

— Ești sigură? o întrebă el pentru a douăzecea oară. E foarte grav dacă te înșeli.

Divina scuipă o serie de înjurături respingătoare. Jose o pusese să repete povestea secundă cu secundă, cu minuțiozitatea unui entomolog. De fiecare dată spusese același lucru. Jose era un om conștiincios. Îi studiase intonațiile vocii, mimica și îi pusese diverse întrebări, ajungând la concluzia că Divina spunea adevărul. Era inutil să o ia cu el în apartamentul lui Esperenza: știa deja prea multe despre ei.

Ea îi trecu mâinile prin păr, cu drăgălășenie și tandrețe, lipindu-se ușor de el. Avea chipul neted și destins.

— Bine, Guapo, de ce nu mai ieși în lume? Știi foarte bine că mă pricep la *churrascos*.

Jose Angel surâse. Ținea la Divina. Atunci când sosise la Caracas, fugind din Guatemala, fără un ban și fără pașaport, avusese o aventură de durată cu ea. O poveste destul de uimitoare. Îl dusese în cămăruța ei, fără să-i ceară un bolivar, pentru că tipul slab și taciturn, cu trăsături virile și mâini gingașe care știau să ucidă, o fascina. Nu avea un ban, și cât stătuse la ea, timp de mai multe săptămâni, nu acceptase un bolivar. Ea se scula în zori și se ducea la piață. Frigiderul era mereu plin. Jose apreciase discreția și gentilețea ei. Cu atât mai mult cu cât Divina nu se arătase niciodată a fi posesivă, și nu ceruse nimic de la el.

Într-o zi își găsise o slujbă și plecase. Ea îi spusese:

— Dacă vrei, te întorci. Dacă nu, mă găsești la Cathy-Bar. Îmi va face plăcere să te văd...

Venea din când în când. Uneori făceau din nou dragoste, alteori nu.

Jose Angel se ridică. Divina îl privi pieziș. Avea același aer de lup bătrân, înfometat și periculos. Băgă mâna în buzunar ca să plătească. Divina îl opri.

— Lasă.

Nu insistă, știind că o făcea cu dragă inimă. Ieși și luă un taxi. Un lucru părea evident: El Dorado spusese adevărul. Asta nu însemna neapărat că Mercedes mințise.

— A spus: „Anunță-l pe Tacones." E sigură, căci se afla în spatele lui și a remarcat chiar că părea sâcâit că fusese ascultat și închisese imediat.

Tacones Mendoze se încordă la auzul prenumelui, dar Jose îl pronunțase doar ca să întărească relatarea, și nu ca să-l jignească. Tânărul ucigaș era îngrozitor de susceptibil, dar îl stima mult pe Jose Angel.

Mercedes pălise ușor, dar nu-și schimbase poziția. Ochii negri scrutară chipul lui Jose Angel, încercând să ghicească la ce se gândea, dar acesta era la fel de impenetrabil ca un sfinx. Privirea lui coborî spre coapsele dezgolite ale tinerei, rămânând fixată pe ele. Era un mod ca oricare altul de a-și exprima neutralitatea.

Toate privirile se întorseseră spre ea. Trebuia să spună ceva. Își umezi mașinal buzele uscate. I se păru deodată prea cald în apartament.

— N-am spus că nu a telefonat, spuse ea pe un ton egal. Susțin în continuare că nu mi-a telefonat *mie*.

Malko își trosni încheieturile degetelor.

— Pe dumneavoastră v-am sunat, Mercedes. Tocmai ascultați un disc. *Concertul în do major* de Ceaikovsky. Ați dat sonorul mai încet, dar am recunoscut totuși muzica. Îl ador pe Ceaikovsky.

Mercedes încasă lovitura. Un cerc palid îi apăru în jurul buzelor. Clătină ușor din cap, fără să spună nimic. Gândurile i se învălmășeau în minte. Uitase de muzică, iar Malko nu știa că discul rămăsese încă pe platan. Terenul șubred pe care stătea se transformase într-o prăpastie fără fund.

Profitând de tulburarea ei, Malko preciză necruțător:

— Nu știu de ce minte Mercedes, dar asta face. Nu am fost niciodată la ea și nu-i cunosc gusturile. De asta fluieram adineauri. Îmi venise în minte aria pe care o auzisem.

Mercedes se ridică. Își regăsise stăpânirea de sine, dar inima îi bătea nebunește în piept.

— Acest concert de Ceaikovsky este foarte ascultat, spuse ea. Nu dovedește nimic.

Malko remarcă faptul că își cam pierduse calmul. În vocea ei

își făcuseră loc tonuri ascuțite. Tacones o fixa amenințător prin lentilele pătrate.

— Ai discul despre care vorbește El Dorado? întrebă el cu vocea aceea stranie și lipsită de intonație.

— Nu știu.

Cuvintele îi scăpaseră și nu mai putea retracta.

Tăcerea era apăsătoare. Numai Jose Angel părea nepăsător la toate. El Cura avea ticuri nervoase. Pe Esperenza o podidiseră lacrimile. Acum era sigură că Malko spunea adevărul.

— Dă-mi cheia, zise Tacones. Mă duc să caut la tine acasă.

Ea ezită.

— E stupid și jignitor, spuse ea, întorcând privirea spre Esperenza. Nu aveți încredere în mine.

Esperenza își feri privirea fără să răspundă. Tacones repetă:

— Dă-mi cheia.

Ca în transă, Mercedes scoase din poșetă o legătură de chei și i-o aruncă lui Mendoza. Acesta o prinse din zbor.

— E aceea rotunjită, preciză ea pe un ton fără vlagă.

Tacones le puse în buzunar și îi făcu semn lui El Cura. Era mai bine să meargă amândoi. Ușa pocni în spatele lor și tensiunea scăzu puțin. Mercedes se întoarse ca să nu i se ghicească lacrimile din ochi.

Dacă nu se întâmpla o minune, era pierdută. Prietenii ei din partid nu aveau să o ajute. Nu le era în obicei. Richard Sorge fusese lăsat în uitare douăzeci de ani înainte de a i se decerna post-mortem Ordinul Lenin, după ce îl împușcaseră cei din Kempetai, Gestapoul japonez.

— Mă duc să fac o cafea, spuse Esperenza.

Se îndreptă spre bucătărie. Și ea avea chef să plângă.

Capitolul XIV

Cheia se răsuci în broască. Toate capetele se întoarseră spre ușă, în afară de cel al lui Mercedes. Știa ce veste aduceau Tacones și El Cura: condamnarea ei la moarte.

Micul ucigaș avea chipul și mai palid ca de obicei. Aruncă cheile pe pernă, nu se uită la Mercedes și spuse fără menajamente:

— Discul este pe platan.

O frază banală și prostească, dar care aduse un curent rece în încăpere. Însemna că Mercedes mințise, și dacă mințise...

Esperenza își reveni prima.

— Spune-ne adevărul Mercedes. De ce nu l-ai avertizat pe Tacones? Lucrai cumva cu Gutierrez?

Încă de la plecarea lui Mendoza. Mercedes își pregătise o ultimă bravadă. Fără prea mari speranțe, însă.

— Nu am minţit, afirmă ea. El Dorado a aflat probabil de la unul dintre voi că ascult acel disc. Este o persoană diabolică. (Vocea i se înălță cu o octavă) Sunt sigură că este agent american. Uitați-vă la mâinile lui: așa arată palmele unuia care taie trestie de zahăr? A venit aici ca să vă distrugă! În definitiv, ce motiv aș avea să vă trădez?

Frumoasă tiradă. Situația oscilă din nou. Nimieni nu scoase un cuvânt. Mercedes ar fi înclinat balanța în favoarea ei, dacă nu ar fi intervenit Jose Angel. Fostul luptător în Legiunea Caraibelor spuse calm:

— Cred că El Dorado nu minte. Simt când cineva e necinstit, iar Mercedes are un motiv să ne trădeze. Comuniștii sunt pe cale să se alieze cu guvernul. Îi incomodăm. Au procedat la fel și la Bogota. Cei care nu i-au urmat au fost lichidați sau predați poliției. Știu bine, am fost acolo.

Vorbise fără urmă de patos, dar cuvintele lui avură efectul exploziei unei grenade în apartament. Lui Mercedes i se tăiase respirația. Nu s-ar fi gândit niciodată că atacul putea veni din acea parte.

Îi privi pe rând pe toți. Chipurile lor exprimau intransigență, ostilitate, neîncredere. Malko era singurul care nu o privea.

Atunci, ceva se rupse în ea. Douăzeci de ani de clandestinitate, de minciuni, de oboseală. Cu prețul morții, își dorea eliberarea, fie chiar și pentru o clipă. Inconștient, căuta poate împăcarea cu sine.

— Imbecililor! șuieră ea. Sunteți niște imbecili amărâți. Voi și comploturile voastre. Niște romantici incapabili, care vor pierde întotdeauna. *Desperados*, asta sunteți. Poporul nu e de partea voastră. Singuri, sunteți pierduți. Fidel e un imbecil, iar Che era un fanatic. Ăsta-i adevărul. Veți fi măturați din calea noastră.

Exclamația lui Esperenza fu un adevărat strigăt de durere. O parte din universul ei se năruia. Cea care vorbise așa era femeia pe care o iubise, o admirase, o invidiase!

— Ai vrut să ne ucizi! strigă ea.

Mercedes o măsură din cap până în picioare. Își regăsise stăpânirea de sine și își bătea joc de tot.

— Da! Nu mai folosiți la nimic, sunteți niște paiațe!

Se îmbăta cu propriile cuvinte, fericită și îngrozită în același timp.

— Târfă idioată! răcni El Cura.

Dintr-o singură mișcare, Mercedes se răsuci și se năpusti la fereastră. N-ar fi avut timp să o deschidă, dar spera să treacă prin ea. Jose Angel traversă încăperea și o placă la picioare; ea căzu pe mocheta albă. De sub rochia ridicată i se vedea slipul negru. Priveliștea avea un aer ușor obscen. Cu toate că se zbătea furioasă, Jose Angel o țintui pe mocheta albă, cu gesturi precise și calme.

— Să nu-i faci vreun rău! strigă Esperenza.

Jose o lovi ușor cu dosul palmei peste ceafă, și profitând de amețeala ei, o ridică pe umăr. În treacăt, El Cura se holbă la coapsele dezgolite, cu o privire nedemnă de un cleric. Mercedes avea picioare lungi și minunat conturate, puse în valoare de ciorapii strălucitori.

Jose o aruncă pe patul lui Esperenza și închise ușa. Încăperea nu avea altă ieșire, și nici o altă mobilă decât patul. Puteau sta liniștiți în privința ei.

— Ticăloasa trebuie silită să vorbească, spuse Tacones pe un ton strident, ca să aflăm de ce a făcut asta.

— Târfă idioată, mormăi El Cura atât.

El Cura era pentru interogatoriu, dar nu din aceleași motive. Saliva de poftă.

Esperenza amuțise: problema o depășea. Căută ajutor la Malko, dar acesta întoarse privirea: nici el nu prevăzuse un asemenea incident. Pe un ton calm, ca de obicei, Jose fu acela care trase concluzia.

— Cred că cel mai bine ar fi să o omorâm imediat, spuse el. Nu vom afla mare lucru de la ea. Știm pentru cine lucrează. E de ajuns. De acum încolo ne vom feri.

— De ce să o ucidem? întrebă Malko.

Jose și Tacones îl priviră de parcă spusese o enormitate.

— Tu întrebi asta, El Dorado? zise cu amărăciune Tacones. Doar a vrut să te omoare...

— Ești nebun...

Malko înțelese că dacă insista, risca din nou să-și atragă bănuieli. Tăcu. Chipul lui Esperenza devenise aspru, brăzdat, cu ochii trași în fundul capului. Suferința interioară i se citea în fiecare rid de pe frunte. Nu era făcută pentru asemenea situații. Pentru ea, revoluția încă era o aventură frumoasă, plină de lirism, de fericire, de abnegație.

Cu toate acestea, crease comandoul popular de rezistență. Trebuia să-și asume responsabilitatea. Închise o clipă ochii și respiră adânc.

— Tovarășul Jose are dreptate, spuse ea. Sunt pentru moarte.

Ridică mâna fină. Tacones și El Cura o imitară. Jose ezită o secundă, apoi li se alătură. Numai Malko nu schițase nici un gest. Sub privirea lui Esperenza, spuse:

— Prefer să mă abțin. Nu pot fi judecător și parte implicată în același timp. Nu e normal.

Cele patru mâini se lăsară în jos. Totul mirosea a teatralism ieftin. Malko se întrebă cum ar fi putut să o salveze, fără să se pună pe el în pericol.

— Trebuie să o ucidem aici, zise Jose, altfel e prea periculos.

Esperenza suferise parcă o dedublare. Tonul vocii devenise neobișnuit de rece și de impersonal.

— Fără zgomot, îi imploră ea, directorul televiziunii locuiește dedesubt.

Tacones pusese deja mâna pe pistolul P. 08.

— Pot să trag printr-o perniță, sugeră el, sau pot să sparg fundul unei sticle și să pun vată în ea. E eficace.

Jose clătină din cap.

— Nu, camera de evacuare face un zgomot îngrozitor.

Tăcere. Toate privirile se întoarseră spre Jose, la fel de calm și de tăcut. Ridică din umeri cu indiferență.

— Sunt de acord, dar ne trebuie un prosop mare din cauza mochetei.

Malko înghețase de groază: o crimă pregătită cu sânge rece, în plin centrul Caracasului. Privi cerul albastru, ca să se convingă că nu visa. Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi anunțat că este agent american, așa cum îl acuzase Mercedes?

Simplu: n-ar fi reușit să o salveze, și ar fi fost și el ucis...

— Ar fi mai bine să o amețim mai întâi, sugeră Jose, ca unul care se pricepea.

Tacones și El Cura se uitară unul la altul. El Cura scoase din buzunar o monedă de un bolivar și o aruncă în aer, prinzând-o pe dosul palmei.

— Cap, tu, pajură eu.

Era cap.

Privi în jur, apoi se duse în bucătărie și se întoarse cu un sucitor mare de patiserie.

— Să-i dăm drumul, spuse el.

— Așteptați, strigă Esperenza. Vreau să vorbesc cu ea.

Se ridică și aduse din bucătărie un scaun pe care îl așeză în mijlocul camerei. Scaunul de lemn părea ceva deplasat pe mocheta albă și luxoasă. Esperenza avea aproape aceeași culoare.

— Acum putem începe, zise ea.

Tacones deschise ușa. Mercedes stătea pe pat. Își cuprinsese genunchii cu mâinile, și în aparență părea calmă.

— Vino, spuse Tacones.

În vocea lui se simțea o urmă de căldură. Mercedes se ridică fără un cuvânt, trecu prin fața lui și se opri în dreptul grupului. Esperenza se silea să nu o privească.

— Așează-te pe acest scaun.

Mercedes se supuse. La vederea decorului, inima ei vibră brusc de speranță. Crezu că prietenii ei puseseră la cale un soi de proces pentru a o impresiona și a-i cere să recunoască anumite fapte, sau ceva asemănător.

Esperenza se postă în fața ei. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât și le ascunse la spate. Avea senzația că trăia un coșmar. Cei trei bărbați stăteau în picioare în spatele ei, Malko puțin mai departe, lângă fereastră. Dacă în acea clipă ar fi văzut o mașină de poliție, ar fi deschis fereastra și ar fi urlat.

Esperenza se străduia să o privească fix pe Mercedes, care făcea același lucru. Tăcerea devenise insuportabilă.

— Am examinat cazul tău, spuse Esperenza, și te-am declarat în unanimitate vinovată, mai puțin o singură persoană.

Tăcu. Urmarea era mult mai dificilă.

— Te-am condamnat la moarte, conchise ea dintr-o suflare.

Mercedes se foi pe scaun. Tacones se postă rapid în spatele ei și îi puse pistolul în ceafă. Avea ceafa țeapănă, dar corpul i se muiase. Maxilarul îi căzu ușor și înțelese că soarta îi fusese pecetluită.

Cu privirea rătăcită, asculta fără să o audă pe Esperenza care îi explica motivul pentru care se hotărâseră să o ucidă. Concluzia era cu atât mai dură cu cât nu se aștepta de fapt să moară. Începu să tremure convulsiv, fiind nevoită să-și strângă mâinile între genunchi ca să le oprească din tremurat.

El Cura se postase și el în spatele scaunului. Esperenza se depărtă. Jose, aflat în fața condamnatei, îl căută cu privirea pe El Cura și îi făcu un semn imperceptibil din cap.

Tacones de abia avu timp să se dea la o parte. Sucitorul de patiserie se abătu asupra capului lui Mercedes, dar aceasta se mișcă. În loc să o năucească, lovitura îi smulse o parte din ureche, împroșcând sângele în jur.

Mercedes scoase un urlet și țâșni de pe scaun cu mâinile întinse.

Jose nu scosese pumnalul. Nu voia să o înfricoșeze inutil. Ea se aruncă literalmente în brațele lui și se rostogoli pe jos, lăsând o dâră lungă de sânge pe mocheta albă.

Paralizat de groază, Malko întoarse imediat capul.

Jose reușise să-și degajeze mâna dreaptă și să scoată pumnalul de la carâmbul ghetei.

Lovi de sus în jos, în momentul în care Mercedes se ridicase să fugă. Lama pătrunse lângă gât, înfigându-se douăzeci de centimetri, și se înțepeni în omoplat. Prea sus.

Într-o tresărire disperată, Mercedes se smulse și se rostogoli pe podea. Sângele îi țâșnea din claviculă. În genunchi, ca un animal rănit, ea privi o clipă grupul și se năpusti clătinându-se spre ușă.

Tacones ridică pistolul. Esperenza îl opri cu un strigăt isteric:

— Nu!

Jose tăcea, dar avea trăsăturile contractate. O asemenea situație nenorocită se întâmpla una la o sută, mai ales că era vorba de o femeie în putere, iar el cunoștea resursele corpului uman.

Se aplecă și o interceptă pe Mercedes, lovind-o în coapsă și în stomac. Cu un strigăt groaznic și cu ochii holbați, ea se ridică o clipă, căzu pe o parte, se ridică și se năpusti din nou.

Nu voia să moară.

De această dată, Jose Angel era în spatele ei. O prinse de braț, o răsuci și îi dădu o lovitură cumplită în piept.

Sub imperiul șocului, Mercedes rămase un moment nemișcată. Cu sufletul la gură, Malko crezu că murise, dar când lama ieși din carne, ea o apucă zdravăn și o strânse. Încercând să-l împiedice pe Jose să lovească din nou, aproape că își secționă degetele. În același timp, se lipi de călăul ei, pentru a nu-i da posibilitatea să lovească.

Urmă o învălmășeală. Mercedes căzu mai întâi în genunchi, palmele ei însângerate lăsând două amprente pe mochetă, apoi pe o parte și nu mai mișcă. Rochia sfâșiată îi dezgolise pieptul.

Jose se ridică bui :ăcit, acoperit și el de sânge. De mult nu mai făcuse o treabă atât de murdară. Vru să-și pună pumnalul la loc, dar un geamăt slab îl opri: Mercedes horcăia și zgâria covorul cu unghiile.

Nu murise.

Adunați în jurul lui Jose, ceilalți priveau scena, amuțiți de

groază. Esperenza își mușcase mâna până la sânge ca să nu urle. Chiar și Tacones se înverzise.

Jose înțelese că nu aveau de gând să miște un deget. Se aplecă din nou și scormoni cu vârful lamei în grămada sângerândă de la picioarele lui, până ce găsi un loc călduț, și acolo înfipse pumnalul dintr-o lovitură.

Horcăitul încetă de parcă cineva ar fi oprit un disc. Trupul lui Mercedes se cutremură.

Jose se ridică încet. În anumite momente, era foarte dificil să-și mențină reputația.

Se sprijini de masă și își șterse de cămașă mâinile pline de sânge și de vomă. Numai după asta puse la loc pumnalul.

— Aduceți o cuvertură, spuse el. Nu o putem lăsa așa.

Tacones și El Cura aduseră o pătură și înfășurară trupul lui Mercedes în ea. Frumoasa mochetă albă era presărată cu urme de sânge. Greu de dus la curățătorie.

Jose își șterse palmele umede, iar cei doi camarazi ai lui duseră corpul în hol. În urma lui Mercedes rămăseseră petele infame și o pereche de escarpeni.

— Luați mașina, și întorceți-vă repede, spuse Esperenza dintr-o suflare. O găsiți în garaj. Am să curăț eu mocheta.

Zece minute mai târziu, cei trei coborau pe scara de serviciu. Copleșit de dezgust, Malko închise ușa în urma lor. Esperenza dispăruse din salon. O găsi la ea în cameră, întinsă pe pat și plângând cu sughițuri. Mișcările convulsive ale umerilor îi aduseră aminte de ultimele spasme ale lui Mercedes.

Revoluția nu era făcută pentru fetițele bogate.

Capitolul XV

Trei muncitori de la Hotelul Tamanaco, urcați pe o scară, împodobeau intrarea cu drapele americane. Ralph Pleurfoy dădu drumul perdelei și îl fixă pe Malko. Era la fel de elegant, dar o cută adâncă și verticală îi brăzda fruntea.

— Sunteți sigur că veți afla la timp?

Amintirea călătoriei lui Nixon în Venezuela în 1958 le era încă proaspătă în minte. Nenorocitul fusese practic linșat de mulțime, dezbrăcat, și numai intervenția agenților secreți venezueleni îl salvase. În urma acestei vizite, ambasadorul își dăduse demisia, împreună cu un număr însemnat de consilieri speciali, de genul lui Ralph Pleurfoy.

Malko îi înțelegea neliniștea, dar avea și el nervii lui. Ochii aurii își pierduseră strălucirea, iar oboseala pe care o încerca era profundă.

Mercedes murise de patru zile. Poliția nici măcar nu-i găsise cadavrul. El Cura o îngropase în jungla pustie, între Caracas și La Guaira. Mocheta din apartamenul lui Esperenza își recăpătase albeața sclipitoare. Nici Ramos nu fusese găsit. Violența era ceva obișnuit în Caracas, așa că nimeni nu se mirase.

Comandoul popular de rezistență fusese profund marcat de trădarea lui Mercedes. În loc să o descurajeze pe Esperenza, acest lucru îi stârnise mai degrabă orgoliul. Malko o simțea maturizată, înăsprită. Atmosfera din primele zile se schimbase. Complotiștii se întâlneau mai rar. Nu mai aduseseră niciodată vorba despre execuția lui Mercedes. Malko locuia în continuare la Bobby, dar Tacones dispăruse. Se vedeau doar în apartamentul lui Esperenza. Când Malko voia să meargă în oraș, împrumuta vechiul Mustang roșu.

Hotelul Tamanaco, aflat la câteva sute de metri de restaurantul lui Bobby, mișuna de agenți secreți. Centrul de comandă se afla în

apartamentul 888, acolo unde Pleurfoy îl primise pe Malko. Se revedeau pentru a doua oară de la moartea lui Mercedes. Esperenza căpătase deplină încredere în el. Era aproape sigur că putea interveni la timp pentru a împiedica acțiunea îndreptată împotriva vice-președintelui. Din nefericire, era singurul care putea să o facă...

Probabil că Ralph Pleurfoy se gândea la același lucru, căci repetă:

— Vice-președintele sosește peste două zile.

Enervat, Malko îi replică sec:

— Dacă nu aveți încredere în mine, arestați-o. E de ajuns, nu? Așa puteți fi liniștiți. I-au lichidat pe Mercedes și pe cei din banda lui Gutierrez.

Americanul avu un gest de neputință.

— Dacă îi arestez, după două ore vor fi liberi, la intervenția tatălui lui Esperenza. Știe cu ce se ocupă fata lui, dar asta îl amuză. Guvernul nu-i poate refuza nimic: este proprietarul a două dintre cele mai importante canale de televiziune.

— Cu toate acestea, fiica lui a participat la o crimă...

Pleurfoy se îmbufnă.

— Pe cei de aici e greu să-i impresionezi cu atât de puțin. La ultima revoltă de la universitate, drăguța de Esperenza a adus în campus o țeavă de DCA, și toată lumea s-a amuzat ca de o glumă bună. A primit o amendă de cinci sute de bolivari.

— Dacă le-ați spune că plănuiesc asasinarea vice-președintelui?

— Nu mă vor crede. Primesc informări despre atentate din trei în trei zile. Castro însuși a susținut că e nevoie de cincizeci de războaie ca cel din Vietnam. Cum nu au la dispoziție vietnamezi, cred că pericolul nu există. Cei de la Digepol sunt convinși că totul va fi în regulă și că adepții castrismului se vor mulțumi să împrăștie manifeste, să poarte berete negre și să agite pumnul...

— Lirismul este mai cu seamă verbal, aici în America Latină...

Malko se ridică. Nu-i plăcea să stea prea mult în compania lui Pleurfoy, și refuzase mereu întâlnirea cu venezuelenii de la Digepol.

— Contați pe mine, îl asigură el, dar nu faceți gafe de genul filării discrete...

Pleurfoy păru jenat.

— Mi-am permis să chem de la Washington doi băieți pe care îi cunoașteți bine...

La auzul celor spuse, Malko păru să explodeze.

— Vreți să spuneți că Chris Jones și Milton Brabeck sunt aici?

— În camera 929. I-am adus pentru protecția dumneavoastră.

Lui Malko îi sări țandăra.

— Cel mai bun mod de a mă proteja este să-i convingeți să stea închiși în cameră și să-și greseze pistoalele. Dacă am nevoie de ei, vă voi anunța...

— N-aș vrea ca povestea cu Gutierrez să se repete, protestă Pleurfoy. Fără ea am fi ajuns departe.

— Iar eu...

Cu mâna pe clanță, Malko spuse:

— Am întâlnire cu Esperenza. În momentul în care voi avea noutăți, am să vă dau de știre. De abia atunci Chris și Milton îmi vor fi utili.

— Apropo, ceva noutăți din Cuba?

Pleurfoy afișă un aer impasibil.

— *Maracay* a fost scufundat de una dintre fregatele noastre. Navy a difuzat un raport, făcând cunoscute numele celor două corpuri recuperate. Nu s-a înregistrat nici o reacție neobișnuită.

Malko nu reușea să scape de neliniștea surdă pe care o încerca.

Dacă ceilalți descopereau cine era în realitate, viața lui n-ar fi valorat nici cât un bolivar găurit.

— Pe mâine, spuse el.

Zi și noapte, cineva stătea lângă telefon în apartamentul de la Tamanaco, gata să-i sară în ajutor. Malko se urcă într-un taxi. Din precauție, nu venise cu Mustangul, mult prea ușor de reperat.

Ura misiunea de agent dublu pe care și-o asumase.

Circulația era la fel de nebunească. Caracasul fusese proiectat ca un oraș american, cu străzi intersectându-se în unghi drept, dar dezordinea spaniolă triumfa întotdeauna și mașinile formau ambuteiaje din care se ieșea cu greu. Un drum de la Tamanaco la Centrul Simon-Bolivar dura aproape o oră.

Esperenza îl invitase la cină la ea acasă. Cu cât sosirea vicepreședintelui era mai aproape, cu atât fata devenea mai nervoasă. Picta ore în șir niște pânze absolut demente, sau imprima manifeste pe care niște tineri plini de coșuri le lipeau apoi pe pereți.

Din când în când apărea și caraghiosul de El Cura. Pentru a mări fondurile comandoului popular de rezistență, își luase obiceiul să viziteze sistematic imobilele șic din Altamira, strângând bani în

scopuri absolut imaginare. Trebuie spus că jucând rolul bunului samaritean, împărțea produsul activităților lui cu Tacones și Jose.

Jose Angel se ocupa cu treburi misterioase. Poposea în mijlocul lor pe neașteptate, mereu politicos și distant, dar Malko avea impresia că nu mânca niciodată pe săturate. Era însă prea mândru să accepte ajutor de la Divina sau de la celelalte fete pe care le cunoscuse prin speluncile din Caracas. Se obișnuise de mult să flămânzească. Aștepta cu nerăbdare venirea vice-președintelui. Lipsa de activitate îl apăsa.

Malko parcă Mustangul roșu și intră în clădirea în care locuia Esperenza.

Tânăra purta colanți de un roșu aprins și o rochie foarte scurtă închisă pe gât. O veselie artificială o făcea să izbucnească brusc în râs, de parcă voia să-și abată gândurile în altă parte.

Malko îi sărută mâna și fata se lipi de el. De la moartea lui Mercedes, își revărsase asupra lui Malko cele mai variate sentimente. Îl mângâie pe obraz, cu vârful degetelor prelungi.

— Nu vom putea cina aici, El Dorado, spuse ea. Tatăl meu mi-a cerut să ies cu el astă seară. Se întâlnește cu niște prieteni din străinătate. I-am spus că vin cu un băiat sosit de curând la Caracas.

— Crezi că prezența mea e indispensabilă? Ne-am putea întâlni după aceea...

— Nu, vreau să mă însoțești, spuse ea. Mergem la « Dolce Vita ». Păstrez multe amintiri neplăcute despre ultima cină acolo. Se pare că e vorba despre o femeie foarte frumoasă, îl avertiză Esperenza în ascensor. Să nu-i faci prea multă curte...

Malko o asigură de bunele lui intenții. Nu-i trebuiau necazuri în plus.

— Vice-președintele va sosi în curând, remarcă el. Încă nu mi-ai spus nimic despre proiectele tale. Înseamnă că nu ai încredere în mine.

Ea i se aruncă spontan de gât.

— Ești nebun! Am mai multă încredere în tine decât în toți ceilalți, pentru că ești un erou și pentru că te iubesc, adăugă ea pe un ton mai scăzut. Vei fi alături de mine și mă vei apăra. Mâine dimineață am să-ți explic modul în care vom acționa, iar tu doar vei privi. Va fi formidabil!

Ochii îi străluceau de atâțare, ca ai unei fetițe care se pregătește să joace o farsă cuiva.

— Prietenii lui Mercedes vor vedea că trebuie să țină seama de noi, adăugă Esperenza, și că nu suntem niște amatori. Lumea întreagă va vorbi despre comandoul popular de rezistență!

Vorbea atât de tare încât două femei se întoarseră spre ei. Esperenza nu le dădu atenție. Prin vinele ei curgea sângele rasei care dăduse naștere lui Zapata și lui Bolivar. Revoluție în stare pură. Malko se simți îngrozitor de trist pentru ea. Dacă ar fi putut să-i spună adevărul, să oprească destinul și să șteargă tot ce se petrecuse de la venirea lui la Caracas.

O ajută să urce în Mustang și se așează la volan.

— Rămânem în Caracas după acțiune? întrebă el pe un ton detașat.

— Da. Pentru noi, aici este locul cel mai sigur, dar ceilalți vor pleca la Maracaibo. Unul dintre prietenii noștri are acolo un mic hotel, Vera-Cruz, și îi va ascunde acolo. Dacă lucrurile se înrăutățesc, pot trece ușor granița în Columbia.

Coborâră pe bulevardul Abraham-Lincoln până la Chaquaito. Malko lăsă Mustangul în parcarea subterană. În momentul în care se pregăteau să iasă din mașină, un gând îi veni în minte.

— Apropo, cu ce treburi se presupune că am venit la Caracas?

— I-am spus tatălui meu că faci prospecțiuni geologice pentru Creole și că ai venit să-ți cheltui banii aici cu fete frumoase.

Înainte de a intra în bar, ea îi strecură lui Malko în buzunar un sul de bancnote.

— Aceștia sunt banii pe care i-ai câștigat cu sudoarea frunții, spuse ea malițioasă. Nu trebuie să ai scrupule, tatăl meu mi i-a dat. Mă iubește foarte mult.

* * *

Discoteca era cufundată în întuneric. Restaurantul se afla în dreapta intrării, cu un nivel mai sus decât restul localului. Esperenza se îndreptă spre o masă aflată la capătul ringului. Un bărbat slab, cu o mustață fină, părul negru pieptănat spre spate și cu un aer simpatic, se ridică. Era tatăl lui Esperenza.

Lângă el era așezată o splendoare de fată blondă, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, într-o rochie de muselină galbenă.

Malko avu brusc impresia că tălpile îi sunt de plumb. Fata blondă era suedeza de la Sam Lord's Castle.

Capitolul XVI

În acel moment, Malko înțelese semnificația expresiei „a-și lua picioarele la spinare". Suedeza îi surâdea ademenitor. expunându-și pieptul provocator.

Nevinovată, Esperenza îi întoarse surâsul, crezând că ei îi era adresat. Lângă blondă stătea un bărbat cu ochelari în care Malko îl recunoscu pe soțul ei. Tatăl lui Esperenza îi strânse cu putere mâna, în timp ce Esperenza se comportă destul de rece față de suedeză și de bărbatul ei.

— Birgit și Knut sunt în vacanță, explică tatăl lui Esperenza. Knut este corespondentul nostru la Stockholm.

Birgit păstră mâna lui Malko într-ale sale îndeajuns de mult pentru a putea fierbe un ou. Surâsul ei stârni în sufletul lui Esperenza o ură clocotitoare. Seara se anunța tensionată.

Venezueleana se strânse între tatăl ei și Malko, șoptindu-i acestuia din urmă:

— O cunoști pe această târfă blondă?

Din nefericire. Birgit nu pricepea spaniola. Își lipise coapsa de cea a lui Malko. începând să exploreze teritoriul cu mâna dreaptă, dar avu surpriza să dea peste mâna lui Esperenza, care și ea își apăra cucerirea.

Venezueleana tresări puternic și Malko avu senzația că atmosfera de la „Eve" era gata să explodeze. Esperenza o ciupi cu violență pe suedeză de mână.

Birgit strigă ușurel. Tatăl lui Esperenza se aplecă galant spre ea.

— V-ați lovit?

— M-a mușcat o afurisită de gânganie, spuse suav Birgit în engleză.

Incidentul îl ajută pe Malko să evite răspunsul la întrebarea jenantă a lui Esperenza. Dacă mințea. risca să fie contrazis de

incendiara Birgit. Dacă spunea adevărul, trebuia să explice unde o întâlnise...

Suedeza îl salvă încă o dată. După ce goli dintr-o înghițitură cupa de șampanie, anunță:

— Am chef să dansez.

Ochii strălucitori erau ațintiți asupra privirii aurii a lui Malko... Acesta se ridică, dar fu reținut pe furiș de Esperenza.

Birgit se îndreptă spre ring, ondulându-și șoldurile splendide, spre marea încântare a tatălui lui Esperenza. Soțul suedezei atacase bine dispus al șaselea pahar de J & B. De multă vreme, viața lui sexuală era doar o amintire.

Văzându-l pe Malko ridicându-se, lui Esperenza îi veni să mănânce nori. Tatăl ei remarcă amabil:

— Frumoasă fată, nu-i așa?

Privirea lui Esperenza ar fi putut scufunda și un portavion. Hotărât lucru, toți bărbații erau la fel. Ce motiv avea fata aceea să se arunce în brațele lui gringo al ei?

Parcă i-ar fi aparținut.

Se uită spre ring. Birgit își pusese capul pe umărul lui Malko, încolăcindu-i gâtul cu brațele. Își lipise atât de tare bazinul de Malko, de parcă deveniseră amândoi frați siamezi. Tânăra venezueleană fu cuprinsă de o furie oarbă. Dacă tatăl ei n-ar fi fost acolo, ar fi năvălit pe ring și i-ar fi scos ochii blondei, călcându-i în picioare.

Se apropie de soțul lui Birgit, plimbându-i sânii pe sub nas.

— Am chef să dansez.

El o contemplă prin lentilele fumurii, la fel de excitat ca o cârtiță.

— Nu știu să dansez.

Tatăl ei o auzise și o luă de mână.

— Haide, *guapita*, fă-l pe tatăl tău să stârnească invidia.

Fără chef, fata îl urmă pe ring. Nu avea cum să-și exercite forța de seducție și să stârnească gelozia lui Malko, ceea ce o făcea să turbeze de furie. Trecând pe lângă pereche, îi aruncă lui Malko o privire în stare să provoace un cutremur. Birgit observă și ea, și în ochi îi sclipi și mai multă voluptate.

Esperenza simțea că înnebunește.

La un moment dat, zări la bar o siluetă cunoscută: Jose Angel. Ucigașul din Legiunea Caraibelor fusese cândva bodyguardul patronului de la „Dolce Vita". Când era lefter, venea și bea un pahar la bar.

— Scuză-mă, îi spuse Esperenza tatălui ei. Am văzut un prieten, aș vrea să îl invit la masa noastră.

Îl lăsă baltă în mijlocul ringului și se repezi spre bar. Jose ar fi fost un leac excelent pentru suedeză. Urma să se socotească mai târziu cu El Dorado.

Cu o furie crescândă, Esperenza realiză că se îndrăgostise nebunește de ochii aurii ai lui gringo al ei.

* * *

Malko se simțea sufocat de îmbrățișarea umedă a lui Birgit. Vorbea mult mai mult decât în noaptea când făcuseră dragoste în Barbados. Părea ferm hotărâtă să recidiveze, ceea ce nu coincidea cu planurile lui Malko.

— Cred că fata în compania căreia suntem astă seară e foarte susceptibilă, îi spuse el prudent. Ar fi mai bine să nu-i spui că ne cunoaștem.

Birgit îl privi uimită, cu ochii ei mari și albaștri.

— De ce? Nu am făcut nimic rău.

I-ar fi trebuit mult timp să-i explice diferențele sociologice între Venezuela și Scandinavia.

— E foarte geloasă, insistă el. Mai e și soțul dumneavoastră. Jenant...

Birgit ridică nepăsătoare din umeri.

— Lui nu-i pasă. Nu face niciodată dragoste.

— Știe că...

— Desigur. îi spun tot. zise ea foarte șocată. Nu sunt o mincinoasă.

Deodată, Malko tresări. Esperenza se îndrepta spre ei. urmată de Jose Angel!

O ținea neîndemânatic pe după umeri pe Esperenza, și perechea lor se apropie încet, încet de Birgit și de Malko. Acesta auzi în spatele lui o voce îndărătnică și scrâșnită:

— Schimbați partenera!

Esperenza nu așteptă vreo reacție la propunerea ei. Îl smulse literalmente pe Malko din brațele lui Birgit și se lipi de el într-un mod care îl făcu pe tatăl ei să-și spună că nu o crescuse cum trebuia.

Îi mușcă până la sânge urechea lui Malko. șoptindu-i:

— Te excită, nu-i așa. târfa asta blondă! Numai că nu tu ai să faci dragoste cu ea, ci Jose!

Nebunia erotică a lui Esperenza nu cunoștea limite.

— Tu nu știi că Jose face dragoste foarte bine, continuă ea neînduplecată. Le face să juiseze chiar și pe târfe.

Se îmbăta cu propriile vorbe. Îl sărută furioasă pe Malko, cu ochii pierduți și cu limba agresivă. Rămase nemișcată în mijlocul ringului, fără să-și dea seama că dansul lent se transformase într-o melodie ritmată.

Dacă ar fi știut că lui Malko nu-i păsa de Birgit! Nu-și dorea decât ca ea să dispară pe o altă planetă, înainte ca o adevărată catastrofă să se producă. Suedeza își petrecuse brațul pe după gâtul lui Jose și dansa tot atât de tandru cum o făcuse cu Malko. Jose îi plăcea. În momentul în care discul se opri, ea îl sărută fără rușine.

Tatălui lui Esperenza îi cam ieșiseră ochii din cap: fata lui se purta ca o târfă, iar soția invitatului lui se săruta cu un bărbat pe care îl cunoștea de zece minute. Nu se putea spune că nu avea motive să fie șocat.

La masă, situația degenera și mai tare.

După a treia cupă de Moët et Chandon, Birgit consideră că Jose era un bărbat pe gustul ei. Îngrozit. tatăl lui Esperenza văzu mâna suedezei pipăind coapsa lui Jose până în dreptul unei zone care numai coapsă nu se putea numi, și oprindu-se acolo. Pe chipul ei se citea o nevinovăție fără seamăn.

Malko se gândea cum să scape de Birgit și de soțul ei, înainte ca aceasta să-și povestească întreaga viață. Cu capul sprijinit de banchetă, Jose se lăsa mângâiat cu indiferență. Situația îi amintea de momentele frumoase petrecute în casele de toleranță din Panama City. cu diferența că aici nu trebuia să plătească.

— Nu sunteți obosit? îl întrebă Malko pe soțul suedezei. S-a făcut cam târziu.

Celălalt îi aruncă o privire tulbure de beție. surâse aiurea și împinse la o parte paharul. Engleza lui era cam bolovănoasă dar destul de inteligibilă.

— Aveți dreptate. Mă duc să mă culc. O însoțiți dumneavoastră pe Birgit. Îi place să danseze. În caz că bea prea mult, aduceți-i aminte că stăm la 817.

Se ridică. salută discret și se îndepărtă împleticindu-se. Birgit nici măcar nu-și retrase mâna. Tatăl lui Esperenza înghiți șampania cu noduri. Dacă ar fi știut. nu i-ar fi invitat.

Birgit începu să-l sărute mărunt pe Jose, pipăindu-i gâtul cu vârful limbii. Acesta nu avusese parte niciodată de asemenea subtilități. Își înfipse mâna stângă în sânul tinerei, frământându-l cu putere. Încântată, ea dădu capul pe spate, pipăindu-l și mai tare pe Jose.

Cu privirea întunecată și răzbunătoare, Esperenza își contempla opera. Murea de poftă să-și desăvârșească răzbunarea, convinsă că Malko o dorea nebunește pe suedeză.

Văzând chipul stacojiu al tatălui ei, își dădu seama că trebuia să facă ceva ca să evite un infarct.

— Hai să mai bem un pahar acasă, sugeră ea. Jose, vino și tu cu prietena ta.

Pentru că vorbise în spaniolă, Birgit nu reacționă și continuă liniștită să-l împingă pe Jose spre un atentat la pudoare. Acesta se ridică, ascultând-o pe Esperenza. Devenise brusc decent. Tatăl lui Esperenza găsi situația absolut dezgustătoare și excitantă în același timp.

Cu regret, Malko se ridică. O pusese pe Birgit în gardă față de Esperenza dar nu față de Jose.

— Bună seara, tată, spuse Esperenza pe un ton fără replică.

Aiurit, acesta nu reacționă. În mintea lui, simbolurile falice dansau o sarabandă nebunească. Simți un imens regret văzând-o pe Birgit îndepărtându-se.

Dacă o venezueleană ar fi făcut în prezența soțului ei măcar o zecime din ce făcuse aceasta, bărbatul ar fi împușcat întreaga asistență, amanții trecuți, prezenți sau viitori.

Pipăi mașinal patul de lemn al micului pistol de calibru 38 pe care îl purta întotdeauna la brâu, și ceru nota de plată. Stranie seară. Hotărât lucru, fetița lui crescuse mult. Ar fi preferat să se ocupe de revoluțiile ei, era mai bine pentru sănătatea morală.

* * *

Esperenza privi în oglinda retrovizoare Bentley-ului și roși. Birgit își aplecase capul spre pântecul lui Jose. Părul ei avea o mișcare de du-te vino. Părea că nu-i păsa de Malko și de Esperenza.

— E frumoasă prietena ta! îi șopti ea lui Malko, dar târfele de la Galipan nu fac așa ceva într-o mașină în mers.

Fără să vrea, îl dorea nebunește pe Malko.

Acesta tăcea ca un pește. Atâta vreme cât Birgit era în preajmă, pericolul era imens.

— Unde mergem?

— La mine.

— Îl conducem acasă pe Jose?

Turbată de furie, ea șuieră:

— Va să zică tot o dorești pe vaca asta blondă, mama ei de târfă! Ei bine, ai s-o vezi regulându-se.

Acceleră de furie.

— Facem o pauză? întrebă calm Malko.

Esperenza era dezlănțuită.

— Jose va face ce va vrea cu ea. Dar dacă o atingi, de mâna mea mori.

În vocea ei se îngemănau nedreptatea cu lubricitatea.

Opri brutal Bentley-ul și urcară tăcuți în ascensor. Jose era puțin surprins, dar plăcut amețit de șampania Moët et Chandon băută. Malko își spuse că în definitiv era mai bine să o aibă pe Birgit sub ochii lui.

Imediat după ce intră, Birgit se repezi la pick-up, puse un disc, își scoase pantofii și începu să danseze pe loc, într-o manieră care ar fi făcut și un cimpanzeu să roșească. Mișcările sacadate din pântec erau adresate lui Jose, care se așezase pe o pernă. Se apropie de el, până când țesătura ușoară a rochiei îi atise fața.

Bărbatul o apucă brutal de șolduri, pe sub rochie.

Esperenza îl trase pe Malko spre camera ei. Era atât de grăbită, încât își rupse fermoarul și își smulse sutienul. Nu aruncase nici măcar o privire spre posterul lui Che.

Malko vru să închidă ușa spre living.

— Nu, zise Esperenza, surâzând cu răutate. Vreau să vezi ce pierzi.

Îl apucă de cap, forțându-l să privească. Jose o poseda pe Birgit în picioare, lipită de perete, cu o mișcare puternică și ritmică din șale. Birgit se lăsase în voia lui. Îi înconjurase gâtul cu brațele și se sprijinea cu un picior de pernă.

Dezlănțuită, Esperenza se aruncă asupra lui Malko.

— Ești capabil să faci la fel? spuse ea cu răutate.

Birgit se lăsase pe spate, alunecând de-a lungul peretelui. Agățat de ea, Jose continua să o posede cu dinții încleștați. Chipul ascetic șiroia de transpirație din cauza efortului.

Simțind greutatea lui Malko, Esperenza uită de spectacolul de alături. Simți cum ura dispare încet, încet, și o căldură imensă o invadează. Nu se mai gândea la Birgit și nici la Jose. Doar pântecul îi vibra sub greutatea lui gringo al ei.

Gemu, beată de șampanie, de dorință, de situația neașteptată în care se afla, și bâigui:

— Iubitul meu gringo, dragul meu gringo cel blond...

* * *

Se făcuse trei dimineața. Esperenza somnola, cu capul înfundat în cearceafuri. Ușa rămăsese deschisă și Malko asistase la meciul dintre Birgit și Jose. Cu corpul acoperit de zgârieturi, Jose se odihnea gol, pe spate, cu capul pe o pernă.

Malko o supraveghea pe tânăra suedeză. Până în acel moment totul fusese în regulă. Avusese altceva de făcut decât să clevetească.

Dacă reușea să o scoată discret din circuit, pericolul ar fi fost îndepărtat, chit că ar fi fost nevoit să îi neutralizeze pe ea și pe soțul ei cu ajutorul lui Chris Jones și al lui Milton Brabeck. Cel puțin, aveau să fie și ei utili la ceva... Pentru asta însă, trebuia să o ducă la Hotelul Tamanaco.

Birgit stătea culcată pe o parte. Machiajul i se întinsese și trăsăturile păreau mai fine și mai luminoase. Jose făcuse dragoste cu ea într-una de când intraseră, de parcă nu mai posedase de mult o femeie.

Acum se simțea mulțumită.

Se ridică și se uită la ceas. Era momentul să facă o baie. Ieși tiptil și în treacăt aruncă o privire spre camera vecină, îl văzu pe Malko și îi surâse. Păstra despre întâlnirea lor de la Sam Lord's Castle o amintire uluitoare.

În penumbră, îl văzu pe Malko ridicându-se și îndreptându-se spre ea.

Se lipi imediat de el, simțind cum o cuprinde din nou dorința.

Malko se desprinse cu greu de ea. Mintea îi fierbea ca un ceainic. Birgit îl privi surprinsă și murmură:

— Ești obosit?

— Puțin. Trebuie să te întorci și tu acasă, e târziu.

Ea surâse cu nepăsare.

— Knut doarme. Nu se trezește până la prânz, și se apucă din nou de băut. Așa că...

— Vrei să te însoțesc?

Ea îi aruncă o privire poznașă.

— Ah! Din cauza ei! Ai dreptate, vom fi mult mai liniștiți la hotel.

Își căută slipul și îl îmbrăcă, apoi își puse sutienul. Malko avea doar o idee în minte: să o scoată din apartament înainte ca ceilalți doi să se trezească. Se întoarse cu pași furișați în cameră și începu să se îmbrace.

Tocmai își încheia cămașa, când auzi vocea somnoroasă a lui Esperenza, care îl întrebă:

— Ce faci gringito?

Malko încercă să-și păstreze calmul. Birgit se lupta cu fermoarul sfâșiat de Jose.

— Mă duc să mă culc, sunt obosit.

Vocea era încă tandră și supusă:

— Rămâi aici...

Se pregătea să răspundă. Esperenza se ridică într-un cot și dădu cu ochii de Birgit, care își încheia rochia. Se trezi imediat.

— Pleci cu ea? spuse pe un ton amenințător.

— O conduc la hotel.

Esperenza scoase un sunet ciudat: un amestec de râs prostesc și de scrâșnet furios.

— La hotel, hmm! Vrei să te culci cu ea în mașina *mea*.

— Pot să iau un taxi, zise Malko demn.

— Nu iei nimic, spuse Esperenza tranșant. O lași pe târfa asta pe trotuar, și sper că va fi violată de toți *patoteros* din Caracas.

În spaniolă, fraza fusese lungă și plină de răzbunare. Birgit îl privi neliniștită pe Malko.

— Ce spune?

— E îngrijorată de ce ți se poate întâmpla, traduse el cu o prudență demnă de un ambasador.

Birgit făcu un semn din cap mulțumindu-i. Era o persoană politicoasă. Turbată de furie, crezând că-și bate joc de ea, Esperenza se năpusti asupra ei.

— Am să-i scot ochii târfei tale blonde!

Malko nu avu timp să intervină.

— Îți bați joc de mine, urlă Esperenza dezlănțuită. Dă-o afară!

Jose Angel tresări și se trezi. Gol pușcă, se ridică și se întinse. Esperenza se repezi la el, scuturându-l ca pe un cocotier.

— Tu să o conduci, nu el.

După o noapte de pasiune, mintea lui Jose era golită de gânduri lubrice, ca a unui preot. Mormăi un răspuns neinteligibil și își puse pantalonul. Își recuperă cămașa și ghetele, arătând că era gata de plecare. Birgit îl privi întrebător pe Malko. Nu intuise toate răsturnările de situație.

Jose o conduse spre ieșire și ea nu se opuse. Esperenza nu scoase nici un sunet atunci când văzu ușa închizându-se în spatele lor.

— Ești ridicolă, protestă Malko, n-am dorit-o niciodată pe această fată.

Ochii lui Esperenza îl fulgerară.

— Ei bine, dovedește-mi.

Se întinse pe pat, trăgându-l după ea și alintându-se ca o pisică.

Din nefericire, mintea lui Malko era în altă parte. Îi urmărea mintal pe Birgit și pe Jose, rugându-se ca suedeza să se întoarcă *singură* la hotel.

După zece minute, Esperenza se desprinse de el, țipând furioasă.

— Ăsta e efectul pe care îl am asupra ta?

Confuz, Malko fu nevoit să admită că acela era adevărul: un efect absolut modest.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare...

Privirea ei întunecată era încărcată de bănuieli.

— Tot mai vrei să te duci după ea.

Dacă Malko n-ar fi fost atât de galant, i-ar fi dat o bătaie la fund. Devenise maniacă...

Se ridică demn și începu să se îmbrace.

— Te duci după ea, scheună fata. Sunt sigură.

Sări brusc din pat și se îndreptă spre ușă, deschizând-o cu un gest teatral.

— Ei bine, pleacă! Du-te și reguleaz-o.

Malko nu se lăsă rugat de două ori. Avea timp și a doua zi să se împace cu Esperenza. Cel mai urgent lucru era să

îndepărteze sabia lui Damocles pe care o simțea suspendată deasupra capului. Temperatura nopții era plăcută și o ploaie caldă uda asfaltul.

— La Tamanaco, îi spuse taximetristului care opri lângă el.

* * *

După ce râcâi ușor la ușa cu numărul 817 și nimeni nu răspunse, bătu fără sfială. Nimic. Era semn rău. Din fericire, văzu trecând o cameristă.

— Mi-am uitat cheia, explică el. Îmi puteți deschide?

Docilă, ea descuie și se îndepărtă. Malko intră în cameră și aprinse lumina. Nu era momentul să facă pe șmecherul. Bărbatul lui Birgit dormea pe burtă, de-a curmezișul celor două paturi.

Era singur.

Din conștiinciozitate, Malko inspectă și baia.

În mod evident, tânăra nu se întorsese la hotel. Ieși, reușind să nu-l trezească pe soțul ei. Birgit se dusese acasă la Jose. Malko n-avea habar unde locuia fostul legionar.

Nu-i putea telefona lui Esperenza. Nu știa cum să-l găsească pe El Cura, și nici pe Tacones. De altfel, aceștia ar fi considerat suspectă insistența lui Malko de a-l căuta pe Jose în plină noapte. Coborî și se refugie pe terasa aflată la același nivel cu holul care domina întreg Caracasul. Undeva, printre luminițele scânteietoare, îl pândea un pericol de moarte.

Se gândi să-l sune pe Ralph Pleurfoy, dar acesta nu avea cum să-l găsească pe Jose Angel. Cel mai bine era să se întoarcă la Bobby și să se comporte normal.

Luă un alt taxi și se duse la Mirador. Toată lumea dormea, și ajunse fără probleme în camera lui. Nu se dezbrăcă dar se întinse pe pat.

Capitolul XVII

Jose Angel fuma o țigară, întrebându-se prin ce minune reușise Birgit să mai stoarcă din trupul lui obosit ultimele rămășițe de erotism. Nu mai văzuse niciodată un asemenea vampir. Întinsă pe burtă, ea sforăia fericită, cu o mână pe șalele amantului.

Camera în care se aflau era minusculă. Situată deasupra unui garaj, pe bulevardul Tropical, încăperea închiriată de Jose nu avea apă curentă. De abia încăpuseră în patul îngust, dar lui Birgit nu-i păsase. Deja se gândea să-l ia cu ea pe Jose în Scandinavia, pe post de amant de șoc.

Brusc, o idee neplăcută îi tulbură liniștea. Ridicată într-un cot, îl întrebă pe Jose, care înțelegea destul de bine engleza:

— De ce este geloasă pe mine bruneta?

Jose râse din toată inima.

— Nu voia să te culci cu el.

Birgit se încruntă.

— Dar am și făcut-o! Prima oară când l-am întâlnit la La Barbada...

Cu toate că era cuprins de euforie, Jose ciuli urechea. Viața clandestină îl obișnuise cu neîncrederea. Niciodată nu le pomenise El Dorado despre La Barbada. Se întoarse pe o parte, și o privi pieziș pe Birgit.

— E mult timp de când l-ai cunoscut?

Birgit încruntă sprâncenele frumoase.

— Oh! nu. Două sau trei săptămâni, nu-mi mai amintesc bine. Nu are nici o importanță...

— Nici una.

Dacă Birgit ar fi fost o bună psiholoagă, ar fi remarcat schimbarea din vocea lui Jose. Un cuțit de gheață îi trecuse

prin inimă. La fel se întâmpla și în luptă, când vedea un tufiș mișcându-se ușor.

Cel mai rapid trăgea...

— Povestiți-mi despre La Barbada, îi spuse el pe un ton nepăsător. Prietenul dumneavoastră îmi este simpatic.

* * *

În zori, Malko adormi o jumătate de oră, apoi neliniștea îl trezi: ceasul de lângă pat arăta șase și un sfert. Se sculă și se duse la fereastră. Soarele lumina colinele de la Petare. Tacones nu se întorsese și Jose se pierduse în natură cu Birgit. Nu putea aștepta prea mult. Catastrofa plutea în aer.

Se îmbrăcă și ieși tiptil din restaurant. La acea oră era imposibil să găsească un taxi, și nu putea chema unul prin telefon.

Plecă pe jos pe vechiul drum spre Baruta. Aerul era proaspăt și vederea splendidă, dar nu prea îi ardea de plimbare. Dură cam o jumătate de oră până ajunse la Tamanaco. Sala pentru micul dejun, aflată sub terasă, tocmai se deschisese. Comandă o cafea și pâine prăjită și le luă cu el la etaj.

Apelă din nou la cameristă, care îi deschise ușa camerei ocupate de soțul lui Birgit. Suedezul nu se mișcase.

Nici urmă de Birgit.

Malko închise ușa încetișor și coborî să-și bea ceaiul. Era perplex și gândurile îl torturau.

Încercă să-și stăpânească neliniștea. Faptul că Birgit își petrecuse noaptea cu Jose nu era o tragedie în sine. El purta întreaga vină. Aventura lui cu Birgit fusese o eroare. După ce își bău ceaiul, se așeză în hol și așteptă. În jurul lui roiau cameristele. Biroul Companiei Herz și librăria erau închise.

Birgit apăru la șapte și jumătate, cu pungi sub ochi și machiajul în ultimul hal, dar afișând un aer fericit. La vederea lui Malko, scoase un strigăt de surpriză și se îndreptă spre el.

— Ce căutați aici?

— Vă așteptam, spuse Malko.

Ea surâse, surprinsă și flatată.

— Pantera v-a lăsat să plecați?

Lui Malko nu-i stătea mintea la zbânțuială.

— Ați petrecut noaptea cu Jose, nu-i așa?

— Desigur.

— A..: a pomenit de mine?

Ea dădu din cap.

— Puțin. I-am spus că ne cunoșteam deja, și că nu înțelegeam gelozia celeilalte.

Malko simți cum i se clatină pământul sub picioare, dar mai exista o șansă de a salva situația.

— Unde locuiește Jose?

Tonul vocii lui o făcu pe Birgit să spună cu un ușor dispreț.

— Oh! Doar nu sunteți și dumneavoastră gelos! Nu vreau să-i faceți vreun rău...

Era culmea!

— Nu vreau să-i fac nici un rău, o asigură Malko, dar trebuie să stau de vorbă cu el imediat.

— Nu știu, nu cred că aș reuși să găsesc locul, spuse ea. E foarte departe de aici, la celălalt capăt al autostrăzii.

— Cât timp e de când ați plecat de la el?

— O jumătate de oră.

— A rămas acasă?

— Nu, a plecat cu mine.

— Nu știți unde se ducea?

— Nu.

Malko renunță. Birgit nu îi era de nici un ajutor. Se sili să-i surâdă.

— Bine, vă mulțumesc. Cred că e timpul să mergeți la culcare...

Ea ezită...

— Aș vrea să ne revedem. Mai rămânem câteva zile, ca să vedem sosirea vice președintelui...

— Și eu.

— Mâine seară, atunci?

— Vă dau un telefon...

Privi îndreptându-se spre ascensor silueta delicată și senzuală, un adevărat instrument al destinului. Avea un gust de cenușă în gură.

Înainte de a-și trezi gorilele, ascultă totuși de primul impuls. În fața recepției se aflau niște telefoane publice.

O sună pe Esperenza, și așteptă mult timp până auzi la capătul celălalt al firului vocea venezuelenei spunând „alo".

— Bună ziua, spuse Malko. Mai ești supărată pe mine?

Urmă o tăcere scurtă, apoi un suspin înăbușit și fata închise. Malko formă din nou numărul, dar telefonul sună în gol și Malko închise. Ieși în goană din cabină.

Catastrofa se produsese. Nu misiunea trebuia salvată, ci viața vice-președintelui. Nu era decât o singură cale: să pună mâna pe banda lui Esperenza, în cazul în care mai era timp.

Pentru că telefonul interior nu răspundea destul de repede, se precipită spre ascensor. Acum era momentul să-i pună pe Chris Jones și pe Milton Brabeck la treabă.

* * *

Cu costumele deschise la culoare, pălăriile identice și părul foarte scurt, Chris și Milton puteau fi recunoscuți de la o poștă. Degetul gros al lui Chris strivea soneria de trei minute bune.

— Nu e nimeni, constată el cu o „logică de fier".

Își luă puțin avânt și se propti în ușă. Privit de departe, Chris avea un aer masiv și greoi. Doar de la trei metri distanță se putea observa că antebrațele lui aveau mărimea unui jambon mijlociu.

După al doilea asalt, ușa se deschise brusc și Chris fu catapultat în interior. După o rostogolire ca la carte, se ridică. În mână ținea un Smith & Wesson 45 care părea o jucărie în comparație cu masivitatea lui. Milton îl acoperea din dreptul ușii cu un Colt Magnum, capabil să găurească și un seif.

Apartamentul lui Esperenza era însă gol. Malko îl străbătu rapid și constată că șapirografu dispăruse. De ceea ce se temuse el cel mai mult se întâmplase. Esperenza și ceilalți aflaseră cine era.

Nu știa însă cum aveau să acționeze pentru a-l ucide pe vice-președintele Statelor Unite, și n-avea nici cea mai mică idee unde se aflau.

Urmat de cele două gorile, coborî și îl întrebă pe portar. Nu știa nimic. Bentley-ul era parcat în fața intrării, dar Esperenza era destul de deșteaptă ca să nu-l mai folosească. Mai exista doar o slabă speranță: ca Tacones să nu fi fost prevenit de ceilalți și să se afle încă la Bobby.

Cei trei se înghesuiră în Falcon-ul gorilelor și străbătură în goană bulevardul Francisco-Miranda.

* * *

Ambianța din biroul lui Ralph Pleurfoy era mai degrabă încărcată. Tânărul american încerca să-și păstreze calmul în fața furiei domnului Calvino, tatăl lui Esperenza, care nu știa unde se afla fata sa și nici nu-i păsa.

— Bine, dar domnișoara Esperenza s-a asociat cu niște agitatori periculoși, insistă Pleurfoy. Niște ucigași.

Señor Calvino izbucni în râs.

— E o fetiță bună! E pură. Dacă aruncă manifeste asupra președintelui dumneavoastră, e foarte bine. Sper că nu aveți de gând să-i faceți vreun rău, altfel...

— Ea are de gând să-i facă lui rău, sublinie Pleurfoy, nu noi. Mi se pare că uitați acest lucru.

Venezueleanul ridică din umerii înguști.

— Sunteți nebun. Ați fost induși în eroare de acest individ.

Individul era Malko. De când tatăl lui Esperenza aflase ce rol juca, îl trata cu un dispreț suveran.

Salutându-l scurt pe Pleurfoy și privindu-l de sus pe Malko, ieși pe ușă. Nu din partea lui puteau aștepta ajutor.

Pleurfoy aprinse o țigară și suflă încet fumul. Operațiunea *Pañuelos y tomates* lua o întorsătură urâtă. Mai rămâneau doar douăzeci și patru de ore până la sosirea vice președintelui. Tacones, El Cura și Jose Angel dispăruseră. Bobby, bumbăcit de gorile și de Malko, nu le dăduse nici o informație. Era un revoluționar cuminte care făcea servicii oricui îi cerea. Și el îi considera pe Esperenza și pe prietenii ei drept o bandă de nebuni amorezați de castrism, dar în nici un caz periculoși. În anumite momente, Malko se întreba dacă nu cumva se lăsase intoxicat de ai lui, totul fiind doar un enorm bluf. Privindu-l pe Pleurfoy, ghici că americanul își punea aceeași întrebare. Kennedy murise pentru că cineva nu fusese în stare să găsească un răspuns la anumite întrebări.

— Și poliția? întrebă Malko.

— Îl cunoaște pe Jose Angel, dar nu și pe ceilalți. Dată fiind sârguința de care dau dovadă, va dura cel puțin două săptămâni ca să-i găsim.

Tăcere de plumb. Malko își frământase mintea dar nu găsise nici o soluție.

— Nu putem amâna vizita? sugeră el.

Ralph Pleurfoy sări în sus.

— Vreți să ajung vice-consul în Insulele Aleutine? Știți doar că *eu* am fost însărcinat cu organizarea acestei călătorii.

Cele două gorile tăceau. În mintea lor, adevărata soluție era curățarea Caracasului de toți venezuelenii și primirea vicepreședintelui de americani cinstiți, importați de urgență. Din nefericire, nimeni nu-i asculta niciodată.

— Vizita lui Nixon aici în 1958 a fost un dezastru, sublinie sumbru Pleurfoy. Doar nu vreți ca și asta să se transforme într-o catastrofă.

Furios pe el însuși, Malko lăsă capul în jos. Toți cei de la Washington care îl considerau un amator aveau să triumfe.

Mai rămâneau exact douăzeci și patru de ore până la sosirea vice-președintelui.

Capitolul XVIII

Malko trepida de nerăbdare în spatele unui enorm camion care cobora pe vechiul drum spre La Guaira cu o încetineală exasperantă. Îi era imposibil să-l depășească, doar dacă nu dorea să-și riște viața. De ambele părți ale drumului, *ranchitos* se întindeau până la marginea asfaltului, iar copii se jucau în gârlă.

Cerul se degajase și vremea era minunată. Malko se uită la ceas: în acel moment avionul vice-președintelui se apropia de aeroportul de la Marquinia. De acolo erau mai puțin de două ore până la sosirea la Centrul Simon-Bolivar unde trebuia să-și rostească discursul.

Profitând de o scurtă linie dreaptă, se fofilă câștigând câteva secunde. Trei viraje mai încolo, începea terenul de împrăștiere a îngrășămintelor.

Un șir de ranchitos se întindea pe marginea râpei care domina autostrada. Malko încetini și coborî. Mirosul era pestilențial și un stol de vulturi se rotea lin pe cer. Din când în când, unul dintre ei plonja și ciocul roșu smulgea bucăți din cadavrul unui câine sau al unui șobolan umflați de putrefacție.

Un tip slab ca un biafrez, trăgând după el un sac mare, trecu pe lângă Malko și îi aruncă o privire temătoare.

Malko înotă prin noroi ca să ajungă la ranchitos. Din câte îi povestise Esperenza, Tacones locuise acolo. Poate că cineva îl cunoștea. Cu o zi înainte pierduse timpul în căutări inutile și discuții sterile cu șefii securității venezuelene. Nimeni nu credea în ipoteza unui atentat. Când se trezise a doua zi, lui Malko îi venise ideea să se întoarcă pe drumul unde Tacones voise să-l împuște.

Gorilele patrulau prin oraș, având asupra lor fotografia lui Esperenza.

O bătrână cocea niște plăcinte la un foc făcut direct pe pământ. Malko îi surâse.

— *Buenos dias. Usted conoces a Señor Tacones?*[1]

Bătrâna nu se mișcă, cu ochii ațintiți asupra focului. Malko intră în ranchito din spatele ei. Tavanul era atât de jos, încât era obligat să stea aplecat. Pe perete era un afiș cu Pepsi-Cola, pe care fuseseră desenate niște atribute sexuale de o mărime exagerată, și statuia Fecioarei dintr-un lemn de culoare neagră. Într-un colț, un maldăr de pânzeturi servea drept pat.

Bătrâna se luase după el, tăcută și inaccesibilă.

— Îl caut pe Tacones, repetă Malko mai tare.

Bătrâna clătină din cap, cu o expresie tâmpă. Malko repetă de mai multe ori numele ucigașului. dar nu scoase un cuvânt de la ea. Era mută sau idioată, sau poate amândouă. Era posibil ca venezueleanul să fi dormit acolo în ajun. după cum era la fel de posibil să nu fi venit de cincisprezece zile.

Descurajat, se răsuci pe călcâie ca să plece și se opri. Silueta masivă a unui bărbat bloca ușa. Era enorm, cu două brățări de piele la încheieturi și cu pieptul gol. Purta o pereche de jeanși decolorați. Fu și mai descurajat când îi privi fața. Îi lipseau mai bine de jumătate din dinți, iar ochii mici și înfundați scăpărau de răutate. În mâna dreaptă ținea un cuțit cu care ar fi putut să despice un bou în două...

— Ce doriți? întrebă necunoscutul.

— Îl caut pe Tacones.

Tăcere.

— Cine sunteți?

„Un prieten" fu gata să răspundă Malko.

— Trebuie să-l găsesc. Repede.

— Cine sunteți? Polițist sau preot? îl întrebă din nou celălalt.

Malko clătină din cap.

— Nici unul nici altul.

Necunoscutul se strâmbă.

— Numai preoții gringos vorbesc limba noastră. Dacă nu sunteți preot. atunci sunteți polițist.

---

1. Bună ziua. Îl cunoașteți pe domnul Tacones? (n.a.)

Malko băgă mâna în buzunar. Necunoscutul îi flutură vârful cuțitului pe la nas.

— Nu mișcați.

— Voiam să vă dau niște bani.

Ochișorii negri se făcură și mai mici.

— De ce?

În tonul lui se simțea o bruscă aviditate. Lui Malko i se păru că ținea cuțitul cu și mai multă fermitate. Celălalt bloca ușa și-l putea spinteca dintr-o singură mișcare. După aceea, cadavrul lui ar fi putrezit pe maldărul imens de resturi.

— Trebuie să aflu unde este Tacones. Repede. Sunt gata să plătesc.

— De ce?

Nu se ajungea la nici un rezultat. Bătrâna rămăsese nemișcată, de parcă era făcută din lut ars.

— Am o însărcinare pentru el, spuse Malko.

Din nou tăcere. Probabil că individul cu mutra fioroasă se întreba dacă să-l spintece sau nu. Într-un final, înaintă ușor, cu un mers ciudat.

— Arătați-mi lovelele.

Malko nu schiță nici o mișcare.

— Dacă îmi spuneți unde e, vă dau o sută de bolivari.

— Nu e de ajuns.

— Asta e tot ce am.

Celălalt rumegă minciuna, apoi cu un deget negricios arătă spre ceasul lui Malko.

— Atunci vreau și ceasul.

Un Patek Philippe de o mie de dolari!

— Nu, zise Malko ferm. O sută de bolivari sau nimic.

Se măsurară din priviri câteva clipe, apoi bătrânul mormăi.

— Duceți-vă la Cortada, pe Calle Olivares. Acolo este un magazin în care se vând obiecte religioase. E tot timpul ascuns acolo. Doarme în pivniță.

Malko îl privi încercând să ghicească dacă mințea, apoi scoase două hârtii de cincizeci de bolivari.

— Locuiți aici?

— Mda.

— Și Tacones?

— Doarme acolo din când în când.

Arătă spre colțul unde se aflau pânzeturile. Malko nu

insistă. Dacă celălalt nu mințea, dăduse peste o pistă. Strecurându-se prin deschizătură, ieși la aer. Pironit în prag, venezueleanul îl privea plecând.

Se urcă în Falcon și se îndreptă spre Caracas. Cartierul Cortada se afla la intrarea în oraș, la capătul celălalt al autostrăzii. Îi trebuiră zece minute ca să ajungă acolo.

Un puști îi arătă unde era Calle Olivares. Un soi de cărare mărginită de cocioabe și de terenuri virane, pe colina presărată cu ranchitos. Descoperi imediat dugheana cu suveniruri religioase. Avea o vitrină minusculă în care trona un Christ prăfuit. Opri mașina și coborî.

Încercă ușa. Era încuiată. Prin geamul murdar zări un maldăr de coroane și de statui într-o dezordine îngrozitoare. Dugheana era însă pustie.

Lângă magazin zări un gang întunecat. Malko intră și ajunse într-o curte interioară, în care dădea ușa din spatele magazinului. Malko bătu, dar fără rezultat.

Răsuci clanța și ușa se deschise. Cu mâna pe patul pistolului, intră și în două minute cercetă tot. Nici măcar o pisică nu era acolo.

Se pregătea să plece când zări un chepeng în pardoseală. Îl ridică. Un miros de mucegai îl izbi în față. Era o deschizătură întunecată cu o scară îngustă. Scoase pistolul și coborî încet. Cineva ascuns acolo ar fi avut timp să-l ucidă de zece ori...

Nu se întâmplă însă nimic. Pivnița era goală. La lumina unui chibrit, Malko o exploră și văzu într-un colț o cuvertură împăturită. Cineva dormise acolo.

Tacones, poate.

Malko se gândi cu disperare la timpul care trecea.

Își aduse aminte de piesele pistolului P. 08 întinse pe pat și de chipul tulburător al venezueleanului care își asambla arma. Părăsi pivnița și ieși. Urma lui Tacones se oprea acolo.

* * *

Imediat își dădu seama că apăruseră noutăți. Ralph Pleurfoy avea privirea strălucitoare și ațâțată și părul în dezordine.

— Am găsit-o!

— Pe cine?

— Pe fată. E aici.

Malko aproape îl îmbrânci pe cel de la CIA. Esperenza stătea pe un scaun, înconjurată de trei bărbați. Era îmbrăcată într-o cămașă și un pantalon. În momentul în care Malko intră, unul dintre bărbați o pălmui violent, cu o forță brutală și bine plasată.

Capul i se smuci de la stânga la dreapta, apoi Esperenza ridică bărbia și deschise ochii. Avea o privire lipsită de expresie, absentă. Îl zări pe Malko. De parcă ar fi fost conectată la o linie de înaltă tensiune, fata mormăi sugrumat, sări de pe scaun și se repezi la el vrând să-l sfâșie cu unghiile.

Prea surprins ca să se ferească, Malko primi în plin șocul corpului umed și suplu. O unghie îi rată ochiul cu un milimetru. Simți o durere arzătoare atunci când i se înfipse în obraz. Reuși să-i prindă din zbor încheieturile. Ura o desfigura.

— Ticălosule, ticălosule, strigă ea isteric, continuând cu o serie de obscenități întrerupte de un zgomot surd.

Unul dintre polițiști o lovise cu o cătușă peste ceafă. Esperenza se prăbuși la pământ. Malko își recăpătă suflul.

— Scuzați-ne, señor, zise unul dintre polițiști. Ar fi trebuit s-o legăm.

Celălalt ridică fără menajamente fata și o aruncă pe divan.

— Unde ați găsit-o? întrebă Malko.

— Pe Sabana Grande. Distribuia trecătorilor manifeste ale comandoului popular de rezistență.

Îi întinse o bucată de hârtie roză, trasă la șapirograf. Malko văzuse cu zecile în apartamentul lui Esperenza.

— Nu sunt decât manifeste, se auzi vocea lui Ralph Pleurfoy.

Americanul avea chipul tras și ochii brăzdați de vinișoare. Îl privea pe Malko fără urmă de amabilitate.

— Vreo veste despre ceilalți?

— Nimic, toți au dispărut.

Ralph făcu semn spre Esperenza.

— Cel puțin, am pus mâna pe ea. Avem o oră la dispoziție ca s-o facem să vorbească.

Vocea lui seacă îl îngheță pe Malko.

— Vice-președintele sosește într-o jumătate de oră, adăugă el, și asta pentru că avionul a avut întârziere. Nu-i pot garanta securitatea.

Malko nu răspunse.

— Vă reamintesc că sunt responsabil de această vizită la cel mai înalt nivel.

Malko era la curent cu disprețul lui Ralph față de venezueleni. În ochii lui, Esperenza nu valora nimic.

— Lăsați-mă să vorbesc cu ea, îi ceru el.

— Dacă doriți.

Vocea lui Pleurfoy lăsa să se înțeleagă că era inutil. Malko se apropie de divan. Un polițist îi ținea brațele lui Esperenza răsucite la spate. Părea încă inconștientă.

— Esperenza, spuneți-ne adevărul. Ce-ați pus la cale?

O clipă avu senzația că fata se pregătea să răspundă. O văzu înghițind în sec. Buzele i se întredeschiseră, apoi cu toată puterea, fata îl scuipă în plină față.

El se retrase cu o mișcare reflexă. Polițistul venezuelean o lovi cu forță peste gură. Mâna uscată a lui Ralph îl trase pe Malko înapoi.

— O.K., ați făcut tot ce ați putut. Acum lăsați-i pe alții să se ocupe de ea, pentru că nu avem prea mult timp.

Văzând expresia scârbită de pe chipul lui Malko, adăugă pe un ton obosit:

— Uneori trebuie să-ți murdărești mâinile. Haideți să bem un scotch la bar. Venim înapoi peste douăzeci de minute.

— Rămân aici, spuse Malko.

Își șterse cu batista saliva călduță a lui Esperenza. Îi era rușine.

Ralph ridică din umeri.

— Cum doriți, dar dacă vă amestecați am să vă încui în cameră. Nu mai avem timp să ne purtăm cu mănuși.

Malko îi privi pe cei doi de la Digepol târând-o pe Esperenza în cealaltă cameră. Se așeză mașinal într-un fotoliu, privind în gol.

* * *

Esperenza urlă. Nu era pentru prima oară, dar acum tonalitatea se schimbase, de parcă ajunsese la limita suferinței.

Totul dura deja de zece minute.

Malko sări în picioare și deschise brutal ușa dintre cele două camere.

Esperenza stătea goală în mijlocul camerei. I se puseseră

cătușe la mâini. Lanțul cătușelor era agățat de un inel suspendat de tavan. Picioarele de-abia atingeau podeaua. Din corp îi ieșeau două excrescențe monstruoase. Călăii ei îi înfipseseră câte o bucată de lemn cât un trabuc în anus și în sex.

Malko înregistră cu rigurozitate scena. Venezueleanul ocupat să înfigă bucata de lemn ridică privirea și spuse pe un ton dezolat:

— N-a mărturisit încă nimic.

Esperenza deschise ochii și privirea i se încrucișă cu cea a lui Malko. Ceea ce citi acesta în privirea ei îl făcu să-și dorească să-l înghită pământul.

— Dezlegați-o, spuse el cu o voce pe care nu și-o cunoștea. Imediat, altfel vă ucid.

Cei doi venezueleni se îndepărtară încet de fată.

— Bine, señor, dar noi...

Ceva rece se înfipse cu brutalitate în ceafa lui Malko, în spatele urechii drepte.

— V-am spus să nu vă comportați ca un imbecil. Ce idee credeți că-și vor face despre noi?

Arma lui Ralph avea piedica trasă. Nu glumea. Furia și rușinea'îl amuțiră pe Malko.

— Nu mai avem timp, zise Ralph în spaniolă. Îmbrăcați-o. O luăm cu noi.

— Unde?

— La Centrul Simon-Bolivar. Vreau s-o țin acolo până în ultima secundă. Există încă o șansă s-o facem să vorbească...

Esperenza se prăbușise la pământ. Un polițist începu s-o îmbrace neîndemânatec.

* * *

Fordul Falcon rula încet pe bulevardul Simon-Bolivar. Circulația fusese deja întreruptă pentru coloana oficială și polițiști cu caschete albe, plasați din cincisprezece în cincisprezece metri în fața mulțimii răzlețe, jalonau traseul. Pe fruntea lui Ralph Pleurfoy apăruse o cută adâncă. Se întoarse spre Esperenza, așezată pe bancheta din spate, între cei doi venezueleni, cu mâinile încătușate. La parterul celor patru clădiri enorme ale Centrului Simon-Bolivar, oficialii se

adunaseră deja. Aveau piepturile pline de decorații, cu toate că Venezuela nu mai participase la vreun război de un secol.

Intrară în imensa parcare subterană care mișuna literalmente de soldați și de civili de la Digepol. Erau cei de la Brigada Antitero. Doi civili îi conduseră într-un subsol cimentat luminat de un simplu bec.

Esperenza fu lăsată în picioare într-un colț, sub paza a doi soldați, apoi cei doi civili și Ralph avură o scurtă discuție. Unul dintre ei se duse la telefon și începu o lungă conversație pe un ton scăzut punctată de exclamații. În final, încheie convorbirea, înveselit.

— Vine! îi anunță el pe cei din jur.

Ralph Pleurfoy avea în mână un aparat de emisie miniaturizat, prin care ținea legătura cu serviciul de securitate al coloanei oficiale. Vice-președintele aterizase la Marquinia. Până în acel moment totul mersese după plan, cu excepția câtorva docheri care aruncaseră în el cu banane putrede. Demnitarii americani erau însă obișnuiți de mult timp cu asemenea tratament.

Malko se apropie de Ralph Pleurfoy.

— Ce veți face?

Americanul strânse din buze.

— Mai am încă o jumătate de oră ca să opresc totul. Vice-președintele poate pretexta că se simte rău, evitând să țină discursul aici. Departamentul de Stat a muncit însă șase luni ca să pună această vizită la punct. Numai că n-au distribuit pantofi tuturor locuitorilor din Caracas, ca să fie siguri că nu se va întâmpla nimic rău... Și acum, din cauza acestei nenorocite de comuniste...

— Castristă, rectifică Malko.

— E același lucru.

— Și atunci?

— Vom încerca s-o facem să vorbească. Cred că blufează. De altfel, nici n-a opus rezistență la arestare. S-ar zice că a făcut-o intenționat...

Se lăsă din nou tăcerea. Malko asculta radioul, urmărind înaintarea coloanei oficiale. Aceasta se pregătea să urce încet autostrada La Guaira.

O privi pe Esperenza, impasibilă, cu mâinile legate la spate

și cu ochii plecați. Polițistul nu-i pusese sutienul. Sânii grei se reliefau prin cămașă.

Ușa se deschise brusc și apărură doi polițiști în uniformă încadrând un bărbat încătușat. Malko crezu la început că era vorba de Tacones Mendoza, dar era un necunoscut, tânăr, cu un aer viclean și cu părul negru și gras căzut în ochi. Unul dintre civili se apropie surâzând de el și-i spuse ceva pe un ton scăzut. Nou-venitul tresări și o privi pe Esperenza.

Se auzi zgomotul cătușelor desfăcute. Necunoscutul își frecă mașinal încheieturile. Buzele groase dezgoliră dinții neregulați.

Se apropie de Esperenza și se opri în fața ei la o mică distanță. Întinse una dintre mâini spre pântecul fetei. Civilul îl plesni scurt.

— Ți-am spus s-o regulezi, nu s-o pipăi, prostule!

Îi spuse ceva lui Esperenza, dar Malko nu auzi ce anume. Necunoscutul începu să-și desfacă neîndemânatec fermoarul pantalonilor.

— Va să zică așa, protestă el, trebuie să mă dau la ea. Nu prea seamănă cu distracția de la pârnaie...

— Nu puteți s-o faceți dumneavoastră, întrebă Malko, înghețat de rușine.

Polițistul de la Digepol îl privi înveselit.

— Eu n-am sifilis.

Capitolul XIX

Malko îl privi o clipă pe civilul glumeț. Acesta nu-i mai dădea nici o atenție. Se apropie de Esperenza și-i dădu capul pe spate, înfigându-și mâna în părul lung.

— Ai auzit, o să te căptușești cu sifilis. Ce zici, ne spui ce-ai pus la cale?

Nici un răspuns. Civilul o pălmui fără convingere, apoi se întoarse spre derbedeu.

— Dă-i drumul și distrează-te.

Malko îl privi pe Ralph Pleurfoy. Americanul nu schițase nici un gest. Înainte ca Malko să deschidă gura, spuse calm:

— Eu le-am dat ideea. În Vietnam a dat rezultate de multe ori. Oamenilor le e mai frică de boală decât de tortură.

Era atât de calm, încât Malko crezu că blufa ca s-o impresioneze pe Esperenza. Se apropie de el și-i spuse pe un ton scăzut:

— Nu-i adevărat. Băiatul acesta nu suferă de sifilis.

— Este atât de bolnav încât toată lumea se miră cum de mai stă în picioare, zise senin Ralph. (Tonul i se înăspri.) Nu vă amestecați. Ne-au mai rămas mai puțin de treizeci de minute. Trebuie să aflăm dacă această fată a amplasat ucigași pe traseul coloanei.

Derbedeul începu să desfacă centura pantalonilor lui Esperenza. Tânăra tresări și se dădu înapoi, dar nu se putea apăra cu mâinile legate.

Capul îi plecă înainte și bărbatul scoase un urlet: îl mușcase puternic de ureche. Strigând de furie, o apucă de mijloc strivindu-i pieptul și sfâșiindu-i cămașa. După o luptă confuză, reuși să-i smulgă partea de sus a pantalonului și să-l desfacă. Își descheie și el pantalonul cu mâna stângă și se lipi de ea. Fata rămase în slip, zbătându-se furioasă.

Derbedeul trase de slip, dar acesta rezistă. În sfârșit, reuși să i-l smulgă. Malko întoarse privirea: era mai mult decât putea suporta. Cei doi se luptau pe tăcute. Bărbatul încerca s-o posede în picioare, dar Esperenza se zbătea, mușca, și lovea cu genunchiul.

La un moment dat reuși să-i desfacă picioarele, dar ea se degajă încă o dată.

Agasat, unul dintre civilii de la Digepol se apropie.

— Așadar, te-am adus ca să flirtezi?

— Nu pot, zise el plângăreț. Credeți că e ușor?

Polițistul rânji și-i spuse ceva în spaniolă ce Malko nu înțelese.

Derbedeul reacționă imediat. O răsuci brutal pe Esperenza, lipindu-se de spatele ei. Îi puse piedică și căzu împreună cu ea, vârându-și cu rapiditate un picior între coapsele fetei. O dorea, de parcă ar fi întâlnit-o într-o seară pe o stradă pustie. Lăsând la o parte complexele, își aduse aminte de trucurile care-i folosiseră de atâtea ori. Ultima oară când violase o fată cu prietenii lui, ea ținea în brațe un bebeluș de opt luni.

Acum Esperenza nu mai putea face nici o mișcare. Brusc, scoase un strigăt strident.

Ralph se aruncă asupra derbedeului, apucându-l de păr și trăgându-l. În același timp îi înfipse în ceafă țeava scurtă a armei de calibru 38.

— *Espera*! spuse el în spaniolă.

Esperenza stătea cu capul într-o parte. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Retrăia clipele când fusese atacată de acei *patoteros*. O amintire pe care se chinuise mult s-o uite. Nervii începeau să-i cedeze.

— Hotărâți-vă, domnișoară, spuse Ralph Pleurfoy în engleză. Vă purtați prostește. Peste zece minute va fi prea târziu... Vorbiți.

Cadillacul lung și decapotabil al vice-președintelui urca lent pe autostrada spre Caracas, în timp ce Esperenza suferea atacul cel mai abject care putea fi imaginat. Acest gen de detalii nu era menționat în procesele-verbale de la CIA. Făcea parte din tradiția orală a agenției.

Uneori, cei ca Ralph Pleurfoy își trăgeau un glonț în cap sau se apucau inexplicabil de băut, în cazul în care nu sfârșeau într-o celulă capitonată.

„Exces de muncă" suna explicația cu perdea.

— Deci? repetă Ralph.

Deodată, Esperenza începu să tremure, pradă unei adevărate crize de nervi.

— Vorbesc, urlă ea. Vorbesc, dar luați-l de aici.

Ralph Pleurfoy îl smulse pe derbedeu cu o singură mână, trântindu-l pe podea. Acesta se ridică și vru să se repeadă la Esperenza. Malko traversă ca fulgerul încăperea și-l prinse din zbor.

Îl înghesui într-un colț și începu să-l lovească orbește cu ambele mâini. În fiecare lovitură punea toată forța de care era capabil. La început celălalt încercă să riposteze, apoi se ghemui și începu să se văicărească, apărându-se cum putea. Loviturile surde curgeau, atingându-i fața sau corpul. Cu arcadele deschise, buzele crăpate și nasul zdrobit, derbedeul încasa teribila pedeapsă. Malko ar fi vrut să-l vadă făcut bucăți și înghițit de pământ.

Alunecă de-a lungul peretelui, dar Malko îl ridică și reîncepu să-l lovească. Loviturile erau atât de violente, încât își răni încheieturile degetelor.

După ce își ridicase pantalonii și se îmbrăcase de bine de rău cu cămașa, Esperenza se întorsese și privea scena. Pe chipul ei lipsit de expresie șiroiau lacrimi mari și dinții îi clănțăneau.

La un moment dat, atins în zona gâtului, derbedeul se clătină și căzu grămadă cu capul înainte. Țeasta lui scoase un zgomot surd la impactul cu cimentul și Malko se aplecă asupra lui. Sângele îi pulsa nebunește, mâinile îi tremurau și sudoarea îi curgea pe față. Contemplă corpul căzut. Avea un chef nebun să-l facă chisăliță, dar existau anumite lucruri pe care un gentleman nu putea să le facă. O băltoacă de sânge se formase în jurul chipului bărbatului leșinat.

Cei doi civili se apropiară și luându-l de câte un braț îl târâră pe ciment până la ușă. Îi dădură drumul și unul dintre ei îl lovi cu piciorul în coastele care sunară lugubru.

Celălalt îi surâse lui Malko.

— *Es bueno.* spuse el. O să avem grijă ca ticălosul să nu se laude.

Făcu un gest expresiv cu degetul de-a curmezișul gâtului.

Ralph Pleurfoy se apropie de Esperenza.

— Trebuie să ne ajuți acum. Repede.

Malko se apropiase de unul dintre civilii de la Digepol. Îl întrebă:

— O veți duce la închisoare după aceea, nu-i așa?

— Da, spuse celălalt puțin prea repede. Va sta în închisoare câtva timp...

Malko îl pironi cu privirea aurie. Înțelesese.

— O veți ucide, spuse el încet, ca să nu vorbească. Asta după ce ați torturat-o să vorbească. Ralph, ai de gând să lași lucrurile așa?

Ralph Pleurfoy ridică din umeri.

— Nu e treaba mea. E venezueleană.

Urmă o lungă tăcere. Încurcat, civilul se legăna de pe un picior pe altul.

Esperenza moartă, derbedeul lichidat: orice urmă a interogatoriului avea să fie ștearsă. Malko caută disperat o modalitate de a o ajuta.

Era o situație demnă de Kafka. Nimeni nu vroia de fapt să o ucidă, dar condamnarea ei la moarte era mai sigură decât dacă s-ar fi aflat în fața unui pluton de execuție.

— Îl voi anunța pe tatăl ei, spuse el. Va afla cine a ucis-o.

În acel moment prinse privirile celor doi civili și înțelese că nu l-ar fi lăsat să iasă viu din cameră. Ralph Pleurfoy simți și el tensiunea și spuse prompt:

— Avem mult de lucru. Lăsați prostiile.

Apăsă pe butonul aparatului de emisie.

— Delta unu, aici Papa.

O voce clară răspunse imediat:

— Papa, aici Delta unu. Totul e în regulă. Traversăm Marquetia. Lume puțină, fără incidente. Elicopterul este deasupra noastră. Ajungem la Centrul Simon-Bolivar în douăzeci de minute. Terminat.

— Recepționat, Delta unu. Aici Papa. Terminat.

Ralph Pleurfoy întrerupse sunetul și se întoarse spre Esperenza.

— Ce ați pregătit? Avem la dispoziție douăzeci de minute.

Ea ridică spre el ochii goi. Privirea îi devenise din nou dură.

— Vreau să-mi promiteți că nu-mi veți face vreun rău.

— Vă promit că nimeni nu se va atinge de un fir de păr din capul dumneavoastră, atâta vreme cât voi fi în Venezuela, afirmă Pleurfoy. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbiți.

Nu se angaja la mare lucru. Șederea lui se termina odată cu plecarea vice președintelui.

— Voi rămâne alături de dumneavoastră. îi întări spusele Malko. Vorbiți, vă rog, au murit deja destui...

Avea aerul că certa o fetiță care furase dulceață.

— Deci?

Vocea lui Ralph Pleurfoy devenise din nou amenințătoare.

— Există un bărbat cu o pușcă, mărturisi ea pe un ton abia auzit.

— Unde?

Malko și Ralph Pleurfoy vorbiseră în același timp. Ralph își regăsi primul sângele rece. Puse emițătorul în funcțiune.

— Delta unu, aici Papa, răspundeți.

Aceeași voce îi răspunse imediat:

— Aici Delta unu, vă ascult.

— Puteți să încetiniți puțin? În așa fel încât să ajungeți cu întârziere la Centrul Simon-Bolivar.

Instantaneu, vocea invizibilă își schimbă inflexiunile.

— S-a întâmplat ceva neprevăzut?

Ralph Pleurfoy zise mieros.

— Deloc, dar doi sau trei granguri venezueleni sunt în întârziere.

Ușurarea din vocea lui se făcu imediat simțită.

— O.K., O.K.. vom rula cu cinci mile pe oră. Bine?

— Bine. Terminat.

Cei de la Digepol o priveau pe Esperenza cu aerul unor cotoi cărora cineva le furase de sub nas canarul șchiop. Ralph se proțăpi în fața ei.

— Cine e?

— Jose Angel, zise Esperenza. El Dorado îl cunoaște.

— Adevărat, confirmă Malko. E un tip periculos. Un fost luptător în Legiunea Caraibelor.

— Are lunetă? întrebă Pleurfoy.

Esperenza plecă privirea.

— Da.

Ralph lovi cu pumnul în palmă.

— Imbecilul!

Malko nu știa cui se adresase. Americanul reluă.

— Unde e?

Ea ezită.

— Dacă îmi jurați că nu-i veți face vreun rău, vă spun în ce clădire se află.

Malko crezu că Ralph Pleurfoy era gata să-și înghită cravata.

— Ați vrea să mergem după el cu un covor roșu și cu flori? răcni el. Este un ucigaș, un țicnit, un... un...

Se sufoca de furie.

— Eu i-am dat ordinele, zise Esperenza încăpățânată. Nu vreau să fie ucis.

Ralph respiră adânc.

— Ascultați, vom încerca să-l prindem fără prea mare tam-tam, și nu vom trage primii. Nu vreau însă să o pățesc pentru ochii dumneavoastră frumoși. Dacă în douăzeci de minute tipul acela nu se va afla în fața mea, vice-președintele se va duce direct la ambasadă.

Esperenza spuse cu o voce aproape imperceptibilă.

— Se află în clădirea Corazón-de-Jesus.

— Unde? urlă Pleurfoy care simți că înnebunește.

— E clădirea din față, precizează Esperenza. Este cu siguranță acolo, pentru că și-a ascuns pușca în imobil de ieri.

Pleurfoy îl privi pe civilul de la Digepol.

— Scotociți imobilul imediat.

Venezueleanul clătină din cap.

— Señor, este una dintre cele mai mari clădiri din Caracas. Sunt numai birouri, și sute de ferestre. Ne-ar trebui cel puțin o oră ca să scotocim tot. Coloana ar fi deja aici. Astăzi este zi liberă, toate birourile sunt goale.

Ralph Pleurfoy îmbătrâni dintr-o dată cu douăzeci de ani.

— S-a terminat. Nu vom avea timp, murmură el. Voi opri coloana.

— Am o idee, spuse deodată Malko. Cu siguranță că pândește de la o fereastră. Îl vom repera de aici cu binoclul. Puteți opri coloana în ultimul moment.

Ralph se agăță de această ultimă șansă. Deja se și vedea vice-consul adjunct în Insula Paștelui.

— Aveți și dumneavoastră o idee bună, măcar o dată. Să-i dăm drumul.

O apucă pe Esperenza de braț.

— Iar dumneavoastră să nu vă treacă prin cap să faceți prostii...

Capitolul XX

Ferestrele imobilului Corazón-de-Jesus scânteiau în soare. Era una dintre cele patru clădiri enorme construite la intersecția bulevardului Simon-Bolivar cu bulevardul de las Fuerzas-Armadas, cele mai înalte din Caracas.

Dick, Ralph, Malko, Esperenza, patru civili de la Digepol și cele două gorile stăteau pe terasa imobilului pereche, de cealaltă parte a bulevardului Simon-Bolivar și scrutau ferestrele din fața lor.

Chris Jones și Milton Brabeck aveau fiecare o pușcă cu lunetă, un Garrand semiautomat. Unul dintre civilii de la Digepol purta agățat de gât un binoclu.

Jos, un cordon de trupe înconjura clădirea. Erau intercalați în desfășurarea de forțe din jurul micii estrade pe care vicepreședintele Statelor Unite urma să-și pronunțe discursul în prezența primarului din Caracas.

Estrada se găsea pe linia de tragere a majorității ferestrelor clădirii Corazón-de-Jesus. Unui trăgător experimentat precum Jose Angel îi erau de ajuns câteva secunde să apară, să ochească și să tragă.

Lipit de balustrada de beton, Ralph Pleurfoy scruta ferestrele una câte una. Cele mai multe erau închise din cauza aerului condiționat. Undeva în acel bloc de beton, Jose Angel stătea la pândă, gata să ucidă. Echipele de la Digepol începuseră să scotocească cu grijă imensul bloc, dar nu aveau destui oameni.

Esperenza nu spunea nimic. Cu mâinile încătușate, îl urma docilă pe venezueleanul care o trăgea de un lanț de oțel, ca pe un animal periculos.

— Să coborâm câteva etaje, propuse Malko. Nu cred că este atât de sus. I-ar fi greu să ochească.

După un sfert de oră, ajunseseră la etajul șase, descurajați și enervați, fără să fi găsit nimic. Toate ferestrele erau închise și imobilul părea pustiu. Senzația era că Jose Angel renunțase sau că Esperenza îi mințise, ceea ce era încă posibil.

Ralph Pleurfoy era din ce în ce mai nervos. Fiecare fereastră de la Corazón-de-Jesus i se părea un dușman personal.

— Încă zece minute, zise el. Dacă nu-l găsim, opresc tot.

Malko era la fel de nervos ca el. I se părea o prostie să eșueze atât de aproape de țel. Milton și Chris examinau fiecare fereastră prin lunetă. Armele pe care le aveau, Garrand cu viteză inițială mare, puteau să lovească un cub de zahăr de la o sută de metri, nemaivorbind de țeasta unui om...

Trebuiau doar să-l zărească...

Jos, mulțimea se înghesuia. În primul rând se aflau copii de școală, momiți cu dulciuri, și apoi șirurile de uniforme împodobite cu decorații. De abia după aceea urmau civilii aleși cu grijă.

Ralph remarcă:

— În cinci minute vom spune mulțimii să se întoarcă acasă.

Malko privi în jos. Mulțimea era ordonată, bulevardul Simon Bolivar degajat, iar din megafoane se auzea imnul lui Libertador, care nu era altceva decât muzica din *Doctor Jivago*, ușor prelucrată. Venezuela nu plătea drepturi de autor nimănui, ceea ce simplifica lucrurile.

O fetiță îmbrăcată toată în alb aștepta cuminte în primul rând de oficiali, cu o statuie a Fecioarei așezată pe o pernă roșie în fața ei: cadoul simbolic al școlilor religioase din Caracas pentru vice-președinte.

Ascultând atent, dinspre nord-vest se auzeau sirenele coloanei oficiale, care intra pe bulevardul Sucre.

— Trebuie să se arate, spuse Malko. Măcar pentru a repera estrada, înainte de sosirea coloanei. Asta ne va da timp să intervenim.

Ralph clătină din cap.

— Și dacă trage direct, ochind în ultimul moment, scrieți dumneavoastră raportul explicativ în locul meu arătând că se știa de pregătirea unui atentat și că nu s-a întreprins nimic?

— Nu, opresc totul: cu atât mai rău pentru venezueleni. Se pot uita la televizor.

Cel mai în vârstă dintre civili se învineți. Pedeapsa lui El Dorado era aproape. Dacă șeful securității era dezonorat, situația risca să devină periculoasă.

— Señor Pleurfoy. spuse el timid. să mai așteptăm puțin, mașina încă nu se vede.

Sunetul sirenelor se auzi mai tare. Apăru unul dintre motocicliștii venezueleni și se opri lângă estradă. Coloana nu era departe. Ralph deschise emițătorul.

— Delta unu, aici Papa. Unde sunteți?

— Ocolim Piața O'Learey! zise vocea anonimă de la Delta unu.

— *Madre dios*!

Exclamația venea de la unul dintre venezuelenii de la Digepol. Malko nu spuse nimic. dar pulsul i se acceleră. Puțin deasupra lor, una dintre ferestrele de la etajul șapte se întredeschisese. A patra din stânga.

— Cred că e cineva, îi spuse el pe un ton scăzut lui Pleurfoy. de parcă bărbatul aflat la cincizeci de metri de ei l-ar fi putut auzi.

— Unde?

Vocea lui Ralph Pleurfoy devenise aproape isterică.

— A patra fereastră de la etajul șapte. Priviți.

Două zgomote metalice se auziră în același timp. Gorilele băgaseră glonț pe țeavă.

Toți ochii se îndreptaseră spre fereastra unde nimeni nu apărea, de parcă fusese deschisă de un curent de aer.

Brusc, îl văzură.

Jose Angel era îmbrăcat într-o cămașă albă și purta ochelari cu lentile negre. Rămase câteva secunde la vedere. privind în jos și se trase înapoi. Aparent. nu avea armă.

Împietrită, Esperenza nu schiță nici o mișcare.

Cele două gorile își reglau cu febrilitate lunetele. Jos, apăru în viteză un al doilea motociclist. oprind sirena în ultimul moment. Sunetul se stinse într-un zgomot sinistru. Ralph Pleurfoy părea să-și fi regăsit calmul.

— Îl aveți în bătaia puștii? întrebă el.

Ochiul cenușiu al lui Chris era lipit de lunetă.

— Nu va avea timp nici măcar să-și potrivească țeava, spuse el. Va muri înainte să-și dea seama. Milton poate să vă confirme. nu-i așa Milton?

— Sigur.

O secundă. Ralph rămase tăcut, vrând parcă să pătrundă sensul celor auzite. Din punct de vedere intelectual, savura situația. Cel care se pregătea să ucidă era el însuși în pericol de moarte. În momentul în care se hotăra, murea. Nimeni nu se îndoia de acest joc crud și fără milă. Hoțul îl fura pe hoț! Fetițele de școală începură să repete un cântec cu vocile lor cristaline.

Ralph Pleurfoy dădu un ordin prin radio, prin care oprea percheziționarea imobilului.

— Puteți jura că e singur?

Se aplecase spre Esperenza. Ea răspunse fără ezitare:

— Da.

Ralph dădu din cap. Prins de situație, aproape uitase de vice-președinte.

Malko spera din toată inima ca bărbatul să nu se mai arate, fără însă să creadă prea mult în această posibilitate. Îl cunoștea pe Jose Angel. Acesta nu dădea înapoi. Ar fi fost mai bine ca Esperenza să se mulțumească doar cu imprimarea manifestelor...

Sunetul sirenelor izbucni pe neașteptate. Coloana era din ce în ce mai aproape. Subit neliniștit. Ralph se aplecă spre gorile.

— Sunteți sigur că nu poate trage din interior fără să-l vedeți?

— Absolut, afirmă Chris. Suntem chiar în dreptul lui. Ca să trag în jos, aș fi obligat să mă aplec.

Coloana era la doar două sute de metri. Primii motocicliști sosiră în viteză, opriră și coborâră greoi.

— Atenție, șopti Ralph.

Chris și Milton se încordară. Fereastra din față se deschise încă puțin, și Malko avu timp să zărească pentru o fracțiune de secundă țeava unei puști.

Cele două împușcături porniră simultan. În ciuda amortizoarelor. Malko avu senzația că-i explodează timpanele.

Esperenza strigă și se aruncă pe spate.

Impasibile, cele două gorile așteptau, dar nimic nu mai mișcă la fereastra din față. Bărbatul și pușca dispăruseră.

— L-ați nimerit?

Vocea lui Ralph era în același timp încordată și decepționată. Excitarea pe care o simțise se topise brusc.

Totul se petrecuse atât de repede, încât Malko se întreba dacă nu visase. Fereastra era la fel de goală ca toate celelalte.

— L-am atins, rectifică Chris. I-am văzut prin lunetă. Nu se știe însă niciodată.

Rămaseră în poziție de tragere.

Esperenza plângea fără reținere. Ralph dădu prin radio ordinul de percheziționare a camerei în care se presupunea că se află ucigașul. Secundele următoare părură interminabile, apoi o siluetă în uniformă apăru la fereastra clădirii Corazón-de-Jesus.

În același moment, Lincolnul vice-președintelui oprea lângă estradă.

Ralph Pleurfoy manevră frenetic aparatul de emisie.

— Cum e?

— Am găsit un tip mort, zise o voce spaniolă foarte aţâţată, cu o pușcă lângă el. Corpul are o gaură mare în piept și-i lipsește jumătate din cap.

Lovitura de la cap îi aparținea lui Milton. Întotdeauna avea tendința să ochească prea sus.

Ralph Pleurfoy își ascundea cu greu satisfacția. O bătu protector pe umăr pe Esperenza. Redevenise universitarul elegant deseori întâlnit la cocteilurile snoabe de la Washington.

— Continuați să supravegheați imobilul, le ordonă el gorilelor. Nu se știe niciodată. Am făcut însă o treabă bună.

Era atât de mândru, de parcă el apăsase pe trăgaci.

Malko privea fix fereastra unde apăruse ucigașul. Săracul Jose Angel. Pentru a-și alunga gândurile, îl privi pe vice-președinte coborând din Lincoln și urcând pe mica estradă, înconjurat de gorilele americane și venezuelene. Nimeni nu dăduse atenție celor două împușcături, confundate cu rateurile motocicletelor.

Esperenza se apropie și ea de fereastră. Era în continuare încătușată, dar polițistul de la Digepol n-o mai ținea de lanț.

Vice-președintele terminase de strâns mâinile tuturor. Fetița cu Fecioara albă se apropie încet de el, ducându-și ofranda în echilibru pe perna roșie. Fusese împodobită cu o coroană de flori absolut ridicolă. În ciuda morții lui Jose Angel, Malko simțea o ușurare puțin lașă. Silueta vice-președintelui dispăru înconjurată de gorile. Un cordon gros de militari îl separa de

mulțimea destul de împrăștiată. Nici chiar Tacones și El Cura n-ar fi reușit să ajungă la el.

Puțin mai departe, un student scoase un strigăt ostil și fu imediat înconjurat de patru civili care îl doborâră și se așezară peste el.

Nici o notă falsă nu trebuia să tulbure reconcilierea populară dintre Venezuela și SUA.

Malko își spuse că nu mai avea nimic de făcut acolo. N-avea de gând să asiste la discurs și să aplaude. Dându-se înapoi, privirea îi căzu pe chipul lui Esperenza. Gata să cadă de la fereastră, sorbea din ochi spectacolul.

Fu atât de stupefiat, încât simți că trebuie să-i ceară o explicație. Fata nu scosese un cuvânt de la moartea lui Jose Angel, și își putea închipui ușor ce simțea.

Mai ales că îl denunțase, ca să-și salveze pielea.

Simțindu-se observată, ea întoarse capul în direcția lui. O fracțiune de secundă. Malko văzu în ochii întunecați o lucire de veselie și de mândrie. care dispăru imediat. În fața lui se afla doar o tânără abătută și gata să izbucnească în plâns.

— Mi-e rău, spuse ea. Aș vrea să mi se scoată cătușele.

La un semn al lui Ralph Pleurfoy, unul dintre polițiști îi scoase cătușele și lanțul. Esperenza își frecă mașinal încheieturile. Malko le privi și remarcă faptul că nu erau înroșite și umflate. Esperenza juca teatru.

De ce?

Nu putea să acționeze în nici un fel.

O presimțire sumbră îl cuprinse brusc pe Malko. Expresia lui Esperenza îl tulburase. Nu era aceea a unei fete care-și denunțase complicele, ci una plină de mândrie. Ori, ea era prizonieră, Tacones și El Cura nu se arătaseră, iar Angel, ucigașul, era mort, cu două gloanțe în corp.

De ce privea atât de triumfător?

Malko se aplecă pe fereastră. Ceremonia părea că stă pe loc. Alături de fetiță, primarul din Caracas își rostea discursul. Întorcându-se, citi pe chipul lui Esperenza o tensiune de necrezut.

De această dată, fu absolut sigur că ceva avea să se petreacă sub ochii lui. ceva atât de teribil încât nimeni nu se putea îndoi.

Smulse binoclul de la gâtul unuia dintre polițiștii de la

Digepol și examină din nou scena de jos. Un detaliu îi sări imediat în ochi. O tâmpenie.

Statuia Fecioarei, purtată de fetiță.

Era identică cu cele pe care le văzuse de dimineață în dugheana în care se aștepta să-l găsească pe Tacones.

Fetița aștepta impasibilă. O mică metisă indiană cu ochi mari și migdalați, aranjată special pentru ocazie, minionă într-o rochiță albă. Malko înțelese subit.

Îl strigă pe Pleurfoy.

— Repede. Anunțați-l pe președinte că trebuie să plece imediat. Este în pericol de moarte.

Ralph Pleurfoy amuți de stupoare.

— Bine, dar...

— Statuia, strigă Malko. Sunt sigur că este burdușită cu exploziv. Ucigașul era de fapt planul de rezervă.

Ralph Pleurfoy nu avu timp să răspundă. Esperenza se aruncase asupra lui Malko, urlând înjurături, zgâriind și mușcându-i chipul, cu trăsăturile deformate de ură.

Ralph manevră cu febrilitate aparatul de emisie, încercând să transmită.

Fără succes.

În timpul discursului, corespondentul lui închisese aparatul. Americanul se năpusti la fereastră.

Fetița care purta statuia era la trei metri de președinte.

Americanul urlă cât îl țineau plămânii.

— *Keep out! Keep out!*

Vocea sa acoperi cu greu zgomotul megafoanelor. Câțiva membri ai serviciului de securitate ridicară privirea. Ralph avea impresia că secundele se scurgeau cu o viteză infernală. Până să ajungă la estradă, să-l abordeze pe vice-președinte, să-i explice situația, totul putea sări în aer dacă Malko avea dreptate.

Doi polițiști reușiră în sfârșit s-o desprindă pe Esperenza de Malko. Ea urla în continuare, pradă unei crize de isterie.

Ralph Pleurfoy smulse brusc pușca din mâinile lui Chris Jones și o îndreptă spre estradă.

— Hei! strigă gorila. V-ați tâmpit, sau ce?

Fără să răspundă, Ralph Pleurfoy își lipi obrazul de patul armei.

Reacția gorilei fu imediată. Mâna lui dreaptă porni ca

săgeata spre ceafa lui Pleurfoy, care se prăvăli pe pervazul ferestrei, doborât ca un iepure. Chris prinse din zbor arma gata să cadă în gol.

— Pentru numele lui Dumnezeu! E țicnit, explodă el. Voia să-l ucidă pe președinte.

Gorilele erau niște mecanisme bine unse, dresate să reacționeze în situațiile cele mai neașteptate. Întâi acționau, și după aceea se gândeau.

— Nu pe președinte voia să-l împuște, zise Malko, ci pe fetiță.

— Pe fetiță?

De această dată Chris îl privi neliniștit pe Malko. Toți înebuniseră. Prudent, se dădu înapoi cu un metru.

— Statuia este plină de exploziv, explică Malko. Totul va sări în aer, inclusiv președintele...

— Fi-r-ar să fie! zise Chris.

— Dați-mi arma, zise Malko, am o idee

Îi luă pușca din mână și trecu în locul lui. Bătăi câteva secunde până regla luneta. Chipul calm al președintelui îi apăru în vizor și coborî puțin arma. Mănunchiul de microfoane era ținta perfectă. Nimeni nu se afla în spatele lor. Apăsă ușor pe trăgaci.

Reculul sec al puștii grele îl lovi în obraz.

Jos, două dintre microfoane căzură ca niște flori tăiate. Vice-președintele ridică privirea spre fațada de oțel și de beton. Se auzi o rumoare atunci când oficialii zăriră țeava puștii. Febril, un general venezuelean masiv vru să-și scoată pistolul, dar nu găsi decât o batistă de mătase. Nevasta lui știa că transpira întotdeauna la recepțiile oficiale.

Malko apăsă pentru a doua oară pe trăgaci. Glonțul smulse așchii de lemn din tribună. Continuă să tragă calm, vizând toate locurile unde nu se afla nimeni. Nimeri rezervorul unei motociclete și benzina se răspândi pe vehiculul răsturnat.

Toată lumea intră în panică. Ascuns în patru labe în spatele estradei, vice președintele încerca totuși să-și păstreze demnitatea. Oficialii venezueleni și patru agenți americani îl acoperiră cât de cât cu trupurile lor, trăgându-l spre Lincoln.

Soldații îi împingeau pe gură-cască, încercând să se pună la adăpost. Unul dintre ei trase din greșeală o salvă automată, ceea ce mări și mai mult panica. Doar fetița cu statuia

rămăsese nemișcată. Terorizată, căuta în jur pe cineva care să-i vină în ajutor. Nu îndrăznea să arunce statuia și să se salveze ca toți ceilalți.

Din contră, se agățase de ea, de parcă Fecioara ar fi putut s-o apere.

Malko se trase repede înapoi, în momentul în care o ploaie de gloanțe lovi fereastra. Mai multe proiectile pătrunseră în încăpere, smulgând bucăți din perete. Încă amețit, Ralph Pleurfoy se ridică încet. Malko aruncă o privire pe fereastră. Un grup îl conducea pe președinte spre Lincoln. În principiu, era salvat, dar inima i se strânse văzând fetița rămasă în continuare nemișcată în fața tribunei goale.

Brusc, o explozie surdă zgudui clădirea. Toate geamurile se sparseră. Un ciob de sticlă îi sfâșie lui Malko haina la spate. Ecoul detunăturii răsună mult timp între zidurile de beton. Sfidând riscul, Malko se aplecă și privi în jos.

Fetița cu Fecioara dispăruse. În locul ei rămăsese o pată mare și neagră și o mică groapă. Nici urmă de copil, de parcă nu existase niciodată.

Estrada fusese spulberată complet și rămășițele ei zburaseră în toate direcțiile. Peste tot se zăreau corpuri întinse: răniți sau morți. La câțiva pași de tribună zăceau pe spate doi oficiali venezueleni, probabil morți.

Încet, câteva persoane începură să se ridice. În acel moment Malko zări Lincolnul prezidențial. Nu avusese timp să se îndepărteze și suflul exploziei îl aruncase de pe bulevardul Simon-Bolivar, proiectându-l în balustrada de oțel. Mai avea puțin și ar fi aterizat pe autogara aflată dedesubt. Din fericire, doar tabla era șifonată. Vice președintele era cu siguranță întreg.

Erau ridicați răniții și polițiștii alergau în toate direcțiile. O femeie căzu în genunchi, lângă corpul bărbatului ei. Malko întoarse privirea dezgustat.

La ce bun tot ce se întâmplase?

Deodată, zări coroana de flori a fetiței. Suflul o proiectase în vârful unui catarg pe care erau arborate steagurile venezuelene și americane încrucișate.

Ralph Pleurfoy șușotea în aparatul de emisie, dar tot ce putea face în acel moment era inutil. Esperenza, ținută de doi

civili, scuipa ca o pisică furioasă. Cu chipul grav, Malko se apropie de ea.

— Erați la curent cu asta, nu-i așa? În afară de președinte și de ceilalți, știați că fetița avea să moară...

— Ticălosule, strigă venezueleana. Ticălos nenorocit! E mai fericită acolo unde e. De ce să trăiască? Să moară de foame într-un ranchito și să devină târfă la doisprezece ani?

— Idioato, replică Malko, turbat de furie. Privește-ți revoluția.

O apucă de braț și-o duse la fereastră, silind-o să privească.

O ambulanță îi aduna pe cei mai grav răniți. Peste tot se vedeau infirmieri dând îngrijiri trupurilor căzute. Alte ambulanțe soseau din toate colțurile Caracasului.

Lângă rămășițele estradei erau aliniați cinci morți, printre care o femeie cu veșmintele smulse de explozie și un copil, fără a mai pune la socoteală fetița practic vaporizată.

— Așa deci, spuse Malko cu amărăciune. Asta vă e revoluția? Nici măcar nu l-ați ucis pe vice-președinte.

Lincolnul se îndepărta greoi, escortat de motocicliști, cu caroseria șifonată și cu o pană de cauciuc.

Esperenza contempla spectacolul, cu privirea înnebunită și cu chipul boțit de suferință. Brusc, scăpă din mâna lui Malko și se urcă pe pervazul ferestrei. O fracțiune de secundă rămase în echilibru deasupra golului, apoi sări.

Capitolul XXI

Un câine agoniza pe marginea șoselei, cu botul deschizându-se și închizându-se spasmodic. Felipe, polițistul de la Digepol, nici măcar nu întoarse capul. De la începutul călătoriei, întâlniseră mai bine de douăzeci asemenea câini striviți și umflați, mâncați de vulturi.

Malko nici măcar nu reacționă. Cu capul dat pe spate și cu ochii închiși se chinuia să-și învingă tremurul care-l cuprinsese.

Un atac fulgerător de malarie. Se îmbolnăvise chiar în seara sosirii lor la Maracaibo, în căutarea lui Tacones și a lui El Cura. Ținuse să vină personal. În plus, îi putea identifica, dar la Hotelul Vera-Cruz, unde ar fi trebuit să se afle după declarațiile lui Esperenza, patronul pretinsese că nu-i cunoștea.

Două ore mai târziu, la Hotelul El Lago, Malko începuse să tremure ca o frunză, și Felipe îl convinsese să se întoarcă la Caracas, unde avea să fie mai bine îngrijit.

Se îndreptau spre Carora, un mic centru minier. Munții care înconjurau lacul Maracaibo făcuseră loc unui soi de savană plină de cactuși îngălbeniți de arșiță, piperniciți și jalnici.

Vechiul Falcon înainta greoi pe panglica de asfalt încins, șerpuind printre colinele pustii.

Chipul palid al micului ucigaș îl urmărea pe Malko, din cauza metisei indiene care murise de pomană. Era furios că Felipe îl forțase să se întoarcă la Caracas pentru a se vindeca de malarie, dar avea să se întoarcă la Maracaibo.

Drumul urca și Falconul încetini. În vârful pantei dădură peste un cătun. O măcelărie în aer liber expunea sferturi de miei. Un alt negustor vindea hamace în culori vii și vase de lut. Colibele somnolau sub soarele arzător și nu se zărea nici țipenie pe afară. Un enorm camion cu semiremorcă venind de la Caracas se încrucișă cu ei învăluindu-i într-un nor de fum.

Gol până la brâu, șoferul se aplecase în afară ca să respire puțin aer.

— Cât mai avem până la Barquisimeto? întrebă Malko.

— Două ore, zise Felipe.

Barquisimeto era la jumătatea drumului. Apoi, de la Valencia, se întâlneau cu autostrada spre Caracas.

Tăcerea se lăsă din nou. Se întâlniseră cu destul de puține vehicule. De altfel, era ora siestei. Brusc, Felipe frână și trase pe dreapta.

— Vreau să urinez.

Malko vru să-și dezmorțească picioarele și coborî din mașină. Căldura era sufocantă.

Pe marginea drumului, deasupra unui mic mausoleu, văzu trei cruci. Se apropie și citi trei prenume: „Miguel-Pedro-Maria" și o dată: „18 ianuarie 1964."

— De ce au fost îngropați aici? întrebă el. Curios obicei.

Felipe clătină din cap.

— Nu sunt îngropați aici. Aici au murit. De fiecare dată când are loc un accident mortal pe șosea, rudele pun o cruce în locul în care au fost ucise victimele.

Malko văzuse multe cruci de la Caracas. Se simțea din ce în ce mai rău. Tâmplele îi zvâcneau de febră, aproape că nu mai vedea și avea impresia că stomacul își triplase volumul. Felipe îl privi cu neliniște.

— Vă simțiți bine? Nu vreți să beți ceva?

Malko duse sticla de Pepsi-Cola la buzele uscate, dar după două înghițituri fu nevoit să renunțe. Lichidul îl umfla, dar nu-l răcorea. Mai avea încă șase ore de mers până la Caracas. Un adevărat supliciu. Nici avion, nici altă șansă de a-și scurta tortura.

— Să plecăm, spuse el.

Dinții îi clănțăneau atât de tare, încât fu nevoit să strângă din maxilar cu toată puterea ca să nu scoată un sunet care i se părea ridicol.

Se afundă în banchetă, căutând o poziție cât de cât comodă.

Deodată, din spatele lor, de după viraj, țâșni un Volkswagen galben venind dinspre Maracaibo. Frână, ca și când ar fi vrut să oprească, apoi acceleră și îi depăși. Zece metri mai departe însă, se întoarse perpendicular pe drum și se opri. Malko nu-i dădu atenție, dar înjurătura lui Felipe îl făcu să tresară.

Se întoarse cu greu. Portierele Volkswagenului erau deschise. Doi bărbați se îndreptau spre ei. Unul dintre ei ținea în mână o pușcă de vânătoare cu țeava tăiată, o armă teribilă de la mică distanță.

Celălalt era Tacones Mendoza.

În mână ținea pistolul P. 08 pe care Malko îl cunoștea foarte bine. Purta aceiași ochelari pătrați cu lentile negre.

Felipe scoase precipitat din torpedou un Colt automat de 11,43 pe care îl armă.

— Întoarceți, spuse Malko. Sunt mai puternici decât noi.

Nu se simțea în stare să lupte.

Motorul Falconului scârțâi prelung. Primul ucigaș începu să alerge.

Felipe înjură printre dinți, cu ochii în oglinda retrovizoare. În sfârșit, motorul se puse în mișcare. Una dintre roțile Falconului împrăștie pietrișul, stopându-l pe ucigaș. Acesta trase două focuri în momentul în care mașina făcea cale întoarsă.

Un mănunchi de gloanțe făcu țăndări geamul din spate pe partea lui Malko.

Tacones Mendoza se răsucise pe călcâie și alerga spre Volkswagen.

Falconul reuși să coboare panta și acceleră, vibrând din toate încheieturile. În plus, în acel loc, drumul era îngrozitor de desfundat. Timp de două sau trei minute, Felipe se concentră asupra volanului. Cu ochii închiși, Malko se lupta cu o migrenă atroce.

Îi deschise atunci când simți derapajul violent al mașinii.

Zări peretele stâncos venind spre el și-și îndreptă instinctiv trupul. Cramponat de volan, venezueleanul reuși să readucă Falconul pe șosea. Drumul șerpuia în lungi viraje ac-de-păr, care nu erau nici măcar semnalizate.

Malko întoarse capul și avu senzația că mii de ace îl înțepau în ceafă. Mijii ochii și zări undeva în susul drumului o pată mică și galbenă: mașina ucigașilor.

Felipe schimbă brusc viteza, pentru că drumul cobora, dar Falconul făcu un mic salt înainte. Venezueleanul mormăi printre dinți niște amenințări îngrozitoare la adresa câinilor care-i închiriaseră coșciugul pe roți.

Trecură prin fața cătunului plin de hamace, ajungând pe platoul deșertic. În depărtare se zăreau munții care înconjurau lacul Maracaibo, cu crestele înnourate.

— Trebuie să ajungem la postul de poliție din Sicare, spuse Felipe.

Malko își reținu un geamăt. Avea gura îngrozitor de uscată și luciri fugare îi treceau prin fața ochilor. Îi venea să urle, simțind focul interior care-l consuma. Felipe îl privi îngrijorat.

— Nu vă simțiți bine?

Absolut de loc, dar nu era momentul s-o spună. Cu accelerația la podea, Falconul totuși se târa.

— Nu putem să scăpăm de ei?

Felipe clătină din cap.

— Dacă ieșim de pe drum, în trei minute ne spargem toate cauciucurile. Toate drumurile se înfundă.

Rulară în tăcere, apoi Felipe anunță, după ce se uitase în oglinda retrovizoare:

— Iată-i.

Mașinuța galbenă era la mai puțin de două sute de metri în spatele lor și se apropia. Malko văzu piciorul tovarășului lui strivind accelerația. Acul vitezometrului oscila între nouăzeci și o sută...

Malko luă Coltul de pe banchetă și deschise cu greu fereastra. Aerul rece îi făcu bine, atunci când se aplecă peste geam, dar arma parcă ar fi cântărit zece kilograme.

Sprijinindu-și cotul cu mâna dreaptă, încercă să ochească.

Capul i se învârtea. Pata galbenă a Volkswagenului îi dansa în fața ochilor ca o fantasmă. Renunță să ochească și trase două focuri la întâmplare. Nu văzu unde se înfipseseră gloanțele, dar mașina galbenă coti violent spre dreapta, ieșind din linia lui de tragere.

Aparent, nu-i atinsese.

Epuizat, se așeză din nou pe banchetă. Ar fi trebuit să se târască până la bancheta din spate, să spargă luneta și să tragă de acolo, dar nu se simțea în stare.

Felipe strigă brusc:

— Atenție!

Un șoc surd zgudui Falconul, și Malko văzu lucirea portocalie pornită din pușca de vânătoare cu țeava retezată. Rafala viza pneurile, dar fusese trasă prea sus. Până să-și încarce armele ceilalți, mai câștigară câteva secunde. Din fericire, drumul cobora din nou. Felipe se avântă pe viraje, fără să încetinească.

Le luă pe primele cu atâta brutalitate, încât Malko fu nevoit să se agațe de ceva. Fiecare zguduitură făcea să-i treacă os prin os. Simțea o durere ascuțită și perfidă. Nu știa de ce să se teamă mai tare: să nu ajungă într-o râpă sau să nu fie burdușit cu plumbi. Ar fi dat orice pentru niște cearceafuri albe și un pic de odihnă. Brusc, își dădu seama că în delirul lui vorbise tare...

Pneurile lăsau la fiecare viraj câte o urmă din puținul cauciuc pe care-l mai aveau, dar mașina galbenă dispăru din nou.

* * *

Drumul urca iarăși printre colinele pustii. Felipe își șterse sudoarea de pe frunte și-l privi pe Malko. Acesta părea că doarme, gâfâind ușor cu gura deschisă, cu capul lăsat pe spate pe banchetă. Ținea pe genunchi Coltul cu încă șapte cartușe în încărcător.

Postul de poliție de la Sicare era încă departe. Din când în când mai treceau printr-un cătun. În plus, fiind duminică, era puțină circulație. Singura lor șansă era să dea peste o patrulă anti-gherilă, din cele care controlau mașinile. În semi-delir, Malko gemu și schiță o mișcare. Coltul căzu pe podea și alunecă sub banchetă. Felipe îi dădu tovarășului lui un cot.

— Pistolul! Trebuie luat de-acolo.

Conducând cu o mână, pipăi cu cealaltă sub banchetă, dar nu reuși decât să facă mașina să devieze până la un metru de șanț.

Cuvântul „pistol" ajunse cu greu la creierul lui Malko. Se culcă pe jumătate sub banchetă, și-și întinse mâna în căutarea armei. În acea poziție sângele îi venea în cap și avea impresia că presiunea i-l smulge de pe umeri. Se agăță cu toată puterea de scaun ca să nu leșine.

Cu fața lipită de podea, se lupta cu greața. Reuși în sfârșit să apuce arma de țeavă și s-o aducă spre el centimetru cu centimetru. Se ridică, cu sudoarea șiroindu-i în ochi, și cu craniul torturat de febră. În mâna dreaptă ținea Coltul. Vrând să-și recapete suflul, se sprijini cu cotul de portieră.

În același moment, Felipe frână, evitând cadavrul unui câine umflat ca un burduf și acoperit de muște.

Forța de gravitație îl proiectă pe Malko în față. Lovi cu brațul

apărătoarea de geam. Șocul îl făcu să dea drumul pistolului, care dispăru în hățișurile drumului.

Felipe opri atât de brutal, încât Malko aproape că ieși prin parbriz. Venezueleanul sări afară primul. Căldura era înfiorătoare. Malko îl imită, prea copleșit ca să mai gândească. Simțea încă greutatea armei în mână. Filamente luminoase îi jucau prin fața ochilor. Făcu câțiva pași împleticiți și se opri. Dacă se apleca, leșina. Sângele îi pulsa asurzitor în tâmple.

Felipe înjură. Drumul era mărginit de o vegetație deasă și țepoasă. I-ar fi trebuit cel puțin zece minute ca să găsească Coltul.

Probabilitatea era foarte mică, și în acel timp ucigașii i-ar fi putut ajunge din urmă. Se îndepărtă și alergă spre mașină. Malko stătea agățat de portieră, cu gura deschisă, chinuindu-se să respire. Se trânti pe bancheta lipicioasă din cauza căldurii și murmură:

— Iertați-mă...

Felipe ambreie motorul.

— Nu face nimic, spuse el.

În momentul în care luă virajul, botul mașinii galbene apăru în mijlocul drumului. Pierduseră secunde prețioase.

Venezueleanul trecu în revistă soluțiile cele mai nebunești: să facă stânga împrejur și să se repeadă asupra mașinii urmăritorilor. Riscau să fie uciși.

Să o ia pe un drum lateral, dar acesta nu ducea nicăieri. Ar fi fost obligați să fugă pe jos, fără armă, în munți. Malko nu era capabil să alerge.

Absorbit de gânduri, neglijase să se uite în oglinda retrovizoare.

Simți explozia împușcăturii în același timp cu o zguduitură. Mașinal, făcu un ocol, redresă cu chiu cu vai mașina și înjură. Mașinuța galbenă se lipise de ei ca o insectă otrăvitoare.

Prin geamul Volkswagenului văzu țeava puștii îndreptată spre ei, și începu să meargă în zig-zag, rugându-se să-l țină cauciucurile. Dacă făcea o pană, nu puteau ajunge departe.

Felipe câștigă puțin teren și speranța îi reveni. Îi aruncă o privire lui Malko. Acesta era livid. Din sensul opus, dinspre Caracas, urca încet un enorm camion al firmei Creole Oil. Felipe zări chipul placid al șoferului. Trecând prin dreptul lor, acesta le făcu semn cu mâna.

În mintea venezueleanului încolți o nouă idee. Dacă reușea să ia destul avans și să oprească unul dintre acei mastodonți în așa fel încât să blocheze drumul... Trebuia numai să-l convingă pe șofer, și fără Colt, nu avea prea multe șanse...

— Reușim noi, spuse el cu voce tare, încercând să-l îmbărbătezе pe Malko.

Acesta se chinui să surâdă. Percepea vag lumea din jur, de parcă ar fi fost învelit în vată. Dacă o voce în sinea lui i-ar fi spus că e în pericol, nu i-ar fi dat atenție. În acel moment, se afla în biblioteca castelului de la Lizen, privind-o pe Alexandra printr-o cupă de Dom Pérignon.

— Fi-r-ar să fie! zise Felipe.

Indicatorul de benzină arăta că rezervorul era gol.

Cu toate acestea, cu un sfert de oră mai devreme, era pe jumătate plin. Felipe izbi furios cadranul cu palma, crezând că acul era blocat, dar acesta rămase în aceeași poziție, oscilând ușor.

Gloanțele spărseseră rezervorul. În maximum cinci minute era obligat să se oprească.

Ucigașii n-aveau cum să-i rateze. În deșertul pietros nici măcar un șarpe nu s-ar fi putut ascunde.

— Nu mai avem benzină, anunță Felipe încordat. Ne-au spart rezervorul.

Viziunea Alexandrei îi pieri. Malko încercă să gândească, dar creierul îi era paralizat de febră.

— Îmi pare rău pentru pistol, spuse Malko. Lăsați-mă pe mine să mă ocup. Opriți mașina. Eu cobor și dumneavoastră plecați mai departe. Pe mine mă vor. Veți avea timp să vă ascundeți.

Felipe trase o serie de înjurături de cele sfinte, apoi se uită cu coada ochiului la indicator. Nu se întâmplase nici o minune. Acul rămăsese tot la zero. Altfel spus, îi aștepta moartea.

Motorul Falconului mergea extraordinar de bine, de parcă ar fi simțit că parcurge ultimii metri. Aveau aproape un kilometru avans față de VW. Felipe se ruga să se deschidă pământul sau o piatră desprinsă din munte să se prăvălească peste cealaltă mașină, transformând-o într-un maldăr de fiare...

În fața lor, drumul începea din nou să coboare. Felipe o luă la vale cuprins de furia disperării, chiar în momentul în care motorul gâfâi pentru prima oară.

Venezueleanul înjură din nou de cele sfinte. Nedrept din partea lui.

Timp de câteva minute, absorbit de viraje, nu se mai gândi la nimic, apoi în momentul în care apăsă pe accelerator să iasă dintr-o curbă, motorul tuși și se opri.

Felipe scrută peisajul din față. Pe fundul văii, zări un cătun cu douăsprezece case de chirpici. Poate că unul dintre locuitori avea o pușcă sau un revolver. În orice caz, nu avea de ales. Dădu la cheie de câteva ori, dar motorul nu mai porni.

Felipe îl scuturâ pe Malko.

— Trebuie să ne oprim aici și să ne ascundem.

Mașinuța galbenă nu se vedea. Aveau câteva minute avans.

Rulând la pas, ajunseră într-o mică piață și Felipe opri în fața unui hambar. Locul era pustiu, cu excepția a trei sau patru măgari care rumegau melancolici o iarbă invizibilă cu ochiul liber.

Felipe arătă spre hambar.

— Ascundeți-vă acolo, mă duc să văd dacă nu găsesc pe undeva o armă.

Plecă în fugă. Zări niște tulpini de trestie de zahăr legate în snopi.

O amintire din copilărie îi reveni brusc în minte. Smulse imediat un mănunchi de trestii și se duse în goană spre măgari. Le dădu pe la nas cu tulpinile din care curgea sucul dulce, apoi lent, se întoarse spre drum.

Toți ca unul, măgarii o luară după el, rumegând de plăcere. Pe lângă ierburile prăfoase, ce le oferise el era un adevărat festin.

Înaintau însă cu o încetineală exasperantă. Când în sfârșit ajunseră în mijlocul drumului, Felipe aruncă pe șosea tulpinile de trestie. Cei trei măgari începură să rumege chiar în locul în care se aflau, încântați de o asemenea pleașcă. Erau mult prea leneși ca să se deplaseze, atâta vreme cât aveau ceva de mestecat.

Felipe se îndepărtă în fugă, rugându-se la toți sfinții ca mașinuța galbenă să se izbească de măgari...

Obținea astfel o mică amânare.

* * *

Diego Maina fluiera, cu mâinile bine strânse pe volanul enorm din lemn. Zgomotul motorului îi acoperea fluieratul, dar

el știa că fluieră, și asta era de ajuns. În fața lui, drumul pustiu lucea în soare. Diego era însă obișnuit cu căldura. Crescuse în atmosfera jilavă a magherniților din jurul lacului Maracaibo. Tovarăși de joacă îi fuseseră febra galbenă și paludismul.

Își încordă cu mândrie mută și ascunsă bicepșii enormi. Își iubea camionul, enormul Mack de 275 de cai putere, cu toate că trăgea cam greu la urcuș.

Pe seară, avea să ajungă la Maracaibo, la timp pentru cină. Pentru că era duminică, asta însemna cincizeci de bolivari în plus.

Nu-l deranja să lucreze duminica. Când nevasta lui îi reproșa acest lucru, îi răspundea că dacă Dumnezeu a făcut șapte zile, le-a făcut ca omul să le folosească pe toate.

Se așeză mai bine pe scaun, pregătindu-se pentru un lung urcuș. După el urma o coborâre, și încă un urcuș, și tot așa până la Machango. În spatele lui, se aflau douăzeci și cinci de tone de țevi, conducte de oțel negricios, pe care compania „Creole" le folosea în cantități fantastice.

Pentru asemenea transporturi erau aleși doar cei mai buni șoferi, pentru că cei nervoși dădeau greș. O frână prea bruscă, și conductele alunecau de pe platformă, înfigându-se în cabină. Nimeni nu reușise să găsească un sistem de securitate. De altfel, celor de la compania „Creole" nu le păsa decât de propria lor siguranță. Nu-i înspăimânta că șoferii puteau muri zdrobiți.

Cu conductele în spate, toate pantele erau coborâte cu viteza a doua și frânele de-abia atinse, pentru că altfel, nu aveau altă soluție decât să sară din cabină... Se auzi brusc sunetul unui claxon și Diego se uită în oglinda retrovizoare. O mașinuță galbenă îl depăși rapid.

După serpentine, urma platoul și apoi coborârea. Aceasta era ușoară. Diego rulă în continuare cu viteza a treia. Elastice, cauciucurile mari înghițeau lin asfaltul. Diego era mândru de el. Cunoștea drumul pe de rost. Uneori, seara, când nu putea să doarmă din cauza căldurii, se așeza în hamac și recapitula toate virajele.

Astfel, acum urma un cătun pustiu. În timpul zilei nu era nici picior de om acolo. Drumul cotea ușor, după care urma un urcuș în linie dreaptă, lung de zece kilometri.

Ajunse la baza pantei. Mașinal, scoase din viteză o secundă, atinse din obișnuință claxonul și trimise spre motor puterea

celor 275 de cai, înainte de a-și lua avânt pentru a urca panta.

Botul camionului Mack luă curba și Diego înjură în sinea lui. Mașinuța galbenă se oprise în mijlocul drumului, la douăzeci de metri în fața lui. Disperat, apăsă pe sirena de drum.

* * *

Tacones Mendoza fu gata să ia unul dintre măgari pe capotă. Cele trei animale nu schițaseră nici o mișcare atunci când VW pornit în urmărirea Falconului ajunsese în dreptul lor. Farurile luminau pe sub pântecul animalului. Începu să înjure și atunci zări Falconul. El Dorado nu mai putea să-i scape.

Cu un gest automat, își puse ochelarii negrii pe nas, luă pistolul P. 08 de pe podea și apăsă pe mânerul portierei.

— Să mergem, îi spuse el lui El Cura.

Acesta armă pușca, în care pusese alte două cartușe.

Urletul claxonului camionului Mack îl făcu pe Tacones să tresară. Se întoarse și văzu cum imensul tăvălug acoperă luneta. În momentul în care Tacones ieși pe jumătate din mașină, partea din spate a Volkswagenului dispăru sub Mack.

Diego apăsă cu toată puterea pe frână. Nu se mai gândea la masa de oțel din spatele lui, ci la mașinuța pe care urma să o strivească cu cele treizeci și cinci de tone. Paralizat, se agăță de volan. Reflexele îi dispăruseră...

Cu groază, văzu partea din față a camionului înghițind mașinuța și auzi scrâșnetul tablelor. Văzu acoperișul galben șifonându-se ca o batistă și dispărând sub monstrul pe care îl conducea. Bărbatul prins în portieră fu tăiat în două ca o păpușă de cârpă și aruncat în față. Înspăimântați, măgarii fugiră care-ncotro.

Un bubuit de tunet răsună în cabină. În momentul în care Mack-ul, frânat de resturile mașinii galbene, se opri, țevile de doi metri alunecară fără putința de a fi oprite. Diego nici măcar nu avu timp să-i fie frică.

Laminat între cele douăzeci și cinci de tone de oțel și pereții cabinei, muri urlând.

* * *

Se lăsă din nou tăcerea, tulburată doar de clipocitul benzinei. După toate probabilitățile, camionul înghițise mașina

ucigașilor; sub greutatea țevilor, cauciucurile plesniseră și Mack-ul părea că se înfipsese cu botul în asfalt. Din maldărul de fiare, numai partea din față a Volkswagenului galben scăpase.

Malko și Felipe se apropiară în fugă.

Trupul lui Tacones zăcea pe șosea. Țevile îl tăiaseră practic în două. În mână strângea încă pistolul P. 08 cu care voia să-i ucidă. Tovarășul lui se transformase într-o masă sângerândă de carne și oțel, încolăcit în jurul volanului. Enormul camion laminase practic mașina.

O bucată mare de conductă pătrunsese prin peretele de oțel din dreapta șoferului și pulverizase parbrizul. Ca o ironie a soartei, se oprise în ștergător.

— Ne-a salvat viața fără să știe, zise Felipe.

Malko ocolise camionul prin spate. Brusc, văzu ceva mișcându-se în cabină.

— Felipe! Trăiește.

Venezueleanul veni în fugă și se urcă pe scăriță.

Șoferul era înțepenit între o țeavă și partea din față a mașinii. Brațul stâng se mișca slab. Amândoi se întrebară cum reușise să supraviețuiască.

Malko uită brusc de malarie. Cu precauții infinite, ajutat de Felipe, îl traseră afară pe șofer. Malko își dădu seama imediat că era pierdut.

Ținea ochii închiși și avea chipul ca de ceară. Două jeturi lungi de sânge îi țâșneau ritmic din nări. Avea probabil hemoragie cerebrală. Îl întinseră încet pe asfalt, sprijinindu-i capul pe o pernă luată din mașină.

Era un bărbat de cincizeci de ani, cu trăsături puternice și simpatice, neras și cu părul încărunțit. Malko îl privi gânditor. Ar fi vrut să facă ceva pentru acel necunoscut care, fără să vrea, își dăduse viața pentru ei.

Se auzi un scrâșnet de frâne urmat de niște exclamații. O mașină americană veche oprise lângă ei. Din ea ieși o întreagă familie. Tatăl înaintă, aruncă o privire rapidă și ridică din umeri.

— E terminat.

Se urcă în mașină și plecă. Apărură și alții. Se opriră, rămaseră un timp, apoi plecară din nou, promițând să anunțe poliția și ambulanța.

Lui Malko i se părea că ceea ce vedea era propriul lui

sânge. Se simțea îngrozitor de trist și absolut neputincios. CIA făcea minuni, dar nu-l putea salva pe acel bărbat care agoniza pe marginea drumului, pentru că niște tineri avuseseră chef să se joace de-a revoluția.

Omul se mișca în continuare spasmodic, dar sângele curgea mai încet. O baltă mare se lățea pe asfalt. Cei adunați în jurul lui în cerc îl priveau în tăcere, femeile își făceau semnul crucii și apoi plecau. Bărbații îl contemplau în tăcere pe muribund. În Venezuela, moartea era ceva obișnuit.

Atunci când sosi ambulanța, Diego nu mai respira de mult. O femeie îi pusese în mâinile mari un șirag de mătănii negre. Malko îi șterse sângele de pe față, și bărbatul părea adormit.

* * *

Camionul Companiei „Creole" încetini și mai tare pentru a lua virajul. Ajutorul de șofer era treaz și privea peisajul.

— Atenție, spuse el, aici a murit Diego luna trecută.

Șoferul ridică din umeri.

— Și ce dacă? N-a avut noroc, asta-i tot. Nu poți să ghicești că vei da peste o mașină oprită în mijlocul drumului. Diego era un șofer bun.

Și ei aveau în spate douăzeci și cinci de tone de oțel, care la prima manevră greșită i-ar fi strivit. Eternele țevi pe care compania le înfigea în jurul lacului Maracaibo.

Pentru orice eventualitate, șoferul încetini și mai tare. Îl cunoscuse bine pe Diego. Apărură și cocioabele cătunului, la fel de pustii ca întotdeauna. Ajutorul de șofer tresări brusc. Pe partea dreaptă a drumului, aproape în mijlocul satului, fusese ridicată o movilă mică în vârful căreia se afla o cruce de marmură neagră , înaltă de trei metri. În treacăt, cei doi avură timp să citească inscripția cu litere de aur: „Diego" și data.

Ajutorul de șofer nu-și revenea.

— Măi să fie, zise el, în timp ce camionul lua viteză, n-aș fi crezut niciodată că Diego are atâția bani să-și plătească o asemenea cruce.

— Probabil că au făcut-o colegii, răspunse șoferul, puțin gelos.

Ajutorul de șofer se răsuci și mai tare, pentru a admira

crucea, aflată alături de cioturile de lemn putred cu care tovarășii lor jalonaseră drumul Caracas-Maracaibo.

Rahat, sunt unii care nu respectă nimic, murmură el.

O mână anonimă pictase cu vopsea albă o inscripție mare chiar pe soclul crucii:

„Viva Guevara!"

Redactor: ***Cristina Radu***
Tehnoredactare computerizată: ***Luminița Anghelescu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Foto-copertă: ***Ion Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 90 103

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România

– Eu sunt SAS, spuse el.

Geamul fu coborât, și Malko zări țeava unui pistol îndreptată spre el. Lumina unei lanterne îl orbi și se stinse imediat. Americanul scoase o exclamație și deschise portiera, cu un pistol Beretta cu țeava scurtă în mână.

– Ce s-a întâmplat?

– Am noutăți, spuse Malko...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal
- Balul contesei Adler
- Proscrișii din Ceylon
- Magie neagră la New York
- Ciclon la ONU
- Un spion la Vatican
- Prim[illegible]ră la Varșovia

PREȚ 3

ISBN 973-9138-69-1